

คำถามที่พบบ่อย

(Frequently Asked Questions)

การดำเนินการตามกฎหมายระเบียบของสหภาพยุโรปว่าด้วยสินค้าปลอดการทำลายป่า (Implementation of the EU Deforestation Regulation)

ฉบับที่ 4 – เมษายน พ.ศ. 2568

ข้อสงวนสิทธิ์ (Disclaimer):

This publication was produced with the financial support of the European Union and the German Federal Ministry of Economic Cooperation and Development. Its contents are the sole responsibility of GIZ and do not necessarily reflect the views of the EU or the Federal Ministry of Economic Cooperation and Development.

This draft translation is provided as a service ahead of the Navigating EUDR Workshop (9/9/2025): it is provided to help interested stakeholders to understand and navigate the current, original document [below, last updated April 2025] "as is" and without warranty of any kind, neither expressed nor implied. No guarantee is made as to the accuracy, completeness, or currency of this translation. Possible discrepancies or differences created in the translation are not binding and have no legal effect. Users who would rely on this translation remain responsible for verifying the accuracy as from the original document, or later updates. Further information is available in English or Thai on [\(Regulation - 2023/1115 - FN - EUR-Lex\)](#):

เอกสารแปลฉบับนี้เป็นการแปลที่ไม่เป็นทางการ จัดทำขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการสนับสนุนให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของไทยมีความเข้าใจเนื้อหาที่ดีขึ้นเท่านั้น โดยเอกสารนี้ไม่มีผลผูกพันทางกฎหมายหรือผลทางบังคับใช้ใด ๆ ทั้งสิ้น หากมีความแตกต่างหรือความไม่สอดคล้องใด ๆ ให้ยึดถือตามเอกสารต้นฉบับซึ่งเผยแพร่โดยคณะกรรมการการยุโรปเป็นสำคัญ สำหรับข้อความที่มีผลบังคับและเป็นทางการ กรุณาอ้างอิงจากเอกสารฉบับต้นฉบับบนเว็บไซต์ของคณะกรรมการการยุโรป

เอกสารนี้เป็นเอกสารฉบับร่างเพื่อการดำเนินงาน จัดทำขึ้นโดยหน่วยงานของคณะกรรมการการยุโรป เพื่อให้ข้อมูลแก่หน่วยงานระดับชาติ ผู้ประกอบการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น ๆ สำหรับการดำเนินการตามกฎระเบียบของสภายุโรป และคณะมนตรียุโรปว่าด้วยการวางจำหน่ายสินค้าโภคภัณฑ์และผลิตภัณฑ์บางรายการที่เกี่ยวข้องกับการตัดไม้ทำลายป่าและความเสื่อมโทรมของป่าไม้ในตลาดสหภาพยุโรป รวมถึงการส่งออกจากสหภาพยุโรป และให้ยกเลิก Regulation (EU) No 995/2010 (ซึ่งในเอกสารนี้จะเรียกว่า ‘กฎระเบียบฯ’, ‘กฎระเบียบฯ นี้’ หรือ ‘EUDR’) เอกสารฉบับนี้สะท้อนมุมมองของหน่วยงานคณะกรรมการการยุโรปเท่านั้น ไม่มีผลผูกพันทางกฎหมาย และไม่ก่อให้เกิดความรับผิดชอบใด ๆ ต่อคณะกรรมการการฯ การปรับปรุงและเนื้อหาที่เพิ่มเติมในเอกสารฉบับที่สาม (เผยแพร่เดือนตุลาคม พ.ศ. 2567) จะแสดงด้วยเครื่องหมาย (ปรับปรุงล่าสุด) และ (คำถามใหม่)

สารบัญ

1. การตรวจสอบย้อนกลับ.....	10
1.1 เหตุใดผู้ประกอบการจึงต้องเก็บข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ และต้องทำอะไร (ปรับปรุงล่าสุด).....	10
1.2 สินค้าโภคภัณฑ์ทั้งหมด (ทั้งที่นำเข้า ส่งออก และซื้อขาย) จำเป็นต้องตรวจสอบย้อนกลับได้หรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)	11
1.3 มีแนวปฏิบัติอย่างไรสำหรับผลิตภัณฑ์เทกองหรือผลิตภัณฑ์คอมโพสิต (ปรับปรุงล่าสุด).....	11
1.4 อนุญาตให้ใช้แนวทางห่วงโซ่การติดตามและควบคุมแบบสมดุลมวล (mass balance chains of custody) หรือไม่ ?	12
1.5 จะเป็นอย่างไรหากส่วนหนึ่งของผลิตภัณฑ์ไม่เป็นไปตามข้อกำหนด ?	12
1.6 กฎเกณฑ์สำหรับที่ดินที่ไม่ใช่ของสหกรณ์มีอะไรบ้าง ?	13
1.7 ขนาดพื้นที่สูงสุดที่ (หน่วยเป็นเฮกตาร์) ที่สามารถแสดงหรือครอบคลุมด้วยรูปหลายเหลี่ยมได้ คือเท่าใด ?	13
1.8 พิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินจะต้องจัดทำโดยใช้รูปหลายเหลี่ยมเสมอ ใช่หรือไม่ ?	13
1.9 (ลบแล้ว และย้ายข้อมูลไปที่คำถาม 7.26)	13
1.10 ควรอย่างไรหากไม่มีทะเบียนที่ดินหรือเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน ?	13
1.11 ผู้ประกอบการสามารถใช้ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของผู้ผลิตได้ ใช่หรือไม่ ?	14
1.12 ผู้ประกอบการต้องตรวจสอบยืนยันข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์หรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)	14
1.13 ต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะของผลิตภัณฑ์ที่มาจากที่ดินแปลงเดียวกันซ้ำหรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)	14
1.14 รูปหลายเหลี่ยมหนึ่งรูปสามารถใช้แสดงที่ดินหลายแปลงได้หรือไม่ ?	15
1.15 จะเป็นอย่างไร หากสินค้าถูกผลิตบนที่ดินแปลงหนึ่งซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแปลงที่ดินขนาดใหญ่ที่มีที่ดินแปลงอื่น ๆ รวมอยู่ในนั้นด้วย ? (คำถามใหม่).....	15
1.6 รูปหลายเหลี่ยมสามารถแสดงเป็นวงกลม (เส้นรอบวง) ได้หรือไม่ ?	16
1.17 จะต้องสำแดงถึงสถานที่ผลิตของสินค้าที่ผสมกันอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด).....	16
1.18 ผู้ประกอบการสามารถสำแดงจำนวนแปลงที่ดินในรายงานการตรวจสอบสถานะได้มากกว่าจำนวนที่ใช้ผลิตจริงในกรณีใดบ้าง และ	

“การสำแดงแปลงที่ดินเกินจริง” มีผลอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด).....	17
1.19 ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์จะช่วยให้ตรวจสอบข้อกล่าวอ้างในทางปฏิบัติได้อย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด).....	18
1.20 ผู้ประกอบการ (และผู้ค้าที่ไม่ใช่ SME) รวมทั้งหน่วยงานผู้บังคับใช้กฎหมาย อาจตรวจสอบพิกัดภูมิศาสตร์กับภาพถ่ายดาวเทียมหรือแผนที่พื้นที่ป่า เพื่อประเมินว่าสินค้านั้นเป็นไปตามข้อกำหนดด้านการปลดการตัดไม้ทำลายป่าตามกฎระเบียบหรือไม่ สหภาพยุโรปจะตรวจสอบได้อย่างไรว่าคำกล่าวอ้างที่ว่าปลอดจากการทำลายป่าเป็นความจริงและถูกต้อง?.....	18
1.21 หากหน่วยงานผู้มีอำนาจของประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปสงสัยว่าผลิตภัณฑ์ไม่เป็นไปตาม EUDR ? สามารถดำเนินการตรวจสอบได้แบบใดบ้าง (คำถามใหม่)	18
1.22 หน่วยงานผู้มีอำนาจจะใช้คำจำกัดความในกฎระเบียบนี้หรือไม่ ?.....	19
1.23 การตรวจสอบย้อนกลับในห่วงโซ่อุปทานคืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด).....	19
1.24 การตรวจสอบย้อนกลับทำงานอย่างไรสำหรับผลิตภัณฑ์ที่มาจากหลายประเทศ ?.....	19
1.25 “วันที่ผลิตหรือช่วงเวลาที่เกิด” คืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด)	20
1.26 วิธีการตรวจสอบย้อนกลับสำหรับโคทำอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด).....	20
1.26.1 ผู้ประกอบการจะปฏิบัติตามภาระผูกพันเกี่ยวกับ “อาหารสัตว์ที่ใช้เลี้ยงปศุสัตว์” ได้อย่างไร (คำถามใหม่)	21
1.27 จะทำอย่างไรหากซัพพลายเออร์ต้นน้ำไม่ให้ข้อมูลที่จำเป็น (ปรับปรุงล่าสุด)	21
1.28 ควรจะต้องมีการระบุพิกัดภูมิศาสตร์สำหรับที่ดินในประเทศที่จัดอยู่ในกลุ่มความเสี่ยงต่ำหรือไม่ ?.....	21
1.29 ข้อกำหนดด้านความถูกต้องตามกฎหมายใช้กับที่ดินปลดการทำลายป่าหรือไม่?	22
1.29.1 กรณีใดบ้างที่จะถือว่าเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้อง แม้จะไม่ได้เชื่อมโยงกับวัตถุประสงค์ของกฎระเบียบฯ ที่ว่าด้วยการหยุดยั้งการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรม (คำถามใหม่).....	22
1.29.2 กรณีที่ดินคำโคกกันท์เก็บเกี่ยวในประเทศ A และถูกส่งไปแปรรูปต่อที่ประเทศ B (เช่น เมล็ดโกโก้จาก A ถูกนำไปผลิตเป็นผงโกโก้ใน B) ก่อนจะนำผงโกโก้ไปวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปในประเทศ C จะถือว่ากฎหมายที่บังคับใช้ในประเทศใดเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (คำถามใหม่).....	22
1.30 มีการผูกพันทางกฎหมายสำหรับประเทศนอกสหภาพยุโรปหรือไม่?.....	22
1.31 ผู้ผลิตจะแบ่งปันข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ได้อย่างไร ในเมื่อรัฐบาลบางประเทศห้ามการกระทำดังกล่าว (ปรับปรุงล่าสุด)	23
2. ขอบเขต.....	23
2.1 ผลิตภัณฑ์ใดบ้างที่อยู่ภายใต้กฎระเบียบนี้?.....	23
2.2 กรณีของผลิตภัณฑ์ที่มีรายชื่ออยู่ในภาคผนวก แต่ไม่มีส่วนประกอบของสินค้าโคกกันท์ที่เกี่ยวข้อง จะเป็นอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)....	24
2.3 กฎระเบียบนี้มีผลไม่ว่าจะซื้อขายในปริมาณหรือมูลค่าเท่าใดใช่หรือไม่?.....	24
2.4 กรณีของสินค้าโคกกันท์ที่ผลิตในสหภาพยุโรปจะเป็นอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด).....	25
2.5 กฎระเบียบฯ นี้มีผลบังคับใช้กับไม้และกระดาษที่ใช้ทำบรรจุภัณฑ์อย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)	25
2.6. การส่งคืนบรรจุภัณฑ์เปล่าไปยังซัพพลายเออร์จะนับเป็น “การจัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป” หรือไม่ หากก่อนหน้านี้บรรจุภัณฑ์นั้นถูกวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปครั้งแรกในฐานะผลิตภัณฑ์เดี่ยว? (ปรับปรุงล่าสุด).....	26
2.7 การซื้อขายผลิตภัณฑ์มือสองที่เกี่ยวข้องในตลาดสหภาพยุโรป อยู่ภายใต้กฎระเบียบนี้หรือไม่?.....	26
2.8 กระดาษรีไซเคิล/กระดาษแข็งรีไซเคิล อยู่ภายใต้กฎระเบียบนี้หรือไม่?	26
2.8.1 โครงยางหรือซากของยางหล่อดอกใหม่อยู่ภายใต้บังคับของกฎระเบียบฯ หรือไม่ (คำถามใหม่).....	27

2.9 พิกัดศุลกากรระบบ CN และ HS คืออะไร และควรใช้อย่างไร จะหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับมาตรการ พิกัดอัตราศุลกากรยุโรปแบบบูรณาการ (TARIC) ที่เกี่ยวข้องได้จากที่ใด (ปรับปรุงล่าสุด).....	27
2.10 เมื่อใดจึงจะถือว่ามีการ "จัดหา" (supply) ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งหมายถึงการวางออกสู่ตลาดหรือจัดให้มีจำหน่ายในตลาดซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมเชิงพาณิชย์ และหากบริษัทนำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องมาใช้หรือแปรรูปในธุรกิจของตนเอง บริษัทจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบฯ นี้ในขอบเขตใดบ้าง (ปรับปรุงล่าสุด).....	28
2.11 เมื่อใดที่จะต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะและส่ง DDS หากบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลนั้นทำการแปรรูปผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องหลายครั้งในระหว่างกิจกรรมทางธุรกิจของพวกเขา?.....	31
2.12. ไม่ได้อยู่ภายใต้ขอบเขตของ EUDR ด้วยหรือไม่ ? แล้วผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่ระบุไว้ในภาคผนวก I แต่ไม่ได้มีหรือไม่ได้ทำจากสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ?	31
2.13 การแลกเปลี่ยนจดหมายและเอกสารโต้ตอบอื่น ๆ อยู่ภายใต้ข้อกำหนดของ EUDR หรือไม่ (คำถามใหม่).....	31
2.14 สินค้าตัวอย่างและผลิตภัณฑ์ที่ใช้เพื่อการตรวจสอบ วิเคราะห์ หรือทดสอบ อยู่ในขอบข่ายของ EUDR หรือไม่ (คำถามใหม่)	32
2.15 กฎระเบียบฯ ครอบคลุมการให้เข้าผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องหรือไม่ (คำถามใหม่)	32
3. ผู้มีภาระผูกพัน.....	33
3.1 ใครคือผู้ประกอบการ (ปรับปรุงล่าสุด).....	33
3.1.1 การเปลี่ยนแปลงพิกัด HS ส่งผลต่อการกำหนดสถานะบริษัทว่าเป็นผู้ประกอบการหรือผู้ค้าอย่างน้อยเพียงใด (คำถามใหม่).....	33
3.2 “ในกิจกรรมเชิงพาณิชย์ (in the course of commercial activity)” หมายความว่าอย่างไร ?.....	33
3.3 ‘กฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศผู้ผลิต’ หมายความว่าอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)	34
3.4 ผู้ประกอบการปลายน้ำรายใหญ่และผู้ค้ารายใหญ่มีภาระผูกพันอะไรบ้าง (ปรับปรุงล่าสุด).....	34
3.5 ภาระผูกพันของผู้ประกอบการที่เป็น SME ซึ่งอยู่ปลายน้ำของห่วงโซ่อุปทานคืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด).....	37
3.6 ผู้ประกอบการและผู้ค้ารายใหญ่ที่อยู่ปลายน้ำของห่วงโซ่อุปทานจะสามารถเข้าถึงข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ในรายงานการตรวจสอบสถานะที่ผู้ประกอบการต้นน้ำยื่นในระบบสารสนเทศได้หรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)	37
3.7 จะเกิดอะไรขึ้นหากผู้ประกอบการนอกสหภาพยุโรปวางผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องหรือสินค้าโภคภัณฑ์ออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป และภายใต้เงื่อนไขใดที่ผู้ประกอบการนอกสหภาพยุโรปจะสามารถเข้าถึงระบบสารสนเทศได้ (ปรับปรุงล่าสุด)	38
3.8 บริษัทใดบ้างที่ไม่ใช่ผู้ค้าที่เป็น SME และมีภาระผูกพันอะไรบ้าง ?	39
3.9 องค์กรที่ไม่ใช่ SME และจำหน่ายสินค้าให้แก่ผู้บริโภค (ผู้ค้าปลีก) จัดว่าเป็นผู้ค้าภายใต้กฎระเบียบนี้หรือไม่? (คำถามใหม่).....	39
3.10 คำจำกัดความของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ภายใต้ EUDR (ปรับปรุงล่าสุด).....	39
3.10.1 บริษัทรายใหญ่สามารถเรียกร้องให้บริษัท SME ที่จัดหาสินค้าให้ ต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะได้หรือไม่ ทั้งที่บริษัท SME ได้รับการยกเว้นไม่ต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ (คำถามใหม่).....	40
3.11 ใครคือผู้รับผิดชอบในกรณีที่มีการละเมิดกฎระเบียบ (ปรับปรุงล่าสุด).....	40
3.12 ในกรณีของไม้ยืนต้นหรือลิ้นในการเก็บเกี่ยว ใครคือผู้ประกอบการ (ปรับปรุงล่าสุด)	40
3.13 กฎระเบียบฯ นี้ใช้บังคับกับกลุ่มบริษัทอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)	41
3.14 ใครคือผู้ประกอบการหรือผู้ค้าเมื่อบริษัทหนึ่งทำสัญญากับอีกบริษัทหนึ่งเพื่อจัดหาผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งเชื่อมโยงกับกิจกรรมทางการค้าของพวกเขา ตัวอย่างเช่น โรงอาหารในสถานที่ทำงาน ร้านค้าเล็ก ๆ หรือแผงขายของที่ตั้งขึ้นข้างธุรกิจหลัก (คำถามใหม่)	41
3.15 บทบาทของ ‘ตัวแทนที่ได้รับอนุญาต’ ภายใต้มาตรา 6 ของ EUDR และ ‘ตัวแทนศุลกากร’ ภายใต้มาตรา 18 ของ Regulation (EU)	

952/2013 (UCC) มีความเชื่อมโยงกันอย่างไร (คำถามใหม่).....	42
4. คำจำกัดความ (Definitions).....	43
4.1 “การทำลายป่าทั่วโลก (global deforestation)” หมายความว่าอย่างไร?.....	43
4.2 ‘แปลงที่ดิน’ หมายความว่าอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด).....	43
4.3 หลักเกณฑ์สำหรับไม้ มีอะไรบ้าง ?.....	44
4.4 ระดับการเก็บเกี่ยวสำหรับการปฏิบัติตามข้อกำหนดคือเท่าใด?.....	44
4.5 ‘โดยไม่ชักนำให้เกิดการทำให้ป่าเสื่อมโทรม’ ในคำจำกัดความของ ‘ปลอดการทำลายป่า’ สำหรับผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้ หมายความว่าอย่างไร?.....	45
4.6 เราจะประเมินว่าผลิตภัณฑ์ไม้ปลอดจากการทำให้ป่าเสื่อมโทรมได้อย่างไร และช่วงเวลาที่เกี่ยวข้องที่ต้องพิจารณาคืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด).....	45
4.7 ผลิตภัณฑ์ไม้จะถือว่าปลอดจากการทำให้ป่าเสื่อมโทรมได้หรือไม่ หากมาจากป่าที่มีการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างหลังวันที่ 31 ธันวาคม 2020 (พ.ศ. 2563) แต่การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ไม่ได้เกิดจากการเก็บเกี่ยว?.....	46
4.8 ในบางกรณี อาจต้องใช้เวลาก่อนที่จะมีหลักฐานว่าการเก็บเกี่ยวไม้ทำให้เกิด ‘การทำให้ป่าเสื่อมโทรม’ หลังจากที่ดินแปลงที่ไม่ถูกวางออกสู่ตลาด หรือจัดให้มีเจ้าหน้าที่ หรือส่งออกจากตลาดสหภาพยุโรป ผู้ประกอบการสามารถรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากส่งรายงานการตรวจสอบสถานะแล้วได้หรือไม่?.....	47
4.9 คำจำกัดความของ “การทำให้ป่าเสื่อมโทรม” จะเป็นการขัดขวาง (ลดแรงจูงใจ) ไม่ให้มีการปลูกและเพาะพันธุ์ต้นไม้โดยเจตนาหรือไม่ แม้กิจกรรมเหล่านี้อาจมีความสำคัญต่อการปกป้องและฟื้นฟูป่าก็ตาม?.....	47
4.10 “ต้นไม้สามารถเติบโตถึงเกณฑ์ที่กำหนด” หมายความว่าอย่างไร และควรนำไปใช้อย่างไร?.....	48
4.11 การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินที่เป็นป่าไม้แบบใดบ้างที่เป็นไปตามกฎระเบียบ?.....	48
4.12 ภัยพิบัติทางธรรมชาติจะถือเป็นการทำลายป่าหรือไม่?.....	48
4.13 ‘พื้นที่ป่าไม้อื่น ๆ’ หรือระบบนิเวศอื่นจะถูกละเลยในขอบเขตของกฎระเบียบฯ ด้วยหรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด).....	49
4.14 กฎระเบียบนี้ถือว่าการปลูกยางพาราเป็น “การใช้ประโยชน์เพื่อการเกษตร (agricultural use)” หรือไม่?.....	49
5. การตรวจสอบสถานะ.....	49
5.1 ภาระผูกพันของผู้ประกอบการมีอะไรบ้าง (ปรับปรุงล่าสุด).....	49
5.2 ใครสามารถมอบอำนาจให้ ‘ตัวแทนที่ได้รับอนุญาต’ ได้บ้าง (ปรับปรุงล่าสุด).....	50
5.2.1 ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตคืออะไร ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตหนึ่งรายสามารถเป็นตัวแทนของผู้ประกอบการและผู้ค้าหลายรายได้หรือไม่ ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตสามารถปฏิบัติภาระผูกพันใดของ EUDR ได้บ้าง (คำถามใหม่).....	51
5.3 บริษัทต่าง ๆ สามารถดำเนินการตรวจสอบสถานะในนามของบริษัทในเครือได้หรือไม่?.....	52
5.4 กรณีที่มีการนำเข้าสินค้าซึ่งเคยส่งออกจากสหภาพยุโรปกลับเข้ามาอีกครั้ง ผู้นำเข้าสินค้าดังกล่าวมีการผูกพันในการตรวจสอบสถานะอะไรบ้าง (คำถามใหม่).....	52
5.5 ขั้นตอนตุลาการใดบ้างที่ได้รับผลกระทบ?.....	53
5.6 การวางผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้ผลิตในสหภาพยุโรปออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปจำเป็นต้องผ่านพิธีการศุลกากรหรือไม่?.....	53
5.6.1 กฎระเบียบนี้มีผลบังคับใช้กับการส่งออกอย่างไร (คำถามใหม่).....	53
5.7 บทบาทของระบบการรับรองหรือระบบการตรวจสอบ (ปรับปรุงล่าสุด).....	53

5.8 ควรเก็บเอกสารไว้นานเท่าใด?	54
5.9 อะไรคือเกณฑ์สำหรับ 'ผลิตภัณฑ์ที่มีความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย'?	54
5.10 'ผลิตภัณฑ์ที่มีความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย' ได้รับการยกเว้นหรือไม่?	54
5.11 สินค้าบางอย่างจากประเทศใดประเทศหนึ่งอาจถือเป็น 'ความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย' ได้หรือไม่?	55
5.12 ควรมีการประเมินการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้าน 'ปลอดการทำลายป่า' ในช่วงเวลาใด?	55
5.13 ผลิตภัณฑ์ใดบ้างที่ผู้ประกอบการหรือผู้ค้าจะต้องจัดทำเอกสารภายใต้บริบทของการดำเนินการตรวจสอบสถานะ?	55
5.14 ผู้ประกอบการรายใหญ่จะต้องจัดทำรายงานประจำปีฉบับแรกตามที่กำหนดในมาตรา 12(3) ของกฎระเบียบฯ เมื่อใด (ปรับปรุงล่าสุด)	55
5.15 จะมีเทมเพลตสำหรับรายงานการตรวจสอบสถานะสำหรับภาคส่วนสินค้าโภคภัณฑ์ที่ชัดเจนหรือไม่?	55
5.16 จะมีรูปแบบตายตัวหรือชุดคำถามสำหรับการตรวจสอบสถานะหรือไม่?	56
5.17 ผู้ประกอบการและผู้ค้า (และ/หรือ ตัวแทนที่ได้รับอนุญาต) จำเป็นต้องลงทะเบียนในระบบสารสนเทศเพื่อวาง จัดให้มีจำหน่าย หรือ ส่งออกผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องใน/จากตลาดสหภาพยุโรปหรือไม่?	56
5.18 คณะกรรมาธิการจะให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเครื่องมือภาพถ่ายดาวเทียมเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติตามข้อกำหนดของผลิตภัณฑ์ (เช่น ความละเอียดขั้นต่ำ) หรือไม่? (คำถามใหม่)	56
5.19 ควรยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะในระบบสารสนเทศบ่อยเพียงใด และรายงานหนึ่งฉบับสามารถครอบคลุมการจัดส่งหรือล๊อตสินค้าหลายชุดได้หรือไม่ สำหรับกรณีที่ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องถูกทยอยวางออกสู่ตลาดอย่างต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่ง จะต้องดำเนินการอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)	56
5.20 วันสุดท้ายสำหรับการยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะคือเมื่อใด (ปรับปรุงล่าสุด)	58
5.21 สามารถยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะได้เร็วที่สุดเมื่อใด (คำถามใหม่)	59
5.22 บริษัทของฉันนำเข้าผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องมายังสหภาพยุโรป จากนั้นจึงนำไปขายต่อในตลาดสหภาพยุโรปให้แก่ลูกค้าหลายรายโดยไม่มีการผลิตเพิ่มเติม หรือนำไปส่งออกโดยไม่มีการผลิตเพิ่มเติม ฉันจำเป็นต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะสองครั้ง (ก่อนนำเข้าและก่อนขาย/ส่งออก) หรือไม่ (คำถามใหม่)	59
6. การจัดกลุ่มประเทศและความร่วมมือ	60
6.1 การจัดกลุ่มประเทศคืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด)	60
6.2 ระเบียบวิธีการจัดกลุ่มประเทศคืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด)	60
6.3 ความก้าวหน้าในการพัฒนาระบบการจัดลำดับมาตรฐาน (benchmarking system) ภายใต้กฎระเบียบการตัดไม้ทำลายป่าของสหภาพยุโรป (EUDR) จะถูกนำเสนอเป็นประจำปีในการประชุมของแพลตฟอร์มหลายฝ่ายด้านการตัดไม้ทำลายป่า (Multi-Stakeholder Deforestation Platform) และการประชุมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถมีส่วนร่วมได้อย่างไร?	60
6.4 ประเทศต่าง ๆ สามารถแบ่งปันข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมาธิการยุโรปได้หรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)	61
6.5 ความเสี่ยงด้านกฎหมายจะได้รับการพิจารณาหรือไม่?	61
6.6 มีการให้การสนับสนุนประเทศผู้ผลิตและเกษตรกรรายย่อยในเรื่องใดบ้าง (ปรับปรุงล่าสุด)	62
6.7 องค์ประกอบต่าง ๆ ของโครงการริเริ่ม Team Europe Initiative (TEI) มีอะไรบ้าง (ปรับปรุงล่าสุด)	62
6.8 โครงการริเริ่ม TEI เกี่ยวข้องกับ CSDDD อย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)	63
6.9 เราจะสามารถลดความเสี่ยงที่ผู้ประกอบการจะหลีกเลี่ยงห่วงโซ่อุปทานหรือประเทศผู้ผลิต/ภูมิภาคของผู้ผลิตที่ถูกจัดให้อยู่ใน	

กลุ่ม ‘ความเสี่ยงสูง’ ได้อย่างไร?	63
6.10. สหภาพยุโรปจะรับรองความโปร่งใสได้อย่างไร?	64
7. การดำเนินการทางดิจิทัล (ระบบสารสนเทศของ EUDR)	64
7.1 ‘ระบบสารสนเทศ’ และ ‘ระบบหน้าต่างเดียวของสหภาพยุโรป’ คืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด)	64
7.2 มีมาตรการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลอย่างไรบ้าง? (ปรับปรุงล่าสุด)	65
7.3 ผู้ประกอบการและผู้ค้าจะลงทะเบียนได้อย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)	65
7.4 ระบบสามารถจัดเก็บข้อมูลที่ใช้บ่อยได้หรือไม่ (ฉบับปรับปรุง)	65
7.5 ระบบสารสนเทศ (IS) สามารถช่วยเกษตรกรระบุพิกัดภูมิศาสตร์ได้หรือไม่ และจะมีภาพออร์โธหรือภาพถ่ายดาวเทียมให้ใช้ในเครื่องมือแผนที่ของระบบสารสนเทศหรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)	66
7.6 สามารถแก้ไขเพิ่มเติมรายงานการตรวจสอบสถานะได้หรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)	66
7.7 ใครสามารถดูข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ที่จัดเก็บในระบบสารสนเทศได้บ้าง (ปรับปรุงล่าสุด)	66
7.8. ต้องใช้ข้อมูลรูปแบบใดในการส่งข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์เข้าสู่ระบบสารสนเทศ? ข้อมูลรูปแบบใดจึงจะได้รับการยอมรับในการแนบพิกัดภูมิศาสตร์เข้ากับรายงานการตรวจสอบสถานะในระบบสารสนเทศ?	66
7.9 ระบบสารสนเทศพร้อมใช้งานแล้วหรือยัง (ปรับปรุงล่าสุด)	67
7.10 ในฐานะผู้ประกอบการปลายน้ำหรือผู้ค้าจำเป็นต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะใหม่หรือไม่ หากเกี่ยวข้องกับเฉพาะสินค้าโภคภัณฑ์ที่นำเข้ามาในสหภาพยุโรปแล้วและมีหมายเลขอ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะอยู่แล้ว (คำถามใหม่)	67
7.11 ระบบที่ใช้จริงพร้อมให้บริการตลอดเวลา หรือจะมีช่วงที่ระบบหยุดทำงานเป็นประจำ (คำถามใหม่)	67
7.12 รายงานการตรวจสอบสถานะมีข้อจำกัดในการป้อนข้อมูลอย่างไร หรืออีกนัยหนึ่ง ผู้ใช้สามารถป้อนข้อมูลในรายงานการตรวจสอบสถานะหนึ่งฉบับได้สูงสุดเท่าใด (คำถามใหม่)	67
7.13 เป็นไปได้หรือไม่ที่จะระบุสถานที่ผลิตด้วยไฟล์รูปแบบจีโอเจสัน (GeoJSON) ที่ประกอบด้วยพิกัดจากหลายประเทศ (คำถามใหม่) ...	68
7.14 ระบบสารสนเทศจะเก็บข้อมูลรายงานการตรวจสอบสถานะนานเท่าใด และจำเป็นต้องส่งออกและบันทึกข้อมูลเพื่อการจัดเก็บถาวรหรือไม่ (คำถามใหม่)	69
7.15 จะแบ่งปันข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ในห่วงโซ่อุปทานได้อย่างไร หากซัพพลายเออร์ก่อนหน้าไม่อนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลผ่านหมายเลขอ้างอิงในระบบสารสนเทศ (คำถามใหม่)	69
7.16 จะทำอะไรหากขนาดของไฟล์รายงานการตรวจสอบสถานะเกินขนาดไฟล์สูงสุด 25 MB (คำถามใหม่)	69
7.17 จะต้องทำอะไรหากไฟล์ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์มีจำนวนหลักของตัวเลขไม่ตรงตามที่กฎระเบียบฯ กำหนด (คำถามใหม่)	70
7.18 ในการนำเข้าหรือส่งออกผลิตภัณฑ์ จำเป็นต้องแจ้งมวลสุทธิหรือไม่ แม้ว่าโดยปกติผลิตภัณฑ์จะซื้อขายกันในหน่วยอื่น (คำถามใหม่)	70
7.19 ในรายงานการตรวจสอบสถานะสามารถมีข้อความที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษได้หรือไม่ (เช่น ระบุเป็นภาษาของประเทศสมาชิก) (คำถามใหม่)	71
7.20 จำเป็นต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะแยกสำหรับตลาดแต่ละตลาดที่ส่งออกผลิตภัณฑ์ไปหรือไม่ (คำถามใหม่)	71
7.21 จำเป็นต้องระบุหมายเลขอ้างอิงของรายงานการตรวจสอบสถานะในเอกสารการขนส่ง (เช่น ใบส่งของหรือใบแจ้งหนี้) หรือไม่ และการระบุข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อบังคับสำหรับพิธีการศุลกากรในการนำเข้า/ส่งออกหรือไม่ (คำถามใหม่)	71
7.22 คำว่า ‘น้ำหนักสุทธิ’ ในรายงานการตรวจสอบสถานะ หมายถึงมวลของผลิตภัณฑ์ทั้งชิ้น หรือเฉพาะส่วนที่เป็นสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นส่วนประกอบในผลิตภัณฑ์นั้น หรือน้ำหนักของการขนส่งทั้งหมด (เช่น ผลิตภัณฑ์รวมกับพาเลต/บรรจุภัณฑ์) (คำถามใหม่)	71

7.23 สามารถแบ่งปันข้อมูลเพิ่มเติม เช่น เอกสารทางกฎหมาย ผ่านระบบสารสนเทศได้หรือไม่ (คำถามใหม่).....	72
7.24 จะต้องสำแดงพิกัด HS ในระบบสารสนเทศหลัก (คำถามใหม่).....	72
7.25 จะสามารถตรวจสอบความถูกต้องของหมายเลขอ้างอิงและหมายเลขยืนยันของรายงานการตรวจสอบสถานะ ในระบบสารสนเทศได้หรือไม่ (คำถามใหม่).....	72
7.26 เหตุใดในการอัปโหลดไฟล์พิกัดภูมิศาสตร์จึงอนุญาตให้ใช้เพียงไฟล์รูปแบบจีโอเจซัน (GeoJSON) เท่านั้น (คำถามใหม่).....	73
7.27 ระบบสารสนเทศใช้บัญชีรายชื่อวิทยาศาสตร์จากแหล่งใด การระบุเพียงสกุล (genus) เพียงพอหรือไม่ หรือต้องระบุชนิดพันธุ์ (species) ด้วย และการระบุชื่อวิทยาศาสตร์เป็นภาคบังคับสำหรับผลิตภัณฑ์ไม่ทุกชนิด (เช่น เยื่อกระดาษ, ผลิตภัณฑ์กระดาษ) หรือไม่ (คำถามใหม่).....	73
7.28 จำเป็นต้องป้อนชื่อวิทยาศาสตร์ซ้ำหรือไม่ เมื่ออ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับอื่น (คำถามใหม่).....	73
7.29 ข้อกำหนดสำหรับบัญชีผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจที่มีหน้าที่หลายบทบาท เช่น ผู้ประกอบการ ผู้ค้า และตัวแทนที่ได้รับอนุญาต คืออะไร สามารถใช้บัญชีผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจบัญชีเดียวสำหรับบทบาททั้งหมดได้หรือไม่ หรือแต่ละบทบาทจำเป็นต้องมีบัญชีแยกต่างหากในระบบสารสนเทศ (คำถามใหม่)	73
7.30 จะต้องทำอะไรเมื่อมีปัญหาด้านไอทีที่เกี่ยวข้องกับระบบสารสนเทศ (ปรับปรุงล่าสุด).....	74
8. กรอบเวลา	74
8.1 กฎระเบียบจะมีผลใช้บังคับและเริ่มบังคับใช้เมื่อใด (ปรับปรุงล่าสุด).....	74
8.2 แล้วช่วงเวลาระหว่างวันที่มีผลใช้บังคับกับวันเริ่มบังคับใช้เป็นอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)	74
8.3. จะพิสูจน์ได้อย่างไรว่าผลิตภัณฑ์นั้นผลิตก่อนที่กฎระเบียบจะมีผลใช้บังคับ? ผลิตภัณฑ์จากโคกระบือมีกฎเกณฑ์ในการผลิตอย่างไรบ้าง?	75
9. คำถามอื่น ๆ	75
9.1 ผู้ประกอบการและผู้ค้ารายใหญ่มีการผูกพันอย่างไร กรณีที่วางผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกสู่ตลาดหรือส่งออกผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ทำจากสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องหรือผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งเคยนำมาวางสู่ตลาดในสหภาพยุโรปแล้วในช่วงเปลี่ยนผ่านระหว่างวันที่มีผลใช้บังคับ (29 มิถุนายน พ.ศ. 2566) ถึงวันที่เริ่มบังคับใช้ (30 ธันวาคม พ.ศ. 2568) (ปรับปรุงล่าสุด).....	75
9.2 ต้องใช้หลักฐานใดในการพิสูจน์ว่าผลิตภัณฑ์ได้วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปก่อนวันที่กฎระเบียบฯ เริ่มบังคับใช้ (กล่าวคือ เอกสารใดที่ยอมรับเป็นหลักฐานสำหรับ 'การวางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาด') และจำเป็นต้องแจ้งข้อมูลของผลิตภัณฑ์ดังกล่าวในระบบสารสนเทศหรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)	77
9.3 ผลิตภัณฑ์ที่วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปในช่วงเปลี่ยนผ่านสามารถผสมกับผลิตภัณฑ์ที่เป็นไปตามข้อกำหนดของกฎระเบียบได้หรือไม่ ตราบใดที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าผลิตภัณฑ์ทุกชุดถูกวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปในช่วงเปลี่ยนผ่านหรือเป็นไปตามกฎระเบียบ?.....	78
9.4 ในทางปฏิบัติ การผสมสินค้าโภคภัณฑ์ที่จัดเก็บในสต็อกช่วงเปลี่ยนผ่านกับสินค้าที่จะนำออกวางตลาดในสหภาพยุโรปหลังวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568 จะมีขั้นตอนการดำเนินการอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบสารสนเทศ (ปรับปรุงล่าสุด)	78
9.5 ช่วงเปลี่ยนผ่านเริ่มต้นและสิ้นสุดเมื่อใดในทางปฏิบัติ?	78
9.6 หน่วยงานผู้มีอำนาจตรวจสอบอย่างไรเพื่อให้แน่ใจว่าผลิตภัณฑ์ที่วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปในช่วงเปลี่ยนผ่านเป็นไปตามกฎระเบียบใหม่?.....	78
9.7 คณะกรรมาธิการยุโรปจะออกแนวทางเพิ่มเติมหรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด).....	79
9.8 คณะกรรมาธิการยุโรปจะออกแนวทางสำหรับสินค้าโภคภัณฑ์แต่ละชนิดโดยเฉพาะหรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด).....	79
9.9 ภาระผูกพันในการรายงานสำหรับผู้ประกอบการมีอะไรบ้าง?	79
9.10 ระบบสังเกตการณ์ของสหภาพยุโรปว่าด้วยการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรม (EU Observatory) คืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด).....	80

9.10.1	แผนที่พื้นที่ป่าไม้ทั่วโลกสำหรับปี 2020 สามารถใช้เป็นแหล่งข้อมูลที่ใช้ยืนยันได้โดยสมบูรณ์เพื่อการปฏิบัติตาม EUDR ได้หรือไม่ หรือจำเป็นต้องมีขั้นตอนและแหล่งข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อแสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติตามข้อกำหนด (คำถามใหม่).....	81
9.10.2	เราสามารถคาดหวังความแม่นยำได้ในระดับใดจากแผนที่เชิงพื้นที่ระดับโลกและระดับประเทศ และสามารถใช้อนุพัทธ์เหล่านี้เป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับกระบวนการตรวจสอบสถานะและการตรวจสอบเพื่อยืนยันได้หรือไม่ (คำถามใหม่).....	81
9.10.3	หากสินค้าโภคภัณฑ์ถูกผลิตในพื้นที่ที่ระบุว่าเป็นป่าในแผนที่พื้นที่ป่าไม้ทั่วโลกปี 2020 (GFC 2020) จะถือว่าสินค้าโภคภัณฑ์นั้นไม่เป็นไปตามกฎระเบียบฯ โดยอัตโนมัติหรือไม่ (คำถามใหม่).....	82
9.10.4	ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถใช้แผนที่ป่าไม้ระดับประเทศร่วมกับแผนที่พื้นที่ป่าไม้ทั่วโลก ปี 2020 ได้หรือไม่ (คำถามใหม่).....	82
9.11	สิ่งใดที่ถือว่ามีความเสี่ยงสูง? และสามารถระบุได้นานเท่าใด?	82
9.12	กฎระเบียบฯ นี้เชื่อมโยงกับคำสั่งด้านพลังงานหมุนเวียนของสหภาพยุโรป (EU Renewable Energy Directive) อย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด).....	83
9.13	กลุ่มประเทศ EFTA/EEA ถูกพิจารณาอย่างไรภายใต้กฎระเบียบนี้ (คำถามใหม่).....	83
10.	บทลงโทษ.....	84
10.1	การที่บทลงโทษซึ่งกำหนดโดยประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปนั้น ‘ไม่กระทบต่อ’ ภาระผูกพันของประเทศสมาชิกภายใต้คำสั่ง Directive 2008/99/EC ของสหภาพยุโรปและคณะมนตรียุโรป หมายความว่าอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)	84
10.2.	ค่าปรับขั้นสูงสุดคืออะไร?.....	84
10.3	ประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปสามารถตัดสินได้หรือไม่ว่าจะอนุญาตให้มีการพิสูจน์ว่าได้มีการแก้ไขการละเมิดในอดีต (self-cleaning) เมื่อใช้กฎระเบียบนี้ภายใต้คำสั่งการจัดซื้อจัดจ้างสาธารณะ?.....	84
10.4	ตามมาตรา 25(3) ของ EUDR “รัฐสมาชิกจะต้องแจ้งคณะกรรมการยุโรปเกี่ยวกับการตัดสินขั้นสุดท้าย (final judgements)” และบทลงโทษที่ใช้กับนิติบุคคล ซึ่งคณะกรรมการยุโรปจะเผยแพร่ข้อมูลการตัดสินเหล่านี้บนเว็บไซต์ของคณะกรรมการยุโรป คำถามคือ รัฐสมาชิกจะต้องแจ้งเกี่ยวกับการตัดสินใจด้านการบริหารทั้งหมดหรือต้องแจ้งเฉพาะคำตัดสินของศาล?	85
10.5	ฉันได้ตัดต้นไม้เล็ก ๆ สองสามต้นในที่ดินของฉันเพื่อนำพื้นที่มาเลี้ยงวัว และตั้งใจจะขายไม้และเนื้อวัวในตลาดท้องถิ่นของสหภาพยุโรป ฉันจะถูกลงโทษจากการขายสินค้าเหล่านี้เพราะฉันเป็นคนตัดต้นไม้หรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)	85
10.6	(ลบข้อนี้และย้ายข้อมูลไปที่ข้อ 7.3)	85

1. การตรวจสอบย้อนกลับ

1.1 เหตุใดผู้ประกอบการจึงต้องเก็บข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ และต้องทำอะไร (ปรับปรุงล่าสุด)

กฎระเบียบของสหภาพยุโรปว่าด้วยสินค้าปลอดการทำลายป่า (EU Deforestation Regulation (EUDR) หรือต่อไปนี้จะเรียกว่า EUDR หรือ กฎระเบียบฯ) กำหนดให้ผู้ประกอบการที่นำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องมาวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป ต้องเก็บข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินซึ่งเป็นแหล่งผลิตสินค้าโภคภัณฑ์นั้น ๆ

การตรวจสอบย้อนกลับไปยังแปลงที่ดิน (เช่น ข้อกำหนดในการเก็บข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินซึ่งเป็นแหล่งผลิตสินค้าโภคภัณฑ์) มีความจำเป็นเพื่อใช้แสดงว่าไม่มีการทำลายป่าเกิดขึ้นในพื้นที่การผลิตดังกล่าว ปัจจุบันภาคอุตสาหกรรมบางส่วนและองค์กรผู้ออกใบรับรองหลายแห่งมีการใช้ข้อมูลทางภูมิศาสตร์ที่เชื่อมโยงผลิตภัณฑ์เข้ากับแปลงที่ดินอยู่แล้ว ทั้งนี้ อาจใช้ข้อมูลจากการสำรวจระยะไกล (ภาพถ่ายทางอากาศ ภาพถ่ายดาวเทียม) หรือข้อมูลอื่น ๆ (เช่น ภาพถ่ายภาคสนามที่ระบุพิกัดและเวลา) เพื่อตรวจสอบว่าพิกัดภูมิศาสตร์ของสินค้าโภคภัณฑ์และผลิตภัณฑ์ที่สำแดงนั้นเชื่อมโยงกับการทำลายป่าหรือไม่

ในรายงานการตรวจสอบสถานะ (Due Diligence Statement หรือ DDS) จะต้องระบุข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ ซึ่งผู้ประกอบการจำเป็นต้องยื่นต่อระบบสารสนเทศ (Information System) ก่อนการวางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือการส่งออกจากสหภาพยุโรป¹ ดังนั้น การดำเนินการนี้จึงถือเป็นหัวใจสำคัญของกฎระเบียบฯ ซึ่งห้ามมิให้วางผลิตภัณฑ์ใด ๆ ที่อยู่ในขอบข่ายของกฎระเบียบฯ ออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกหากยังไม่ได้รวบรวมและยื่นข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรายงานการตรวจสอบสถานะ

การเก็บข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินสามารถทำได้ผ่านโทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์พิกาะระบบดาวเทียมนำทางสากล (Global Navigation Satellite System หรือ GNSS) และแอปพลิเคชันดิจิทัลที่ใช้งานได้ฟรีและแพร่หลาย (เช่น ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ หรือ Geographic Information Systems (GIS)) อุปกรณ์เหล่านี้ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาสัญญาณเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ แต่ต้องการเพียงสัญญาณ GNSS ที่เสถียร เช่น สัญญาณจากดาวเทียมกาลิเลโอ (Galileo)

สำหรับแปลงที่ดินขนาดมากกว่า 4 เฮกตาร์ที่ใช้ผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ชนิดอื่นนอกเหนือจากโค จะต้องระบุพิกัดภูมิศาสตร์ในรูปแบบรูปหลายเหลี่ยม (polygon) ซึ่งหมายถึงการใช้จุดละติจูดและลองจิจูดที่มีพิกัดที่กำหนดไว้เพื่อระบุแนวเขตของที่ดินแต่ละแปลง ส่วนแปลงที่ดินที่ขนาดน้อยกว่า 4 เฮกตาร์ ผู้ประกอบการสามารถเลือกใช้รูปแบบรูปหลายเหลี่ยมหรือระบุเป็นพิกัดภูมิศาสตร์แบบจุดเดียว (ละติจูดและลองจิจูดพิกัดที่กำหนดไว้) ก็ได้ สำหรับสถานประกอบการที่ใช้เล็งโคสามารถระบุพิกัดเป็นแบบจุดเดียวได้

โปรดทราบว่ากฎระเบียบฯ นี้ไม่ได้กำหนดภาระผูกพันโดยตรงแก่ผู้ผลิตในประเทศที่สาม (ยกเว้นกรณีที่ผู้ผลิตเป็นผู้วางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปโดยตรง)

¹ การทำงานของระบบสารสนเทศ (Information System) เป็นไปตามที่กำหนดไว้ใน Commission Implementing Regulation (EU) 2024/3084 [Implementing regulation - EU - 2024/3084 - EN - EUR-Lex](#) สามารถดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ในบทที่ 7 ของเอกสารฉบับนี้

สำหรับภาระผูกพันของผู้ประกอบการปลายน้ำและผู้ค้ารายใหญ่ (non-SME traders) สามารถศึกษาเพิ่มเติมได้ในคำถามที่พบบ่อยข้อ 3.4

1.2 สินค้าโภคภัณฑ์ทั้งหมด (ทั้งที่นำเข้า ส่งออก และซื้อขาย) จำเป็นต้องตรวจสอบย้อนกลับได้หรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)

ข้อกำหนดด้านการตรวจสอบย้อนกลับมีผลบังคับใช้กับสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องในทุก ๆ สล็อตการผลิต ไม่ว่าจะเป็นนำเข้า ส่งออก หรือซื้อขาย

กฎระเบียบฯ กำหนดให้ผู้ประกอบการต้องตรวจสอบย้อนกลับสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องทุกรายการกลับไปยังแปลงที่ดินที่เป็นแหล่งกำเนิด ก่อนที่จะนำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องมาวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออก ดังนั้น การยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะที่มีข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ จึงเป็นข้อบังคับสำหรับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นกรณีการนำเข้า (ภายใต้พิธีการศุลกากร ‘การปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี’ (release for free circulation)) การส่งออก (ภายใต้พิธีการศุลกากร ‘การส่งออก’) รวมถึงการจัดส่งสินค้าระหว่างกันสำหรับธุรกรรมภายในตลาดสหภาพยุโรป ในกรณีของการส่งออก ผู้ประกอบการปลายน้ำรายใหญ่สามารถให้ข้อมูลที่จำเป็นได้โดยอ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับก่อนหน้า (ดูรายละเอียดในคำถามที่พบบ่อยข้อ 3.4 และกรณีของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ที่ส่งออก ดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 5.6.1)

1.3 มีแนวปฏิบัติอย่างไรสำหรับผลิตภัณฑ์เทกองหรือผลิตภัณฑ์คอมโพสิต (ปรับปรุงล่าสุด)

สำหรับผลิตภัณฑ์ที่ซื้อขายแบบเทกอง เช่น ถั่วเหลืองหรือน้ำมันปาล์ม ผู้ประกอบการต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าสามารถระบุพิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินทั้งหมดที่เป็นแหล่งผลิตของสินค้าโภคภัณฑ์ที่จัดส่งล็อตนั้นได้ และต้องไม่นำสินค้าโภคภัณฑ์ไปผสมกับสินค้าโภคภัณฑ์ที่ไม่ทราบแหล่งที่มา หรือมาจากพื้นที่ที่มีการทำลายป่าหรือทำให้ป่าเสื่อมโทรมหลังวันตัดรอบวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2563 ในขั้นตอนใด ๆ ของกระบวนการ

สำหรับผลิตภัณฑ์คอมโพสิตที่เกี่ยวข้อง เช่น เฟอร์นิเจอร์ไม้ที่ประกอบจากไม้หลายชนิด ผู้ประกอบการจำเป็นต้องระบุพิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินทุกแปลงที่เป็นแหล่งผลิตของสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง (เช่น ไม้) ซึ่งนำมาใช้ในกระบวนการผลิต ซึ่งทำได้โดยการรวบรวมพิกัดภูมิศาสตร์โดยตรง หรืออ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับก่อนหน้าที่มีข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของทุกแปลงที่ดินอยู่แล้ว ทั้งนี้ ส่วนประกอบของสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องจะต้องไม่มาจากแหล่งที่ไม่ทราบที่มา หรือไม่มาจากพื้นที่ที่มีการทำลายป่าหรือทำให้ป่าเสื่อมโทรมหลังวันตัดรอบ (cut-off date)

สำหรับผลิตภัณฑ์คอมโพสิตที่ประกอบด้วยสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องหรือสินค้าที่เกี่ยวข้องหลายชนิด (เช่น ช็อกโกแลตแท่งที่มีทั้งผงโกโก้ เนยโกโก้ และน้ำมันปาล์ม หรือเฟอร์นิเจอร์ไม้ที่มีส่วนประกอบของหนัง) ผู้ประกอบการที่นำผลิตภัณฑ์ดังกล่าววางออกสู่หรือส่งออกจากตลาดสหภาพยุโรป จะต้องตรวจดำเนินการตรวจสอบสถานะเฉพาะสินค้าโภคภัณฑ์ "หลัก" และผลิตภัณฑ์ที่แปรรูปจากสินค้านั้น (derived products) ตามที่ระบุไว้ในคอลัมน์ซ้ายของภาคผนวก 1 เท่านั้น ตัวอย่างเช่น ช็อกโกแลตแท่ง (พิกัด HS 1806) เชื่อมโยงกับสินค้าโภคภัณฑ์หลักคือโกโก้ ดังนั้นภาระหน้าที่ในการตรวจสอบสถานะและข้อกำหนดด้านข้อมูล จะครอบคลุมเฉพาะผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นส่วนประกอบหรือถูกใช้ในการผลิตช็อกโกแลตแท่งนั้น โดยต้องเป็นรายการที่ระบุไว้ในคอลัมน์ขวาของภาคผนวก 1

ภายใต้หมวดสินค้าโภคภัณฑ์โกโก้ ซึ่งในกรณีนี้ก็คือผงโกโก้และเนยโกโก้

1.4 อนุญาตให้ใช้แนวทางห่วงโซ่การติดตามและควบคุมแบบสมดุลมวล (mass balance chains of custody) หรือไม่ ?

กฎระเบียบนี้กำหนดให้สินค้าโภคภัณฑ์ที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของข้อบังคับทั้งหมดจะต้องสามารถตรวจสอบย้อนกลับไปยังแปลงที่ดินที่เป็นแหล่งที่มาของสินค้าได้

แนวทางห่วงโซ่การติดตามและควบคุมแบบสมดุลมวลซึ่งอนุญาตให้มีการผสมกันของสินค้าโภคภัณฑ์ที่ปลอดการทำลายป่ากับสินค้าโภคภัณฑ์ที่ไม่ทราบแหล่งที่มาหรือสินค้าที่ไม่ได้ปลอดการทำลายป่า **ไม่ได้รับอนุญาต** ให้ใช้ภายใต้กฎระเบียบนี้ เนื่องจากแนวทางนี้ไม่สามารถรับประกันได้ว่าสินค้าโภคภัณฑ์ที่จะวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกจะปลอดการทำลายป่า ดังนั้น สินค้าโภคภัณฑ์ที่จะวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือเพื่อการส่งออกจะต้องเก็บแยกจากสินค้าที่ไม่ทราบแหล่งกำเนิดหรือสินค้าที่ไม่ได้ปลอดการทำลายป่าในทุกขั้นตอนของห่วงโซ่อุปทาน และเนื่องจากไม่อนุญาตให้ใช้แนวทางห่วงโซ่การติดตามและควบคุมแบบสมดุลมวล จึงไม่จำเป็นต้องติดตามสินค้าแต่ละรายการกลับไปยังแหล่งที่มาที่แน่นอนในทุกขั้นตอนของห่วงโซ่อุปทาน

1.5 จะเป็นอย่างไรหากส่วนหนึ่งส่วนใดของผลิตภัณฑ์ไม่เป็นไปตามข้อกำหนด ?

หากส่วนหนึ่งของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องไม่เป็นไปตามข้อกำหนด จะต้องระบุและแยกส่วนนั้นออกจากส่วนอื่นๆ ก่อนที่ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวจะถูกนำออกสู่ตลาดในสหภาพยุโรป หรือส่งออก และส่วนนั้นจะไม่สามารถนำไปวางจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกได้

หากไม่สามารถระบุและถอดแยกชิ้นส่วนที่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนดได้ เช่น หากมีการผสมกันกับผลิตภัณฑ์ที่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนด ผลิตภัณฑ์ทั้งหมดก็จะถือว่าไม่เป็นไปตามข้อกำหนด เนื่องจากไม่สามารถรับประกันได้ว่าจะเป็นไปตามเงื่อนไขของมาตรา 3 ของกฎระเบียบ จึงไม่สามารถวางผลิตภัณฑ์เหล่านั้นออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกได้

ตัวอย่างเช่น หากมีการผสมสินค้าโภคภัณฑ์แบบเทกองจำนวนมากที่มาจากแปลงที่ดินหลายร้อยแปลงเข้าด้วยกัน และในจำนวนนี้มีที่ดินหนึ่งแปลงที่มีการทำลายป่าหลังจากปี 2020 (พ.ศ. 2563) กรณีเช่นนี้ สินค้าโภคภัณฑ์ทั้งหมดจะถือว่าไม่เป็นไปตามข้อกำหนด

ผลิตภัณฑ์จะเป็นไปตามข้อกำหนด หากสินค้าโภคภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องทั้ง 100% ที่วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป 1) สามารถตรวจสอบย้อนกลับไปยังแปลงที่ดินที่ใช้ผลิตได้ 2) ผลิตขึ้นอย่างถูกกฎหมายและและปลอดการทำลายป่าตามที่กำหนดไว้ในกฎระเบียบ และ 3) ไม่เคยผสมกับสินค้าโภคภัณฑ์ที่ไม่ทราบแหล่งที่มาหรือจากพื้นที่ที่มีการทำลายป่า

1.6 กฎเกณฑ์สำหรับที่ดินที่ไม่ใช่สังหาริมทรัพย์มีอะไรบ้าง ?

กฎระเบียบนี้จะนำไปอย่างไรในกรณีที่ดินสาธารณะหรือที่ดินชุมชนซึ่งไม่ตรงตามคำจำกัดความทั่วไปของการเป็น “อสังหาริมทรัพย์” ?

กฎระเบียบนี้กำหนดให้สินค้าโภคภัณฑ์ที่วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออก จะต้องผลิตหรือเก็บเกี่ยวจากที่ดินแบบระบุแปลง แม้ว่า不会有ทะเบียนที่ดินหรือเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ (โฉนด) อย่างเป็นทางการ แต่ที่ดินดังกล่าวก็ยังถือเป็นแปลงที่ดินตามการใช้งานจริงได้ (ดูด้านล่าง)

1.7 ขนาดพื้นที่สูงสุดที่ (หน่วยเป็นเฮกตาร์) ที่สามารถแสดงหรือครอบคลุมด้วยรูปหลายเหลี่ยมได้ คือเท่าใด ?

กฎระเบียบไม่ได้กำหนดขนาดขั้นต่ำสุดหรือสูงสุดที่เฉพาะเจาะจงสำหรับแปลงที่ดิน แต่แปลงที่ดินจะต้องแสดงพื้นที่ที่ทำการผลิตได้อย่างถูกต้อง มีสภาพพื้นที่ที่คล้ายคลึงกันเพื่อให้สามารถประเมินความเสี่ยงต่อการทำลายป่าหรือการทำให้ป่าเสื่อมโทรมได้อย่างถูกต้อง ในการประเมินความเสี่ยงโดยรวมของการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรม สำหรับแปลงที่ดินที่มีขนาดเล็กกว่า 4 เฮกตาร์ โปรดดูคำถามที่ 1 เกี่ยวกับการระบุพิกัดภูมิศาสตร์

แม้จะไม่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับขนาดพื้นที่รูปหลายเหลี่ยมที่สามารถอัปโหลดเข้าสู่ระบบสารสนเทศ แต่ไฟล์ DDS ทั้งหมดจะต้องมีขนาดไม่เกิน 25 MB

1.8 พิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินจะต้องจัดทำโดยใช้รูปหลายเหลี่ยมเสมอ ใช่หรือไม่ ?

ไม่ใช่ หากแปลงที่ดินมีพื้นที่น้อยกว่า 4 เฮกตาร์ สามารถระบุพิกัดภูมิศาสตร์ได้โดยใช้จุดละติจูดและลองจิจูดเพียงจุดเดียวก็เพียงพอแล้ว สำหรับโคกระปือ จำเป็นต้องใช้จุดระบุพิกัดภูมิศาสตร์เพียงจุดเดียวสำหรับ ‘สถานประกอบการ’ ทั้งหมด (ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2(29) ของกฎระเบียบ) ที่ใช้เลี้ยงโคกระปือ

1.9 (ลบแล้ว และย้ายข้อมูลไปที่คำถาม 7.26)

1.10 ควรทำอย่างไรหากไม่มีทะเบียนที่ดินหรือเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน ?

ผู้ประกอบการและผู้ค้าที่ไม่ใช่ SME จะเก็บรวบรวมข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ที่ถูกต้องได้อย่างไรในประเทศที่ทะเบียนที่ดินอาจไม่ได้รับข้อมูลอย่างครบถ้วน หรือเกษตรกรอาจไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนหรือเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ? (ปรับปรุงล่าสุด)

เกษตรกรสามารถบันทึกพิกัดภูมิศาสตร์ของที่ดินของตนได้ แม้ว่าที่ดินของตนจะไม่ได้จดทะเบียนอย่างเป็นทางการในทะเบียนที่ดินของรัฐ หรือแม้ว่าเกษตรกรไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนหรือเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ในที่ดิน เกษตรกรไม่จำเป็นต้องให้ข้อมูลส่วนบุคคลหากไม่ได้เป็นซัพพลายเออร์โดยตรงหรือเป็นผู้ประกอบการเอง โดยการบันทึกพิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินที่ใช้ในการผลิตสินค้าโภคภัณฑ์เพื่อจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรปก็ถือว่าเพียงพอแล้ว

ในส่วนของการกำหนดด้านกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิการใช้ที่ดิน (มาตรา 2(40)(a) ของกฎระเบียบ) กำหนดให้ต้องปฏิบัติตามกฎหมายภายในประเทศ หากกฎหมายท้องถิ่นอนุญาตให้เกษตรกรขายผลผลิตของตนได้ (แม้ว่าจะไม่มีทะเบียนทรัพย์สิน

หรือไม่มีบัตรประจำตัวหรือเอกสารสิทธิ์ที่ดิน) ก็หมายความว่าผู้ประกอบการ (หรือผู้ค้าที่ไม่ใช่ SME) ยังคงถือว่าปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านกฎหมายเมื่อนำเข้าสินค้าจากเกษตรกรเหล่านี้ หากกฎหมายท้องถิ่นไม่ได้บังคับให้มีเอกสารสิทธิ์ที่ดินเพื่อผลิตและจำหน่ายสินค้าเกษตร กฎระเบียบนี้ก็จะไม่บังคับเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการ (หรือผู้ค้าที่ไม่ใช่ SME) ยังคงต้องตรวจสอบให้มั่นใจว่าห่วงโซ่อุปทานของตนไม่มีความเสี่ยงด้านความไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ปัจจุบันมีหลายวิธีที่ผู้ประกอบการ (หรือผู้ค้าที่ไม่ใช่ SME) ใช้ในการเก็บข้อมูลด้านกฎหมายและพิกัดภูมิศาสตร์ เช่น จัดทำแผนที่แปลงของซัพพลายเออร์โดยตรง หรืออาศัยตัวกลาง เช่น สหกรณ์ องค์กรรับรอง ระบบการตรวจสอบย้อนกลับของประเทศ หรือบริษัทอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าข้อมูลจะได้มาด้วยวิธีใด ผู้ประกอบการ (หรือผู้ค้าที่ไม่ใช่ SME) ยังคงต้องรับผิดชอบตามกฎหมายในการรับรองว่าข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์และข้อมูลด้านกฎหมายนั้นถูกต้องและเป็นไปตามกฎระเบียบ

1.11 ผู้ประกอบการสามารถใช้ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของผู้ผลิตได้ ใช่หรือไม่ ?

ใช่ ผู้ประกอบการสามารถใช้ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของผู้ผลิตได้ แต่ผู้ประกอบการจะต้องรับผิดชอบต่อความถูกต้อง ไม่ใช่ผู้ผลิต กฎระเบียบนี้ใช้ไม่ได้กับผู้ผลิตที่ไม่ได้วางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปโดยตรง (ดังนั้น จึงไม่ตรงตามคำจำกัดความของการเป็นผู้ประกอบการหรือผู้ค้า)

ในกรณีนี้ ผู้ประกอบการจะต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าพื้นที่ที่ใช้ผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องได้รับการระบุตำแหน่งไว้อย่างถูกต้อง และข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์สอดคล้องกับแปลงที่ดินอย่างถูกต้อง ผู้ประกอบการสามารถดำเนินการต่าง ๆ เช่น จัดให้มีการฝึกอบรม ให้การสนับสนุนด้านเทคนิค หรือการลงทุนทางการเงิน เพื่อช่วยให้ซัพพลายเออร์ โดยเฉพาะเกษตรกรรายย่อย สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของ EUDR ได้ดียิ่งขึ้น

1.12 ผู้ประกอบการต้องตรวจสอบยืนยันข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์หรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)

ผู้ประกอบการจำเป็นต้องตรวจสอบยืนยันและสามารถพิสูจน์ได้ว่าข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ถูกต้อง

การรับรองความถูกต้องแม่นยำของข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ถือเป็นความรับผิดชอบส่วนสำคัญที่ผู้ประกอบการต้องปฏิบัติตามการให้รายละเอียดพิกัดภูมิศาสตร์ที่ไม่ถูกต้องจะถือเป็นการละเมิดภาระผูกพันของผู้ประกอบการภายใต้กฎระเบียบฯ

1.13 ต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะของผลิตภัณฑ์ที่มาจากที่ดินแปลงเดียวกันซ้ำหรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)

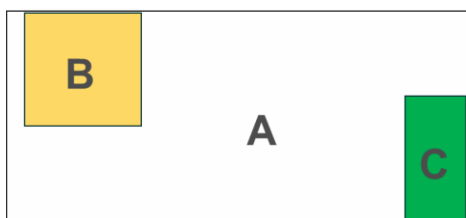
ภาระผูกพันในการระบุข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ในรายงานการตรวจสอบสถานะผ่านระบบสารสนเทศนั้นเชื่อมโยงกับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องแต่ละรายการ ดังนั้น ผู้ประกอบการ (หรือผู้ค้ารายใหญ่) จึงต้องระบุข้อมูลนี้ทุกครั้งที่จะวางออกสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป หรือส่งออกซึ่งผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องนั้น โดยจะต้องมีการดำเนินการตรวจสอบสถานะของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องแต่ละรายการซ้ำ (เช่น การปรับปรุงข้อมูลเป็นปัจจุบัน) ซึ่งรวมถึงการให้ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ ทั้งนี้สามารถให้ข้อมูลที่จำเป็นได้โดยการอ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับก่อนหน้า หลังจากตรวจสอบให้แน่ใจแล้วว่ามีดำเนินการตรวจสอบสถานะในขั้นตอนต้นน้ำ (ดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 3.4)

1.14 รูปหลายเหลี่ยมหนึ่งรูปสามารถใช้แสดงที่ดินหลายแปลงได้หรือไม่ ?

รูปหลายเหลี่ยมใช้เพื่อแสดงขอบเขตที่แน่นอนของแปลงที่ดินที่ใช้ผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ รูปหลายเหลี่ยมแต่ละรูปแสดงถึงแปลงที่ดินเฉพาะหนึ่งแปลง แม้ว่าแปลงที่ดินนั้นอาจแบ่งออกเป็นพื้นส่วนต่าง ๆ ที่ไม่เชื่อมต่อกัน หากผลิตภัณฑ์มีวัสดุที่มาจากแปลงที่ดินหลายแปลง จะต้องส่งรูปหลายเหลี่ยมจำนวนหลายรูปในรายงานการตรวจสอบสถานะ รูปหลายเหลี่ยมจะต้องระบุเฉพาะแปลงที่ดินที่ใช้ผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องเท่านั้น ไม่สามารถวาดให้ครอบคลุมพื้นที่ขนาดใหญ่ที่รวมไว้ทั้งที่ดินที่ใช้ผลิตและที่ดินอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องได้

1.15 จะเป็นอย่างไร หากสินค้าถูกผลิตบนที่ดินแปลงหนึ่งซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแปลงที่ดินขนาดใหญ่ที่มีที่ดินแปลงอื่นๆ รวมอยู่ในนั้นด้วย ? (คำถามใหม่)

สถานการณ์นี้อธิบายได้ดีที่สุดด้วยภาพประกอบต่อไปนี้

A → Single property

B → Plot of land where relevant commodity is produced (soy for example)

C → Deforested area

i) หากสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง (เช่น ถั่วเหลือง) ถูกผลิตในพื้นที่ B ควรให้ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของตำแหน่งใด ?

ตามคำจำกัดความของแปลงที่ดิน (“ที่ดินภายในอสังหาริมทรัพย์แห่งเดียว”) ผู้ประกอบการควรระบุเฉพาะข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินที่ใช้ผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง (ในกรณีนี้คือพื้นที่ B)

ii) จะเป็นอย่างไร หากการทำลายป่าในพื้นที่ C เป็นไปอย่างถูกต้องตามกฎหมายและเกิดขึ้นหลังวันตัดรอบที่กฎระเบียบได้กำหนดไว้ ?

- หากไม่มีการผลิตสินค้าในพื้นที่ C การทำลายป่าในพื้นที่นั้นจะไม่ส่งผลกระทบต่อการปฏิบัติตามข้อกำหนดสำหรับถั่วเหลืองที่ผลิตในพื้นที่ B
- หากมีการผลิตสินค้าอื่น (เช่น โคกระบือ) ในพื้นที่ C โคกระบือนั้นจะไม่เป็นไปตามข้อกำหนด (ไม่ปลอดจากการทำลายป่า) แต่ถั่วเหลืองจากพื้นที่ B ยังคงเป็นไปตามข้อกำหนด
- หากมีการผลิตถั่วเหลืองในพื้นที่ทั้ง B และ C ผู้ประกอบการจะต้องจัดการความเสี่ยงที่จะเกิดการผสมกันของสินค้า โดยมุ่งเป้าไปที่การลดความเสี่ยงให้เหลือเพียงเล็กน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีความเสี่ยงสูงที่จะเกิดการผสมภายในพื้นที่เดียวกัน (มาตรา 10(2)(j))

iii) จะเป็นอย่างไรหากสถานะทางกฎหมายของทรัพย์สินอสังหาริมทรัพย์ A ได้รับผลกระทบจากกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย (เช่น การทำลายป่าในพื้นที่ C)? สิ่งนี้ส่งผลกระทบต่อถั่วเหลืองที่ผลิตในพื้นที่ B หรือไม่ ?

ถั่วเหลืองที่ผลิตในพื้นที่ B ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามข้อกำหนด เนื่องจากสถานะทางกฎหมายของพื้นที่ผลิต (ไม่ใช่แค่แปลงที่ดิน แต่คือทรัพย์สินอสังหาริมทรัพย์ทั้งหมด ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 2 (40)) ไม่เป็นไปตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศที่มีการผลิต

1.6 รูปหลายเหลี่ยมสามารถแสดงเป็นวงกลม (เส้นรอบวง) ได้หรือไม่ ?

แปลงที่ดินไม่สามารถแสดงโดยใช้รูปวงกลม (เส้นรอบวง) ได้ สำหรับแปลงที่มีขนาดใหญ่กว่าสี่เหลี่ยม (สำหรับการผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ยกเว้นโคกระบือ) จะต้องระบุพิกัดภูมิศาสตร์โดยใช้รูปหลายเหลี่ยม ซึ่งกำหนดขอบเขตที่ดินจริงด้วยจุดละติจูดและลองจิจูดหลายจุด (ไม่ใช่ด้วยจุดตรงกลางเพียงจุดเดียวพร้อมเส้นรอบวง)

1.17 จะต้องสำแดงถึงสถานที่ผลิตของสินค้าที่ผสมกันอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ผู้ประกอบการจำเป็นต้องสำแดงสถานที่ผลิตสินค้าทั้งหมดที่จัดส่งมายังสหภาพยุโรปตามความเป็นจริง

ตัวอย่างเช่น หากมีการนำสินค้าที่เป็นไปตามข้อกำหนดจากแหล่งผลิตหลายแห่งมาผสมรวมกันในไซโล กอง หรือถังเดียวกัน ฯลฯ แล้วมีการนำสินค้าบางส่วนจากในนั้นมาวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป:

- สถานที่ผลิตที่สำแดงจะต้องรวมถึงสถานที่ผลิตสินค้าทั้งหมดที่เข้าสู่ไซลอนับตั้งแต่ไซโลว่างครั้งล่าสุด (ซึ่งหมายความว่าสินค้าเหล่านั้นอาจปะปนอยู่ในการจัดส่งได้)
- หากไม่มีการเคลื่อนย้ายออกจากไซโลเป็นประจำ ผู้ประกอบการจะต้องสำแดงสถานที่ผลิตสินค้าทั้งหมดที่เข้าสู่ไซโลในช่วงเวลาที่สามารถรับประกันได้ว่าจะไม่มีการนำสินค้าโภคภัณฑ์ที่ไม่ทราบแหล่งผลิตมาผสมปนเปกันในการกระบวนการ ตัวอย่างเช่น เมื่อนำสินค้าที่เก็บไว้ในไซโลออกไปเพียงบางส่วน อาจทำได้อย่างปลอดภัยโดยการสำแดงข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของสินค้าทั้งหมดที่เคยเข้าไซโลก่อนหน้านี้ในปริมาณอย่างน้อยร้อยละ 200 ของความจุไซโล โดยมีเงื่อนไขว่าไซลอนั้นทำงานด้วยระบบเข้าก่อนออกก่อน (First-in, first-out) หรือระบบอื่นที่เทียบเท่าซึ่งรับประกันได้ว่าวัตถุดิบจะถูกใช้ไปตามลำดับการนำเข้าจนหมด แนวทางนี้ใช้ได้กับสินค้าโภคภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งจัดเก็บในลักษณะเป็นกอง ในถัง ฯลฯ รวมถึงการแปรรูปต่อเนื่องทั้งหมดสำหรับระบบเข้าก่อนออกก่อนและระบบจัดเก็บอื่น ๆ ก็สามารถใช่วิธีการอื่นได้เช่นกัน ตราบใดที่มั่นใจว่าจะไม่มีการนำสินค้าโภคภัณฑ์จากแหล่งผลิตที่ไม่ทราบที่มา หรือสินค้าที่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนดของกฎระเบียบฯ มาผสมปนเปในการกระบวนการ
- กฎระเบียบฯ ไม่อนุญาตให้สำแดงสถานที่ผลิตสินค้าในปริมาณ x ที่เข้าสู่ไซโล โดยให้ x เท่ากับปริมาณที่วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป เนื่องจากจะถือเป็นการละเมิดข้อห้ามของกฎระเบียบฯ ว่าด้วยการห้ามวางสินค้าที่ไม่ทราบแหล่งกำเนิดออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป

ทั้งนี้ โดยไม่กระทบต่อบทเฉพาะกาลที่อธิบายไว้ในหัวข้อที่ 9

1.18 ผู้ประกอบการสามารถสำแดงจำนวนแปลงที่ดินในรายงานการตรวจสอบสถานะได้มากกว่าจำนวนที่ใช้ผลิตจริงในกรณีใดบ้าง และ “การสำแดงแปลงที่ดินเกินจริง” มีผลอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

เจตนารมณ์ของกฎระเบียบฯ กำหนดให้สินค้าโภคภัณฑ์/ผลิตภัณฑ์ที่วางออกสู่ตลาดต้องสอดคล้องกับแปลงที่ดินที่ใช้ในการผลิตจริง (ดังนั้น กฎระเบียบฯ จึงตั้งอยู่บนหลักการของการตรวจสอบย้อนกลับที่เข้มงวด ซึ่งผู้ประกอบการต้องเก็บรวบรวมข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ที่แม่นยำของแปลงที่ดินที่ใช้ในการผลิต) อย่างไรก็ตาม ในบางสถานการณ์ ผู้ประกอบการสามารถให้ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินในจำนวนที่จำกัดซึ่งมากกว่าจำนวนแปลงที่ใช้ผลิตสินค้าโภคภัณฑ์จริงได้:

ผู้ประกอบการสามารถ “สำแดงแปลงที่ดินเกินจริง (declaration in excess)” ได้เฉพาะในกรณีที่สินค้าโภคภัณฑ์เทกองนั้นสามารถตรวจสอบย้อนกลับไปยังแปลงที่ดินได้อย่างสมบูรณ์ และไม่ถูกผสมกับสินค้าโภคภัณฑ์ที่ไม่ทราบแหล่งผลิตหรือไม่เป็นไปตามข้อกำหนดเท่านั้น เมื่อสินค้าโภคภัณฑ์เทกองดังกล่าวถูกนำมาผสมกันในกระบวนการขนส่งหรือการผลิต เช่น ในไซโลเพื่อจัดเก็บ บนเรือเพื่อการขนส่ง หรือในโรงสีระหว่างการผลิต ผู้ประกอบการสามารถเลือกใช้วิธีการสำแดงแปลงที่ดินเกินจริงได้ก็ต่อเมื่อมีการนำสินค้าเพียงบางส่วนจากทั้งหมดมาวางออกสู่ตลาด ผู้ประกอบการมีหน้าที่รวบรวมข้อมูลการตรวจสอบย้อนกลับที่มีรายละเอียดมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

การสำแดงแปลงที่ดินเกินจริงยังสามารถใช้ได้ในการปลูกพืชหมุนเวียนในกลุ่มแปลงเกษตรของฟาร์มแห่งหนึ่ง เช่น กรณีที่มีการปลูกถั่วเหลืองในพื้นที่ส่วนต่าง ๆ ของที่ดินเพาะปลูกทั้งหมดในแต่ละปี

หากผู้ประกอบการสำแดงข้อมูลแปลงที่ดิน ‘เกินจริง’ ในรายงานการตรวจสอบสถานะ ผู้ประกอบการจะต้องรับผิดชอบในการให้ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของที่ดินทุกแปลง โดยไม่คำนึงว่าแปลงที่ดินเหล่านั้นจะเกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าโภคภัณฑ์/ผลิตภัณฑ์ที่จะวางออกสู่ตลาดในท้ายที่สุดหรือไม่ หากมีแปลงที่ดินแม้เพียงแปลงเดียวที่ ‘ระบุพิกัดภูมิศาสตร์’ ไว้ ในรายงานการตรวจสอบสถานะไม่เป็นไปตามข้อกำหนด จะถือว่ากลุ่มแปลงที่ดินทั้งหมดที่ระบุพิกัดภูมิศาสตร์ไม่เป็นไปตามข้อกำหนดเช่นกัน ในกรณีเช่นนี้ ผู้ประกอบการที่สำแดงแปลงที่ดินเกินจริงจะต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะแปลงที่ดินที่สำแดงทุกแปลง (รวมถึงแปลงที่สำแดงเกินจริงมาด้วย) อย่างเต็มที่ตามภาระผูกพันภายใต้กฎระเบียบฯ และต้องแสดงหลักฐานว่า 1) ได้มีการประเมินความเสี่ยงของที่ดินทุกแปลงเกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนด (ในประเด็นการปลดการทำลายป่าและความถูกต้องตามกฎหมาย) ตามมาตรา 10(2) ของกฎระเบียบฯ แล้ว 2) ในการประเมินดังกล่าว ผู้ประกอบการได้พิจารณาเกณฑ์ในข้อ (i) และ (j) ของมาตรา 10 แห่ง กฎระเบียบฯ เป็นพิเศษ และ 3) ความเสี่ยงดังกล่าวของที่ดินทุกแปลงเป็นความเสี่ยงที่ไม่มีนัยสำคัญ (negligible risk) กล่าวให้ละเอียดคือ ผู้ประกอบการต้องพิจารณาว่า หากการเชื่อมโยงผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับแปลงที่ดินที่ใช้ผลิตสินค้าโภคภัณฑ์นั้นทำได้ยาก จะมีความเสี่ยงเกิดขึ้นหรือไม่ ตามมาตรา 10(2)(i) ของกฎระเบียบฯ รวมถึงพิจารณาด้วยว่าความเสี่ยงในการหลีกเลี่ยงกฎระเบียบฯ หรือการผสมปนเปกับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ไม่ทราบแหล่งกำเนิดนั้นมีนัยสำคัญหรือไม่ตามมาตรา 10(2)(j) ของกฎระเบียบฯ ผู้ประกอบการจะต้องลดความเสี่ยงเหล่านี้ให้อยู่ในระดับที่ไม่มีนัยสำคัญก่อนที่จะวางผลิตภัณฑ์ดังกล่าวออกสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่าย หรือส่งออก

ทั้งนี้ โดยไม่กระทบต่อกรณีตัวอย่างที่กล่าวถึงข้างต้น แนวปฏิบัติในการตรวจสอบย้อนกลับที่พยายามสำแดงจำนวนแปลงที่ดินที่มากเกินจริง (เช่น ในระดับภูมิภาคหรือระดับประเทศ) โดยทั่วไปถือว่าไม่เป็นไปตามกฎระเบียบฯ นี้ แนวปฏิบัติดังกล่าวจะทำให้ผู้ประกอบการไม่สามารถปฏิบัติตามข้อผูกพันสำคัญในการตรวจสอบสถานะได้อย่างครบถ้วน

โดยเฉพาะการลดความเสี่ยงในการหลีกเลี่ยงข้อบังคับ (กล่าวคือ ไม่สามารถดำเนินการตรวจสอบสถานะของสินค้าอย่างละเอียดให้ครอบคลุมพื้นที่ทั้งประเทศได้ตามที่ระบุในมาตรา 8) นอกจากนี้ยังทำให้การทำงานของหน่วยงานผู้มีอำนาจของประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปทำได้ยากขึ้น (หรืออาจทำไม่ได้เลย) ในการทำหน้าที่ตรวจสอบตามที่ระบุไว้ในมาตรา 16

1.19 ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์จะช่วยให้ตรวจสอบข้อกล่าวอ้างในทางปฏิบัติได้อย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์จะช่วยให้การตรวจสอบยืนยันข้อกล่าวอ้างว่าปลอดการทำลายป่าในทางปฏิบัติได้อย่างไร เป็น การนำข้อมูลตำแหน่งจากดาวเทียมมาเปรียบเทียบกับแผนที่การทำลายป่าใช่หรือไม่ จะมีการจัดทำแผนที่อ้างอิง สำหรับพื้นที่ป่า หรือพื้นที่ที่เคยมีการทำลายป่าและทำให้ป่าเสื่อมโทรมหรือไม่ และจะดำเนินการอย่างไร หากไม่มี ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของฟาร์ม สวนป่า หรือพื้นที่สัมปทาน

ผู้ประกอบการมีหน้าที่รับผิดชอบในการรวบรวมข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินที่ใช้ผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ หากผู้ประกอบการไม่สามารถรวบรวมข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของทุกแปลงที่ดินที่ผลิตผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องได้ จะต้องไม่นำ ผลิตภัณฑ์นั้นวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออก ตามที่ระบุในมาตรา 3 ของกฎระเบียบฯ

1.20 ผู้ประกอบการ (และผู้ค้าที่ไม่ใช่ SME) รวมทั้งหน่วยงานผู้บังคับใช้กฎหมาย อาจตรวจสอบพิกัดภูมิศาสตร์กับ ภาพถ่ายดาวเทียมหรือแผนที่พื้นที่ป่า เพื่อประเมินว่าสินค้านั้นเป็นไปตามข้อกำหนดด้านการปลอดการตัดไม้ทำลาย ป่าตามกฎระเบียบหรือไม่ สหภาพยุโรปจะตรวจสอบได้อย่างไรว่าคำกล่าวอ้างที่ว่าปลอดจากการทำลายป่าเป็น ความจริงและถูกต้อง?

หน่วยงานผู้มีอำนาจของประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป (EUMS CAs) ต้องตรวจสอบว่าสินค้าและผลิตภัณฑ์ที่วางหรือจะ วางออกสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่ายในตลาด หรือส่งออกจากตลาดสหภาพยุโรปนั้นมาจากแปลงที่ดินที่ปลอดการทำลายป่า และถูกผลิตอย่างถูกกฎหมาย (ตามมาตรา 16 ของกฎระเบียบ) ซึ่งรวมถึงการดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของ รายงานการตรวจสอบสถานะและรับรองว่าผู้ประกอบการและผู้ค้าปฏิบัติตามข้อกำหนดของกฎระเบียบนี้

สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับขอบเขตความรับผิดชอบของ EUMS CAs โปรดดูมาตรา 18 และ 19 ของกฎระเบียบ

1.21 หากหน่วยงานผู้มีอำนาจของประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปสงสัยว่าผลิตภัณฑ์ไม่เป็นไปตาม EUDR ? สามารถ ดำเนินการตรวจสอบได้แบบใดบ้าง (คำถามใหม่)

หน่วยงานผู้มีอำนาจมีสิทธิ์ดำเนินการตรวจสอบสถานที่จริงในประเทศที่สามตามมาตรา 18(2)(e) ของข้อบังคับได้ แต่ เฉพาะในกรณีที่ประเทศเหล่านั้นตกลงและให้ร่วมมือผ่านหน่วยงานบริหารของตนเองเท่านั้น

สิ่งสำคัญที่ควรทราบคือ กฎระเบียบไม่ได้กำหนดให้หน่วยงานผู้มีอำนาจของประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปต้องหารือกับ ประเทศผู้ผลิตหากผลิตภัณฑ์ถูกประเมินว่า ‘อาจไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนด’ หรือ ‘ไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนด’

1.22 หน่วยงานผู้มีอำนาจจะใช้คำจำกัดความในกฎระเบียบนี้หรือไม่?

ในบริบทของการนำกฎระเบียบนี้ไปปฏิบัติ หน่วยงานผู้มีอำนาจของประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปจะใช้คำจำกัดความจากมาตรา 2 ของกฎระเบียบในการดำเนินการ

กฎระเบียบเป็นกฎหมายที่มีผลผูกพันในสหภาพยุโรป และจะต้องนำไปใช้ในลักษณะเดียวกันในประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปทั้ง 27 ประเทศ

1.23 การตรวจสอบย้อนกลับในห่วงโซ่อุปทานคืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ข้อมูลและเอกสารที่ผู้ประกอบการและผู้ค้ารายใหญ่ (แล้วแต่กรณี) ต้องเก็บรวบรวมและรักษาไว้เป็นเวลา 5 ปี เพื่อแสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติตามข้อกำหนดของกฎระเบียบฯ นั้นได้ระบุไว้ในมาตรา 9 และภาคผนวกที่ 2 รวมถึงมาตรา 2(28) ของกฎระเบียบฯ ว่าด้วยข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์

ผู้ประกอบการควรดำเนินการตรวจสอบสถานะกับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่ได้รับจากซัพพลายเออร์แต่ละราย ดังนั้น ผู้ประกอบการจึงควรจัดตั้งระบบการตรวจสอบสถานะ ซึ่งประกอบด้วยการรวบรวมข้อมูลและเอกสารที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติตามข้อกำหนดในมาตรา 9 มาตราการประเมินความเสี่ยงตามทีระบุในมาตรา 10 และมาตรการลดความเสี่ยงตามที่อ้างถึงในมาตรา 11 ของกฎระเบียบฯ ข้อกำหนดว่าด้วยการจัดตั้งและดูแลรักษาระบบการตรวจสอบสถานะ การรายงาน และการเก็บบันทึกข้อมูลนั้นระบุไว้ในมาตรา 12 ของกฎระเบียบฯ ผู้ประกอบการจะต้องส่งต่อข้อมูลที่จำเป็นทั้งหมดให้แก่ผู้ประกอบการและผู้ค้าที่อยู่ปลายน้ำของห่วงโซ่อุปทาน เพื่อแสดงให้เห็นว่าได้มีการดำเนินการตรวจสอบสถานะแล้ว และไม่พบความเสี่ยงหรือพบเพียงความเสี่ยงที่ไม่มีความสำคัญเท่าที่จำเป็นตามที่กำหนดในมาตรา 4(7) ของกฎระเบียบฯ

ผู้ประกอบการและผู้ค้าปลายน้ำของห่วงโซ่อุปทานที่ได้รับข้อมูลดังกล่าว สามารถใช้ข้อมูลนั้นเป็นพื้นฐานในการดำเนินการตรวจสอบสถานะของตนเองได้ แต่การที่ผู้ประกอบการหรือผู้ค้ารายอื่นที่อยู่ต้นน้ำของห่วงโซ่อุปทานได้ดำเนินการตรวจสอบสถานะไปแล้ว ไม่ได้เป็นการยกเว้นภาระผูกพันของตนเองแต่อย่างใด สำหรับภาระผูกพันของผู้ประกอบการปลายน้ำและผู้ค้ารายใหญ่ โปรดดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 3.4

ผู้ประกอบการและผู้ค้ารายใหญ่มีหน้าที่รับรองว่าข้อมูลการตรวจสอบย้อนกลับในรายงานการตรวจสอบสถานะที่ยื่นต่อหน่วยงานผู้บังคับใช้กฎหมายของประเทศสมาชิกผ่านระบบสารสนเทศนั้นมีความถูกต้อง

การพัฒนาและการทำงานของระบบสารสนเทศจะเป็นไปตามบทบัญญัติว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ระบบจะมีการติดตั้งมาตรการรักษาความปลอดภัยเพื่อรับประกันความถูกต้องครบถ้วนและการรักษาความลับของข้อมูลที่แบ่งปัน

1.24 การตรวจสอบย้อนกลับทำงานอย่างไรสำหรับผลิตภัณฑ์ที่มาจากหลายประเทศ?

ผู้ประกอบการและผู้ค้าที่ไม่ใช่ SME จะต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าข้อมูลการตรวจสอบย้อนกลับที่พวกเขาให้ไว้กับหน่วยงานผู้มีอำนาจในประเทศสมาชิกนั้นมีความถูกต้อง ไม่ว่าห่วงโซ่อุปทานของพวกเขาจะยาวหรือซับซ้อนเพียงใด

ข้อมูลการตรวจสอบย้อนกลับจากหลายแหล่งสามารถนำมารวมและเก็บบันทึกได้ตลอดห่วงโซ่อุปทาน ตัวอย่างเช่น หากการขนส่งถั่วเหลืองจำนวนมากมาจากที่ดินหลายร้อยแปลงในหลายประเทศ รายงานการตรวจสอบสถานะจะต้องมีข้อมูลเกี่ยวกับประเทศผู้ผลิตที่เกี่ยวข้องทั้งหมดและพิกัดภูมิศาสตร์ของที่ดินแต่ละแปลงที่มีส่วนในการขนส่ง

1.25 “วันที่ผลิตหรือช่วงเวลาที่ผลิต” คืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ผู้ประกอบการมีภาระหน้าที่ในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับวันที่ผลิตหรือช่วงเวลาที่ผลิตสินค้าตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 9 ของกฎระเบียบฯ ข้อมูลนี้จำเป็นต่อการพิสูจน์ว่าผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องนั้นปลอดการทำลายป่าหรือไม่ ด้วยเหตุนี้ข้อกำหนดดังกล่าวจึงบังคับใช้กับสินค้าโภคภัณฑ์ที่อยู่ภายใต้กฎระเบียบฯ นี้ซึ่งถูกนำมาวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือสินค้าโภคภัณฑ์ที่นำมาใช้ผลิตผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ระบุไว้ภายใต้กฎระเบียบฯ

สำหรับสินค้าโภคภัณฑ์ที่นอกเหนือจากโค คำนิยามของ “วันที่ผลิต” (date of production) หมายถึง วันที่เก็บเกี่ยวสินค้าโภคภัณฑ์นั้น ส่วน “ช่วงเวลาที่ผลิต” (time range of production) หมายถึง ระยะเวลาของกระบวนการผลิต ตัวอย่างเช่น ในกรณีของไม้ท่อน (timber) ‘ช่วงเวลาที่ผลิต’ จะหมายถึงระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการตัดโค่นไม้ โดยทั้งวันที่และช่วงเวลาที่ผลิตจะต้องสัมพันธ์กับแปลงที่ดินที่ได้รับอนุญาต

ในกรณีที่ไม่สามารถระบุข้อมูลที่แม่นยำได้เนื่องจากลักษณะเฉพาะของกระบวนการผลิต ผู้ประกอบการสามารถใช้ข้อมูล “ปีเพาะปลูก” (crop year) และ/หรือ “ฤดูเก็บเกี่ยว” (harvesting season) แทนได้

สำหรับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องภายใต้สินค้าโภคภัณฑ์ “โค” นั้น ช่วงเวลาที่ผลิต หมายถึง เวลาตลอดช่วงชีวิตของโคนับตั้งแต่เกิดจนถึงเวลาที่ถูกเชือด หากมีการนำเข้าโคมีชีวิต (พิกัด HS 0102 21, 0102 29) มาวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป (เช่น โดยการนำเข้า หรือการขายโคที่เกิดในสหภาพยุโรปเป็นครั้งแรก) จะต้องมีการเก็บรวบรวมข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ทั้งหมดจนถึงการวางตลาดครั้งแรก และยื่นพร้อมทั้งรายงานการตรวจสอบสถานะ หากหลังจากนั้นมีการนำเข้าโคมีชีวิตมาจัดให้มีจำหน่ายในตลาดต่ออีก ผู้ค้ารายใหญ่จะมีภาระหน้าที่ในการรวบรวมและเพิ่มข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของสถานที่ทั้งหมดที่ใช้เลี้ยงโคหลังจากที่วางตลาดครั้งแรก (ดูมาตรา 9(1)(d) ของกฎระเบียบฯ) ในกรณีของผู้ค้าที่เป็น SME จะไม่จำเป็นต้องเพิ่มข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์หรือจัดทำรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับใหม่ แต่จะต้องเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ตนประสงค์จะจัดให้มีจำหน่ายในตลาดไว้อย่างน้อย 5 ปี ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 5(3) และ 5(4)

ข้อควรทราบ: ตามมาตรา 1(2) ของกฎระเบียบฯ และเพื่อให้สอดคล้องกับนิยามของคำว่า ‘ผลิต’ (produced) ในมาตรา 2(14) กฎระเบียบฯ EUDR จะไม่ใช้บังคับกับโคและผลิตภัณฑ์จากโค หากโคนั้นเกิดก่อนวันที่กฎระเบียบฯ มีผลใช้บังคับ คือ ก่อนวันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2566

1.26 วิธีการตรวจสอบย้อนกลับสำหรับโคอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

การให้ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์เฉพาะแปลงที่ดินที่ลูกโคเกิดนั้นเพียงพอหรือไม่ เนื่องจากโคบางตัวอาจถูกย้ายไปยังสถานที่แห่งเดียวหรือหลายแห่งก่อนถูกเชือด

ผู้ประกอบการ (หรือผู้ค้ารายใหญ่) ที่นำผลิตภัณฑ์จากโคมาวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป มีหน้าที่ต้องระบุพิกัดภูมิศาสตร์หรืออ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะที่มีข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของสถานประกอบการทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยง

โคนัน ๆ ซึ่งครอบคลุมทั้งสถานที่เกิด ฟาร์มที่ใช้เลี้ยง ฟung สำหรับเลี้ยงสัตว์ และโรงเชือดในกรณีที่โคถูกพักไว้ในสถานประกอบการแห่งนั้น (แต่สำหรับ ‘สถานประกอบการ’ แต่ละแห่งนี้ กำหนดให้ใช้เพียงข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์แบบจุดเดียว (ละติจูดและลองจิจูด) เท่านั้นไม่ใช่แบบรูปหลายเหลี่ยม (polygon))

1.26.1 ผู้ประกอบการจะปฏิบัติตามภาระผูกพันเกี่ยวกับ “อาหารสัตว์ที่ใช้เลี้ยงปศุสัตว์” ได้อย่างไร (คำถามใหม่)

ตามอารัมภบทที่ 39 ของกฎระเบียบฯ ผู้ประกอบการที่วางออกสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่ายในตลาด หรือส่งออกผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ผลิตโดยใช้โคเป็นวัตถุดิบ จะต้องรับรองว่าอาหารสัตว์ที่ใช้เลี้ยงปศุสัตว์นั้นเป็นสินค้าปลอดการทำลายป่าในรายงานการตรวจสอบสถานะของตน อย่างไรก็ตาม ไม่จำเป็นต้องระบุข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินที่ผลิตอาหารสัตว์

ตามกฎระเบียบฯ ซึ่งกำหนดข้อบังคับสำหรับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง อาหารสัตว์ที่ใช้เลี้ยงปศุสัตว์จะเข้าข่ายภายใต้กฎระเบียบฯ ก็ต่อเมื่ออาหารสัตว์ดังกล่าวเป็นผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ณ เวลาที่นำไปใช้เลี้ยงสัตว์เท่านั้น (เช่น พิกัด HS 1208 10 – แป้งและกากถั่วเหลือง)

จะต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะสำหรับอาหารสัตว์ที่ระบุไว้ในภาคผนวก 1 ก็ต่อเมื่ออาหารสัตว์นั้นถูกวางออกสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่าย หรือส่งออกในฐานะผลิตภัณฑ์โดยตรงเท่านั้น

ในกรณีที่อาหารสัตว์ที่ใช้เลี้ยงปศุสัตว์ได้ผ่านการตรวจสอบสถานะในขั้นตอนก่อนหน้าของห่วงโซ่อุปทานแล้ว การดำเนินการตรวจสอบสถานะสำหรับโคและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ได้จากโค อาจใช้ใบแจ้งหนี้, หมายเลขอ้างอิงของรายงานการตรวจสอบสถานะที่เกี่ยวข้อง หรือเอกสารอื่นใดมาเป็นหลักฐานยืนยันว่าอาหารสัตว์นั้นปลอดการทำลายป่าได้ หน่วยงานผู้มีอำนาจสามารถขอหลักฐานดังกล่าวได้ในระหว่างการสอบสวน หากได้รับหรือรับทราบข้อมูลที่เกี่ยวข้องรวมถึงข้อกังวลที่มีมูลซึ่งยื่นโดยบุคคลที่สามว่ามีความเสี่ยงที่อาหารสัตว์นั้นอาจไม่เป็นไปตามข้อกำหนดของกฎระเบียบฯ ทั้งนี้หลักฐานดังกล่าวควรครอบคลุมตลอดช่วงชีวิตของสัตว์ แต่สูงสุดไม่เกินห้าปี

1.27 จะทำอย่างไรหากซัพพลายเออร์ต้นน้ำไม่ให้ข้อมูลที่จำเป็น (ปรับปรุงล่าสุด)

หากผู้ประกอบการหรือผู้ค้าที่นำสินค้าโภคภัณฑ์มาวางออกสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป หรือส่งออก ไม่สามารถได้รับข้อมูลที่กฎระเบียบฯ กำหนดจากซัพพลายเออร์ของตนได้ จะต้องละเว้นจากการนำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องมาวางออกสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่าย หรือส่งออกจากสหภาพยุโรป เนื่องจากการกระทำดังกล่าวจะถือเป็นการละเมิดกฎระเบียบฯ

1.28 ควรจะมีการระบุพิกัดภูมิศาสตร์สำหรับที่ดินในประเทศที่จัดอยู่ในกลุ่มความเสี่ยงต่ำหรือไม่?

ไม่มีข้อยกเว้นสำหรับข้อกำหนดด้านตรวจสอบย้อนกลับผ่านพิกัดภูมิศาสตร์ ผู้ประกอบการต้องประเมินความซับซ้อนของห่วงโซ่อุปทานและความเสี่ยงของการหลบเลี่ยงกฎระเบียบหรือความเสี่ยงของการผสมกับผลิตภัณฑ์ไม่ทราบแหล่งกำเนิดจากประเทศที่อยู่ในกลุ่มความเสี่ยงสูงหรือความเสี่ยงมาตรฐาน (มาตรา 13 ของกฎระเบียบ) หากผู้ประกอบการได้มาซึ่งข้อมูลใด ๆ หรือได้รับรู้ข้อมูลใดๆ ที่บ่งชี้ถึงความเสี่ยงของการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือการหลบเลี่ยงกฎระเบียบ พวกเขาจะต้องปฏิบัติตามภาระผูกพันทั้งหมดภายใต้มาตรา 10 และ 11 ของกฎระเบียบ และ

จะต้องแจ้งให้หน่วยงานผู้มีอำนาจทราบโดยทันที

1.29 ข้อกำหนดด้านความถูกต้องตามกฎหมายใช้กับที่ดินปลอดการทำลายป่าหรือไม่?

สินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องไม่สามารถจัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกจากสหภาพยุโรปได้ เว้นแต่การผลิตจะเป็นไปอย่างถูกต้องตามกฎหมายของประเทศผู้ผลิต ซึ่งเป็นไปตามมาตรา 3(b) ของกฎระเบียบ (ที่เรียกว่า “ข้อกำหนดด้านความถูกต้องตามกฎหมาย”)

ภาระผูกพันภายใต้มาตรา 3 จะต้องปฏิบัติตามให้ครบทุกข้อจึงจะถือว่าเป็นไปตามกฎระเบียบ: (1) ข้อกำหนดด้านความถูกต้องตามกฎหมาย (มาตรา 3(b)); (2) ข้อกำหนดด้าน ‘ปลอดการทำลายป่า’ (มาตรา 3(a)) และ (3) ข้อกำหนดสำหรับสินค้าโภคภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่ครอบคลุมอยู่ในรายงานการตรวจสอบสถานะ (มาตรา 3(c) ของกฎระเบียบ)

1.29.1 กรณีใดบ้างที่จะถือว่าเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้อง แม้จะไม่ได้เชื่อมโยงกับวัตถุประสงค์ของกฎระเบียบฯ ที่ว่าด้วยการหยุดยั้งการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรม (คำถามใหม่)

ตามที่ระบุไว้ในส่วนบทนำของนิยามในมาตรา 2(40) ของกฎระเบียบฯ จะถือว่ากฎหมายมีความเกี่ยวข้องหากเป็นกฎหมายที่ว่าด้วยสถานะทางกฎหมายของพื้นที่การผลิต กล่าวคือ เป็นกฎหมายที่ส่งผลกระทบหรือมีอิทธิพลโดยเฉพาะต่อสถานะทางกฎหมายของพื้นที่ที่ใช้ผลิตสินค้าโภคภัณฑ์นั้น

มาตรา 2(40) ของกฎระเบียบฯ ระบุเพิ่มเติมว่ากฎหมายเหล่านี้อาจรวมถึงกฎหมายการค้าและศุลกากร และอื่น ๆ กฎหมายดังกล่าวซึ่งโดยธรรมชาติแล้วไม่เกี่ยวข้องกับสถานะทางกฎหมายของพื้นที่การผลิต ก็อาจถือว่าเกี่ยวข้องได้เช่นกัน หากกฎหมายนั้นเกี่ยวข้องกับภาคการผลิตทางการเกษตรหรือไม่โดยเฉพาะ ตัวอย่างเช่น กรณีที่กฎหมายการค้าของประเทศผู้ผลิตกำหนดให้ต้องยื่นเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรหรือป่าไม้เป็นการเฉพาะที่ด้านศุลกากร

1.29.2 กรณีที่สินค้าโภคภัณฑ์เก็บเกี่ยวในประเทศ A และถูกส่งไปแปรรูปต่อที่ประเทศ B (เช่น เมล็ดโกโก้จาก A ถูกนำไปผลิตเป็นผงโกโก้ใน B) ก่อนจะนำผงโกโก้ นั้นมาวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปในประเทศ C จะถือว่ากฎหมายที่บังคับใช้ในประเทศใดเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (คำถามใหม่)

จากตัวอย่างที่ให้นี้ ประเทศ A คือประเทศผู้ผลิต ซึ่งหมายความว่าข้อกำหนดด้านความถูกต้องตามกฎหมายจะครอบคลุมเฉพาะกฎหมายที่บังคับใช้ในประเทศ A เท่านั้น

1.30 มีภาระผูกพันทางกฎหมายสำหรับประเทศนอกสหภาพยุโรปหรือไม่?

ประเทศนอกสหภาพยุโรปไม่มีภาระผูกพันโดยตรง ภาระผูกพันมีผลใช้กับผู้ประกอบการและผู้ค้า (ตามที่กำหนดไว้ในบทที่ 2 ของกฎระเบียบ) และใช้กับประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปและหน่วยงานผู้มีอำนาจ (ดูบทที่ 3 ของกฎระเบียบนี้)

อย่างไรก็ตาม หลายประเทศกำลังดำเนินการปรับปรุงห่วงโซ่อุปทานที่ปลอดการทำลายป่าและระบบตรวจสอบย้อนกลับสาธารณะสำหรับสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ความพยายามเหล่านี้เป็นการพัฒนาที่ช่วยให้ผู้ประกอบการและผู้ค้าสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบได้ดียิ่งขึ้น

1.31 ผู้ผลิตจะแบ่งปันข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ได้อย่างไร ในเมื่อรัฐบาลบางประเทศห้ามการกระทำดังกล่าว (ปรับปรุงล่าสุด)

ข้อกำหนดหลักประการหนึ่งสำหรับผู้ประกอบการภายใต้กฎระเบียบฯ นี้คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินที่ใช้ผลิตสินค้าโภคภัณฑ์และผลิตภัณฑ์ซึ่งจะนำมาวางออกสู่ตลาดหรือส่งออกจากตลาดสหภาพยุโรป (มาตรา 9(1)(d) ของกฎระเบียบฯ) ผู้ประกอบการไม่สามารถอ้างกฎหมายภายในประเทศที่ห้ามการแบ่งปันข้อมูล (สาธารณะ) ดังกล่าวกับผู้ประกอบการและผู้ค้า เพื่อเป็นเหตุในการขอยกเว้นภาระผูกพันที่จะต้องรวบรวมและอัปโหลดข้อมูลนั้นเข้าระบบสารสนเทศได้ ผู้ประกอบการต้องยื่นข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของภาระผูกพันของตน มิฉะนั้นแล้ว จะถือว่าทั้งผู้ประกอบการและผู้ค้าที่อ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับก่อนหน้าไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดว่าด้วยการตรวจสอบสถานะตามมาตรา 8 ได้ และส่งผลให้ไม่สามารถนำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องมาวางออกสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่าย หรือส่งออกจากตลาดสหภาพยุโรปได้

2. ขอบเขต

2.1 ผลิตภัณฑ์ใดบ้างที่อยู่ภายใต้กฎระเบียบนี้?

ข้อบังคับนี้ใช้กับผลิตภัณฑ์ที่ระบุไว้ในภาคผนวก I เท่านั้น หากผลิตภัณฑ์ไม่อยู่ในรายการ ผลิตภัณฑ์นั้นจะไม่อยู่ภายใต้ข้อบังคับ แม้ผลิตภัณฑ์นั้นจะประกอบด้วยสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องก็ตาม ตัวอย่างเช่น สบู่จะไม่อยู่ภายใต้กฎระเบียบนี้ แม้จะมีน้ำมันปาล์มเป็นส่วนประกอบ

ในทำนองเดียวกัน ผลิตภัณฑ์ที่มีรหัส HS ที่ไม่รวมอยู่ในภาคผนวก I แต่อาจมีส่วนประกอบหรือองค์ประกอบที่มาจากสินค้าโภคภัณฑ์ที่ครอบคลุมโดยกฎระเบียบ เช่น รถยนต์ที่มีเบาะหนังหรือล้อยางธรรมชาติจะไม่อยู่ภายใต้ข้อกำหนดของกฎระเบียบนี้

ข้อมูลสำคัญ: กฎระเบียบนี้อ่อนุญาตให้คณะกรรมการการยุโรปเปลี่ยนแปลงแก้ไขรายการผลิตภัณฑ์ที่ครอบคลุมและคำอธิบายผลิตภัณฑ์เหล่านั้นผ่านการกระทำที่ได้รับมอบอำนาจ นอกจากนี้ คณะกรรมการการยุโรปจะประเมินว่าจำเป็นและเป็นไปได้ที่จะเสนอกฎหมายใหม่ต่อสภายุโรปและคณะมนตรียุโรปเพื่อขยายกฎระเบียบให้ครอบคลุมสินค้าโภคภัณฑ์มากขึ้นหรือไม่ การตัดสินใจจะขึ้นอยู่กับการประเมินว่าสินค้าโภคภัณฑ์เหล่านี้ส่งผลต่อการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรมอย่างไร การทบทวนครั้งแรกกว่าสินค้าโภคภัณฑ์ใดอยู่ภายใต้กฎระเบียบนี้จะเกิดขึ้นภายในสองปีหลังจากที่มีผลบังคับใช้

2.2 กรณีของผลิตภัณฑ์ที่มีรายชื่ออยู่ในภาคผนวก แต่ไม่มีส่วนประกอบของสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง จะเป็นอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

	... ผลิตจากสินค้าโภคภัณฑ์ที่มีรายชื่อในคอลัมน์ซ้ายมือของภาคผนวก 1	... ไม่ได้ผลิตจากสินค้าโภคภัณฑ์ที่มีรายชื่อในคอลัมน์ซ้ายมือของภาคผนวก 1
ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งมีรายชื่อในภาคผนวก 1...	อยู่ภายใต้บังคับของกฎระเบียบฯ (EUDR)	<u>ไม่</u> อยู่ภายใต้บังคับของกฎระเบียบฯ
ผลิตภัณฑ์อื่นที่ไม่มีรายชื่อในภาคผนวก 1...	<u>ไม่</u> อยู่ภายใต้บังคับของกฎระเบียบฯ	<u>ไม่</u> อยู่ภายใต้บังคับของกฎระเบียบฯ

ผลิตภัณฑ์ที่ระบุในภาคผนวก 1 แต่ไม่มีส่วนประกอบหรือไม่ได้ผลิตจากสินค้าโภคภัณฑ์ที่ระบุไว้ด้วยกันในคอลัมน์ซ้ายของภาคผนวก 1 จะไม่อยู่ในขอบข่ายของกฎระเบียบฯ นี้

คำว่า “ex” ที่ปรากฏหน้าพิกัด HS ของผลิตภัณฑ์ในภาคผนวก 1 หมายความว่า ผลิตภัณฑ์ที่ระบุไว้ในภาคผนวกนั้น เป็นเพียง ‘ส่วนหนึ่ง’ ของผลิตภัณฑ์ทั้งหมดที่สามารถจำแนกได้ภายใต้พิกัด HS ดังกล่าว ตัวอย่างเช่น พิกัด 9401 อาจรวมถึงที่นั่งที่ผลิตจากวัสดุอื่นนอกเหนือจากไม้ แต่เฉพาะที่นั่งไม้เท่านั้นที่อยู่ภายใต้ข้อบังคับของกฎระเบียบฯ นี้ ในทำนองเดียวกัน พิกัด HS 0201 ครอบคลุม “เนื้อของสัตว์ตระกูลวัว (bovine) สดหรือแช่เย็น” แต่พิกัด ex 0201 ในภาคผนวก 1 ของกฎระเบียบฯ จะครอบคลุมเฉพาะ “เนื้อโค (cattle) สดหรือแช่เย็น” เท่านั้น ซึ่งหมายถึงโคในสกุล Bos และสกุลย่อยได้แก่ Bos, Bibos, Novibos และ Poephagus ดังนั้น เนื้อกระทิงไบซัน (สกุล Bison) หรือเนื้อควาย (สกุล Syncerus) จึงไม่อยู่ในขอบข่ายของกฎระเบียบฯ นี้

ในกรณีของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งผลิตจากวัตถุดิบผสม เช่น “ex 4011 ยางลมชนิดอัดลมใหม่ทำจากยาง (New pneumatic tyres of rubber)” ที่ผลิตจากส่วนผสมของยางสังเคราะห์และยางธรรมชาติ ผู้ประกอบการ (หรือผู้ค้ารายใหญ่) จะต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะเฉพาะส่วนที่เป็นยางธรรมชาติเท่านั้น

2.3 กฎระเบียบนี้มีผลไม่ว่าจะซื้อขายในปริมาณหรือมูลค่าเท่าใดใช้หรือไม่?

กฎระเบียบนี้ไม่ได้มีการกำหนดปริมาณหรือมูลค่าขั้นต่ำสำหรับสินค้าโภคภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่ต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับ แม้ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องจะมีปริมาณเพียงเล็กน้อยรวมอยู่ในผลิตภัณฑ์แปรรูป ข้อบังคับก็ยังคงมีผล

ผู้ประกอบการและผู้ค้าที่วางออกสู่ตลาดหรือจัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป หรือส่งออกผลิตภัณฑ์เหล่านี้ จะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบไม่ว่าปริมาณหรือมูลค่าของผลิตภัณฑ์จะมากหรือน้อยเพียงใดก็ตาม

2.4 กรณีของสินค้าโภคภัณฑ์ที่ผลิตในสหภาพยุโรปจะเป็นอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

สินค้าโภคภัณฑ์ที่ผลิตภายในสหภาพยุโรปจะอยู่ภายใต้บังคับของข้อกำหนดเดียวกันกับสินค้าโภคภัณฑ์ที่ผลิตนอกสหภาพยุโรป กฎระเบียบฯ นี้บังคับใช้กับผลิตภัณฑ์ที่มีรายชื่อในภาคผนวก 1 ไม่ว่าจะผลิตขึ้นหรือแปรรูปในสหภาพยุโรป หรือถูกนำเข้ามาก็ตาม

ตัวอย่างเช่น หากบริษัทในสหภาพยุโรปผลิตช็อกโกแลต (พิกัด 1806 ซึ่งระบุไว้ในภาคผนวก 1) บริษัทดังกล่าวจะถือเป็นผู้ประกอบการปลายน้ำและต้องปฏิบัติตามภาระผูกพันของกฎระเบียบฯ นี้ แม้ว่าผงโกโก้ที่ใช้ทำช็อกโกแลตนั้นจะได้วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปและผ่านการตรวจสอบสถานะตามข้อกำหนดมาแล้วก็ตาม (ดูเพิ่มเติมในคำถามที่พบบ่อยข้อ 3.4 และ 3.5 เกี่ยวกับผู้ประกอบการปลายน้ำ)

2.5 กฎระเบียบฯ นี้มีผลบังคับใช้กับไม้และกระดาษที่ใช้ทำบรรจุภัณฑ์อย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ตัวอย่างเช่น ในกรณีที่ผู้ผลิตขายบรรจุภัณฑ์ เช่น พาเลต (pallets) ให้กับผู้ผลิตรายอื่น (เพื่อใช้ป้องกันผลิตภัณฑ์ขั้นสุดท้าย ไม่ได้มีไว้เพื่อขายเป็นผลิตภัณฑ์ขั้นสุดท้ายแก่ผู้บริโภค) ข้อความในภาคผนวก 1 ที่ว่า "ไม่รวมถึงวัสดุบรรจุภัณฑ์ที่ใช้เป็นวัสดุบรรจุภัณฑ์โดยเฉพาะเพื่อรองรับ ป้องกัน หรือขนส่งสินค้าอื่นที่วางออกสู่ตลาด" สามารถอธิบายได้ดังนี้:

หากบรรจุภัณฑ์ดังกล่าวถูกนำมาวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกในฐานะผลิตภัณฑ์โดยตัวของมันเอง (กล่าวคือเป็นบรรจุภัณฑ์ที่ขายเดี่ยว ๆ) แทนที่จะใช้เป็นบรรจุภัณฑ์สำหรับสินค้าอื่น จะถือว่าบรรจุภัณฑ์นั้นอยู่ในขอบข่ายของกฎระเบียบฯ ด้วยเหตุนี้ข้อกำหนดด้านการตรวจสอบสถานะจึงมีผลบังคับใช้

หากบรรจุภัณฑ์ ซึ่งจำแนกภายใต้พิกัดศุลกากรระบบฮาร์โมนไนซ์ (พิกัด HS) 4415 หรือพิกัด HS อื่น (เช่น HS 48) ถูกใช้เพื่อ 'รองรับ ป้องกัน หรือขนส่ง' สินค้าอื่น จะไม่ถือว่าอยู่ในขอบข่ายของกฎระเบียบฯ นี้

วัสดุบรรจุภัณฑ์ที่ใช้เป็นวัสดุบรรจุภัณฑ์โดยเฉพาะเพื่อรองรับ ป้องกัน หรือขนส่งสินค้าอื่นที่วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป ไม่ถือเป็นผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องตามความหมายในภาคผนวก 1 ของกฎระเบียบฯ โดยไม่คำนึงว่าจะจัดอยู่ในพิกัด HS โดยการระบุวัสดุบรรจุภัณฑ์ไว้ในใบแจ้งหนี้ควบคู่กับสินค้าที่บรรจุทุกม้วนนั้นไม่ใช่สาระสำคัญ แต่ปัจจัยชี้ขาดคือบรรจุภัณฑ์นั้นจะถูกจำแนกพิกัดรวมกับตัวสินค้าหรือแยกกันในขั้นตอนการนำเข้าหรือส่งออก (ดูหลักเกณฑ์ข้อ 5b ของหลักเกณฑ์ทั่วไปสำหรับการตีความพิกัดศุลกากรระบบคอมไบน์ (Combined Nomenclature)) ซึ่งตามหลักเกณฑ์ข้อ 5b วัสดุบรรจุภัณฑ์และภาชนะสำหรับบรรจุที่มาพร้อมกับสินค้า จะถูกจำแนกพิกัดรวมกับสินค้านั้นหากเป็นบรรจุภัณฑ์ที่โดยปกติใช้สำหรับบรรจุสินค้านั้น ๆ ดังนั้น หากบรรจุภัณฑ์ถูกจำแนกพิกัด (หรือจะถูกจำแนกพิกัด) รวมกับสินค้าที่ขนส่งมาก็อาจถือได้ว่าบรรจุภัณฑ์นั้นถูกใช้เพื่อเป็นวัสดุบรรจุภัณฑ์สำหรับรองรับ ป้องกัน หรือขนส่งสินค้าอื่นที่วางออกสู่ตลาด หรือจัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป หรือส่งออกจากตลาดสหภาพยุโรป "โดยเฉพาะ" (exclusively)

อย่างไรก็ตาม เมื่อบรรจุภัณฑ์ดังกล่าวได้กลายเป็นวัสดุบรรจุภัณฑ์ที่ใช้เพื่อรองรับ ป้องกัน หรือขนส่งสินค้าโดยเฉพาะแล้ว วัสดุบรรจุภัณฑ์นั้นก็จะไม่อยู่ในขอบข่ายของกฎระเบียบฯ นี้อีกต่อไป ซึ่งหมายความว่า การขายหรือให้เช่าวัสดุบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วแก่บริษัทอื่นไม่อยู่ภายใต้ข้อบังคับของกฎระเบียบฯ ในทำนองเดียวกัน วัสดุบรรจุภัณฑ์เปล่าที่ผ่านการ

ใช้งานครั้งแรกเพื่อรองรับ ป้องกัน หรือขนส่งสินค้าอื่นแล้ว จะไม่อยู่ในขอบข่ายของกฎระเบียบฯ นี้เช่นกัน ตัวอย่างเช่น กรณีที่มีการซื้อขายภายในระบบหมุนเวียนแบบปิด (คือ การที่พาลेटถูกส่งต่อระหว่างบริษัทเพื่อนำกลับมาใช้ในการขนส่งซ้ำ) สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการให้เข้าผลิตภัณฑ์ โปรดดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 2.14

หากบรรจุภัณฑ์ที่ผ่านการใช้งานเพื่อรองรับ ป้องกัน หรือขนส่งสินค้าอื่นแล้วถูกนำมาซ่อมแซมและขายต่อ จะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบฯ เฉพาะในส่วนของผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องขึ้นใหม่ที่นำมาใช้ซ่อมเท่านั้น (เช่น พาลेटที่ถูกซ่อมแซมด้วยชิ้นส่วนไม้ใหม่ที่ไม่ใช่ไม้รีไซเคิล) ซึ่งหมายความว่า ตามตัวอย่างนี้ จะต้องมีการยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับใหม่สำหรับพาลेटนั้น แต่จะทำการตรวจสอบสถานะเฉพาะส่วนประกอบที่เป็นไม้ชิ้นใหม่เท่านั้น

2.6. การส่งคืนบรรจุภัณฑ์เปล่าไปยังซัพพลายเออร์จะนับเป็น “การจัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป” หรือไม่ หากก่อนหน้านี้ บรรจุภัณฑ์นั้นถูกวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปครั้งแรกในฐานะผลิตภัณฑ์เดียว? (ปรับปรุงล่าสุด)

ตราบใดที่บรรจุภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง เช่น พาลेट ถูกวางจำหน่ายหรือส่งออกไปยังตลาดในฐานะผลิตภัณฑ์ของตนเอง (เช่น บรรจุภัณฑ์เดี่ยว) ไม่ใช่ในฐานะบรรจุภัณฑ์สำหรับผลิตภัณฑ์อื่น บรรจุภัณฑ์นั้นจะอยู่ภายใต้บังคับของกฎระเบียบฯ และข้อกำหนดด้านการตรวจสอบวิเคราะห้สถานะ (due diligence) ที่เกี่ยวข้องจึงมีผลบังคับใช้ (ดูคำถามด้านบน) ข้อนี้จะใช้บังคับตราบใดที่บรรจุภัณฑ์ดังกล่าวถูกใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าในฐานะผลิตภัณฑ์ของตนเอง

อย่างไรก็ตาม เมื่อบรรจุภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกลายเป็นวัสดุบรรจุภัณฑ์ที่ใช้โดยเฉพาะเพื่อรองรับ ปกป้อง หรือขนส่งผลิตภัณฑ์อื่น ก็จะไม่อยู่ในขอบเขตของกฎระเบียบฯ อีกต่อไป ซึ่งหมายความว่า การขายหรือการให้เข้าวัสดุบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วให้แก่บริษัทอื่น ๆ จะไม่อยู่ภายใต้ EUDR ในทำนองเดียวกัน วัสดุบรรจุภัณฑ์เปล่าที่เคยถูกใช้ครั้งแรกเพื่อรองรับ ปกป้อง หรือขนส่งผลิตภัณฑ์อื่น เช่น ในกรณีที่มีการแลกเปลี่ยนกันภายในระบบปิด (เช่น การโอนพาลेटจากบริษัทหนึ่งไปยังอีกบริษัทหนึ่งเพื่อใช้ในการขนส่ง) ก็จะไม่อยู่ในขอบเขตของกฎระเบียบฯ เช่นกัน สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการให้เข้าผลิตภัณฑ์ ดูคำถามที่พบบ่อย 2.14

หากบรรจุภัณฑ์ที่เคยถูกใช้เพื่อรองรับ ปกป้อง หรือขนส่งผลิตภัณฑ์อื่นได้รับการซ่อมแซมและถูกนำมาจำหน่าย จะต้องปฏิบัติตาม EUDR เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ใหม่ที่ใช้ในการซ่อมแซม (เช่น พาลेटที่ถูกซ่อมแซมด้วยชิ้นส่วนไม้ใหม่ที่ไม่ใช่ไม้รีไซเคิล) ซึ่งหมายความว่า ในตัวอย่างนี้จะต้องยื่นระบบตรวจสอบวิเคราะห้สถานะใหม่ (DDS) สำหรับพาลेट แต่จะครอบคลุมเฉพาะส่วนชิ้นส่วนไม้ใหม่ที่ต้องผ่านการตรวจสอบวิเคราะห้สถานะเท่านั้น

2.7 การซื้อขายผลิตภัณฑ์มือสองที่เกี่ยวข้องในตลาดสหภาพยุโรป อยู่ภายใต้กฎระเบียบนี้หรือไม่?

ผลิตภัณฑ์มือสองที่ผ่านการใช้งานและสิ้นสุดวงจรการใช้งานตามจุดประสงค์ (หมดอายุการใช้งาน) ซึ่งโดยปกติจะถูกทิ้งเป็นขยะ (ดูอาร์มบท 40 และภาคผนวก I) จะไม่อยู่ภายใต้กฎระเบียบนี้

2.8 กระดาษรีไซเคิล/กระดาษแข็งรีไซเคิล อยู่ภายใต้กฎระเบียบนี้หรือไม่?

ผลิตภัณฑ์กระดาษ/กระดาษแข็งรีไซเคิลส่วนใหญ่ประกอบด้วยเยื่อกระดาษบริสุทธิ์หรือกระดาษรีไซเคิลก่อนบริโภค (เช่น กระดาษแข็งเหลือทิ้งจากการผลิตกล่องกระดาษแข็ง ยังไม่เคยไปถึงมือผู้บริโภค) ในปริมาณเล็กน้อยเพื่อเสริมให้

เส้นใยแข็งแรงขึ้น

ภาคผนวก I ระบุว่า กฎระเบียบนี้ใช้ไม่ได้กับผลิตภัณฑ์ที่ทำจากวัสดุทั้งหมดซึ่งสิ้นสุดวงจรชีวิตแล้วและจะถูกทิ้งเป็นขยะ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 3 ข้อ (1) ของคำสั่ง (Directive) 2008/98/EC ดังนั้นจึงไม่มีการผูกพันภายใต้กฎระเบียบสำหรับวัสดุรีไซเคิล

อย่างไรก็ตาม หากผลิตภัณฑ์มีวัสดุที่ไม่รีไซเคิลเป็นส่วนประกอบ ผลิตภัณฑ์นั้นจะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดของกฎระเบียบ และวัสดุที่ไม่รีไซเคิลนั้นจะต้องมีการตรวจสอบย้อนกลับไปยังแหล่งกำเนิดผ่านการระบุพิกัดภูมิศาสตร์

ภาคผนวก 1 ยังระบุว่าผลพลอยได้จากกระบวนการผลิตโดยทั่วไปจะอยู่ภายใต้กฎระเบียบ อย่างไรก็ตาม กระดาษและกระดาษแข็งที่ทำจากวัสดุที่นำกลับมาใช้ใหม่ (ขยะและเศษซาก) จะไม่อยู่ภายใต้ขอบเขตตามภาคผนวก 1 (ดูบทที่ 47 และ 48 ของ Combined Nomenclature ซึ่งเป็นระบบการตั้งชื่อที่สหภาพยุโรปใช้ในการจำแนกสินค้า)

2.8.1 โครงสร้างหรือซากของยางหล่อดอกใหม่อยู่ภายใต้บังคับของกฎระเบียบฯ หรือไม่ (คำถามใหม่)

ในร่างกฎหมาย Delegated Act ที่เสนอโดยคณะกรรมการยุโรป ได้มีการเสนอให้โครงสร้างและซากยางที่ใช้แล้ว (ซึ่งโดยทั่วไปใช้สำหรับการทำยางหล่อดอก) อยู่นอกขอบข่ายของกฎระเบียบฯ ในทางกลับกัน ยางหล่อดอกจะอยู่ในขอบข่ายของกฎระเบียบฯ เฉพาะส่วนที่เป็นยางธรรมชาติใหม่ที่น่ามาติดบนโครงสร้างและซากยางเท่านั้น เช่น ดอกยาง

2.9 พิกัดศุลกากรระบบ CN และ HS คืออะไร และควรใช้งานอย่างไร จะหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับมาตรการ พิกัดอัตราศุลกากรยุโรปแบบบูรณาการ (TARIC) ที่เกี่ยวข้องได้จากที่ใด (ปรับปรุงล่าสุด)

ระบบการจำแนกพิกัดศุลกากรอยู่ภายใต้อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยระบบฮาร์โมนไนซ์ในการจำแนกพิกัดและการกำหนดรหัสสินค้า (Convention on the Harmonized Commodity Description and Coding System) ซึ่งเรียกโดยทั่วไปว่า “พิกัดศุลกากรระบบฮาร์โมนไนซ์” (HS Nomenclature) ระบบนี้เป็นระบบการจำแนกสินค้านานาชาติระหว่างประเทศอเนกประสงค์ที่จัดทำขึ้นภายใต้การดูแลขององค์การศุลกากรโลก (World Customs Organization: WCO) โดยใช้รหัสตัวเลขหลักในการจำแนกพิกัดสินค้าและใช้กันทั่วโลก แต่ละประเทศ/ภูมิภาคสามารถเพิ่มตัวเลขต่อท้ายพิกัด HS หลักสี่หลักนี้ได้ เพื่อการจำแนกที่ละเอียดมากยิ่งขึ้น

พิกัดศุลกากรระบบคอมโบ (CN code หรือพิกัด CN) ของสหภาพยุโรป คือรหัสสินค้าแปดหลักที่จำแนกพิกัดย่อยลงไปอีกจากพิกัดศุลกากรระบบฮาร์โมนไนซ์ (พิกัด HS) ทั่วโลก เพื่อให้ได้ประเภทสินค้าที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้นและตอบสนองต่อความต้องการของประชาคมยุโรป

พิกัด CN เป็นพื้นฐานที่ใช้ในการสำแดงสินค้านำเข้าหรือส่งออกจากสหภาพยุโรป และยังใช้จัดทำข้อมูลสถิติการค้าภายในสหภาพยุโรปด้วย สินค้าโภคภัณฑ์และผลิตภัณฑ์ในภาคผนวก 1 ของกฎระเบียบฯ จะถูกจำแนกตามพิกัด CN ซึ่งเป็นไปตามพิกัดศุลกากรระบบคอมโบที่กำหนดไว้ในภาคผนวก 1 ของ Regulation (EEC) No 2658/87

สำหรับการนำเข้า ในขั้นตอนการปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี (ตามนิยามในมาตรา 201 ของ UCC Regulation (EU) No 952/2013) พิกัด CN อาจถูกจำแนกย่อยลงไปอีกเป็นรหัส TARIC สิบหลัก ซึ่งสร้างขึ้นโดยเฉพาะเพื่อตอบสนองความ

ต้องการของกฎหมายของสหภาพยุโรป ส่วนการสำแดงสินค้าในขั้นตอนการส่งออก ตามนิยามในมาตรา 269 ของ UCC Regulation (EU) No 952/2013 การจำแนกพิกัดย่อยสุดท้ายจะใช้พิกัด CN ไม่เกินแปดหลัก

ผู้ที่เกี่ยวข้องในห่วงโซ่อุปทานจำเป็นต้องจำแนกพิกัดผลิตภัณฑ์ของตนตามภาคผนวก 1 ของกฎระเบียบ CN ฉบับพื้นฐาน (CN Regulation) (Council Regulation (EEC) No 2658/87 on the tariff and statistical nomenclature and on the Common Customs Tariff) เพื่อตรวจสอบว่ากฎระเบียบนี้มีผลบังคับใช้กับตนหรือไม่ ทั้งนี้ พิกัด HS สามารถเปลี่ยนแปลงได้ทุก 5 ปี ส่วนกฎระเบียบ CN ของสหภาพยุโรปจะมีการปรับปรุงและประกาศใช้ทุกปีเพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่เกิดขึ้น

ข้อมูลเพิ่มเติมได้จาก: Council Regulation (EEC) No 2658/87 of 23 July 1987 on the tariff and statistical nomenclature and on the Common Customs Tariff.

มีเอกสารคำอธิบายออนไลน์² ซึ่งให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการนำมาตรการของกฎระเบียบ EUDR ไปผนวกรวมกับระบบพิกัดอัตราศุลกากรแบบบูรณาการของสหภาพยุโรป (ฐานข้อมูล TARIC) โดยในเอกสารจะรวมถึงข้อยกเว้นของ TARIC ที่บังคับใช้ซึ่งได้เพิ่มเข้าไปในระบบด้วย

2.10 เมื่อใดจึงจะถือว่ามีการ "จัดหา" (supply) ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งหมายถึงการวางออกสู่ตลาดหรือจัดให้มีจำหน่ายในตลาดซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมเชิงพาณิชย์ และหากบริษัทนำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องมาใช้หรือแปรรูปในธุรกิจของตนเอง บริษัทจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบฯ นี้ในขอบเขตใดบ้าง (ปรับปรุงล่าสุด)

จำเป็นต้องแยกความแตกต่างระหว่างบุคคลในห่วงโซ่อุปทานที่นำเข้าหรือนำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องวางออกสู่ตลาด สหภาพยุโรปภายในประเทศ กับบุคคลอื่น ๆ ในลำดับถัดไปของห่วงโซ่อุปทาน:

หากบุคคลใดนำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งผลิตหรือแปรรูปในสหภาพยุโรปมาวางออกสู่ตลาด จะถือว่าเป็นการ “จัดหา” ผลิตภัณฑ์นั้นออกสู่ตลาดเป็นครั้งแรก การจัดหาจะต้องมีข้อตกลง (เป็นลายลักษณ์อักษรหรือวาจา) ระหว่างนิติบุคคลหรือบุคคลธรรมดาสองรายขึ้นไป เพื่อโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิในทรัพย์สินอื่นใดเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ดังกล่าว และผลิตภัณฑ์นั้นจะต้องผ่านการแปรรูปมาแล้ว หรือหากเป็นสินค้าโภคภัณฑ์ที่วางตลาดโดยไม่มีการแปรรูป ก็จะต้องผ่านการผลิตมาแล้ว (มาตรา 2(14) ของ EUDR) กิจกรรมดังกล่าวจะเข้าข่ายภายใต้กฎระเบียบฯ โดยไม่คำนึงว่าผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องนั้นจะถูกวางออกสู่ตลาดเพื่อวัตถุประสงค์ใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็น ก) เพื่อการแปรรูป ข) เพื่อการจัดจำหน่ายแก่ผู้บริโภคเชิงพาณิชย์หรือไม่ใช่เชิงพาณิชย์ หรือ ค) เพื่อใช้ในธุรกิจของผู้ประกอบการเอง (มาตรา 2(19) ของกฎระเบียบฯ) บริษัทดังกล่าวจะถือเป็นผู้ประกอบการ และต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะและยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ

หากผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกำลังจะเข้าสู่พิธีการศุลกากรในขั้นตอน “การปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมเชิงพาณิชย์ และไม่ได้มีเจตนาเพื่อการใช้หรือบริโภคส่วนตัว ให้สันนิษฐานว่าผลิตภัณฑ์นั้นมีเจตนาที่จะถูกนำมาวางออกสู่ตลาด โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงว่าจะมีการ “จัดหา” หรือมีข้อตกลง (ทั้งที่เป็นลายลักษณ์อักษรหรือวาจา) ระหว่างนิติบุคคลหรือบุคคลธรรมดาสองรายขึ้นไปเพื่อโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิที่เทียบเท่าในผลิตภัณฑ์ดังกล่าว

² <https://circabc.europa.eu/ui/group/0e5f18c2-4b2f-42e9-aed4-dfe50ae1263b/library/eb7a8fc2-ef96-4ceb-a7e4-e7ae51c26867>.

หรือไม่

หลังจากที่ผลิตภัณฑ์ได้ถูกวางออกสู่ตลาดไปแล้ว จะถือว่าการ “จัดหา” (supplied) ผลิตภัณฑ์เพื่อการจัดจำหน่าย การบริโภค หรือการใช้งานในตลาด ก็ต่อเมื่อมีข้อตกลงระหว่างนิติบุคคลหรือบุคคลธรรมดาสองรายขึ้นไปเพื่อโอนกรรมสิทธิ์ หรือสิทธิที่เทียบเท่าในผลิตภัณฑ์นั้น (เช่น สัญญาซื้อขายหรือสัญญาให้โดยเสน่หา) ภายหลังจากที่ได้ผ่านขั้นตอนการแปรรูป (และหลังจากการผลิตในกรณีของสินค้าโภคภัณฑ์) แล้ว โดยทั่วไปแล้ว กฎระเบียบฯ ไม่ได้กำหนดภาระผูกพันแก่ผู้ให้บริการด้านโลจิสติกส์ในห่วงโซ่อุปทาน (เช่น ตัวแทนผู้รับจัดการขนส่งสินค้า หรือตัวแทนศุลกากร จะไม่ถือเป็น ‘ผู้ประกอบการ’ หรือ ‘ผู้ค้า’ ตามความหมายของ EUDR) ตราบเท่าที่บุคคลเหล่านั้นไม่ได้เป็นผู้วางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาด หรือส่งออกเอง

สถานการณ์เหล่านี้สามารถอธิบายได้ด้วยตัวอย่างบางส่วน:

- 1) บริษัทรถยนต์ ข ซื้อหนังโค (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) จากโรงฟอกหนัง ฉ ในสหภาพยุโรป เพื่อนำไปผลิตเบาะสำหรับรถยนต์ของตน จากนั้น บริษัท ข นำรถยนต์ (ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่ไม่เกี่ยวข้อง) มาวางออกสู่ตลาดโดยขายให้กับผู้บริโภคปลายทาง ในกรณีนี้ บริษัท ข ไม่ถือเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจากรถยนต์ที่นำมาวางตลาดไม่ใช่ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องตามภาคผนวก 1 และก็ไม่ถือเป็นผู้ค้า เพราะไม่ได้นำหนังโคมาวางตลาด (เป็นสินค้าเดี่ยว ๆ)
- 2) บริษัทรถยนต์ ข นำเข้าหนังโค (คือ ผ่านพิธีการศุลกากรในขั้นตอน “การปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี”) เพื่อนำมาผลิตรถยนต์ ในกรณีนี้ บริษัท ข จะถือเป็นผู้ประกอบการเมื่อนำเข้าหนังโคเพื่อใช้ในการดำเนินธุรกิจของตนเอง บริษัท ข จึงต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะและยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะก่อนขั้นตอนการปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี
- 3) เกษตรกร ง ซื้อกากถั่วเหลือง (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) จากบริษัทสกัดน้ำมันแห่งหนึ่งในตลาดสหภาพยุโรป เพื่อนำไปเป็นอาหารไก่ (ผลิตภัณฑ์ที่ไม่เกี่ยวข้อง) ของตนแล้วนำไปขายต่อ กรณีนี้เกษตรกร ง ไม่ถือเป็นผู้ประกอบการเมื่อขายไก่ เนื่องจากไก่ไม่ใช่ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องตามภาคผนวก 1 และก็ไม่ถือเป็นผู้ค้า เพราะไม่ได้เป็นผู้จำหน่ายกากถั่วเหลืองในตลาด อย่างไรก็ตาม ง จะถือเป็นผู้ประกอบการทันทีหากเป็นผู้นำเข้ากากถั่วเหลืองนั้น (คือ ผ่านพิธีการศุลกากรในขั้นตอน “การปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี”) เพื่อนำมาเลี้ยงไก่ (ดูตัวอย่างที่ 2 ข้างต้น)

ในกรณีที่เกษตรกรนำผลิตภัณฑ์ถั่วเหลืองที่เกี่ยวข้องไปใช้เลี้ยงโค (ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) โปรดอ้างอิง *อารัมภบทที่ 39*

- 4) โรงพิมพ์ ป ซื้อกระดาษจากผู้ผลิต ข และพิมพ์ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เพื่อส่งมอบให้สำนักพิมพ์ ค กรณีนี้โรงพิมพ์ ป จะถือเป็นผู้ประกอบการเมื่อขายผลิตภัณฑ์สิ่งพิมพ์ (ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) ให้แก่สำนักพิมพ์ ค ในทางกลับกัน หากโรงพิมพ์ ป เป็นเพียงผู้ให้บริการงานพิมพ์และไม่เคยเป็นเจ้าของผลิตภัณฑ์สิ่งพิมพ์นั้นเลย โรงพิมพ์ ป ก็ไม่ได้เป็นผู้จัดหาผลิตภัณฑ์สิ่งพิมพ์ด้วยตนเอง ซึ่งหมายความว่าในกรณีนี้โรงพิมพ์ ป เป็นเพียงผู้ให้บริการ และไม่มีภาระผูกพันภายใต้ EUDR

ในตัวอย่างต่อไปนี้ เป็นกรณีที่บุคคลนำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องไป**แปรรูป**หรือ**ใช้**ในธุรกิจของตนเอง บุคคลเหล่านี้จะอยู่ภายใต้บังคับของกฎระเบียบฯ ก็ต่อเมื่อมีการนำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องนั้นไปวางตลาดเท่านั้น:

- 5) บริษัท ก ซื้อมันฝรั่งและกะหล่ำปลี (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) จากผู้ค้าปลีก ข ในประเทศที่สาม และนำเข้ามาสหภาพยุโรป (คือ ผ่านพิธีการศุลกากรในขั้นตอน “การปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี”) โดยบริษัท ก จะนำเฟอร์นิเจอร์เหล่านี้ไปให้พนักงานของตนเองใช้ในระหว่างเวลาทำงาน กรณีนี้ ก ถือเป็นผู้ประกอบการ และต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะและยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะก่อนขั้นตอนการปล่อยมันฝรั่งและกะหล่ำปลีให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี
- 6) บริษัท ง ซื้อมันฝรั่งและกะหล่ำปลี (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) จากผู้ประกอบการ ข ในสหภาพยุโรป ซึ่งเป็นผู้นำเข้าสินค้าดังกล่าวมาจากประเทศที่สามและได้ดำเนินการตรวจสอบสถานะพร้อมยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะเรียบร้อยแล้ว บริษัท ง จะนำเฟอร์นิเจอร์ไปให้พนักงานของตนเองใช้ในระหว่างเวลาทำงาน เนื่องจากกรณีนี้ไม่ถือเป็นการจัดหาเฟอร์นิเจอร์ ดังนั้น ง จึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของกฎระเบียบฯ
- 7) เกษตรกร ฉ ซึ่งมีฟาร์มในสหภาพยุโรป เก็บเกี่ยวหัวเหียง (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) ของตนเอง และนำไปแปรรูปเป็นแป้งหัวเหียง (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) เพื่อใช้เป็นอาหารไก่ในฟาร์มของตน เนื่องจากเกษตรกร ฉ ไม่ได้นำหัวเหียงและแป้งหัวเหียงไปวางตลาด (เช่น ขายให้แก่บุคคลหรือนิติบุคคลอื่น) จึงไม่ถือว่าเป็นการวางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาด ดังนั้นเกษตรกร ฉ จึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของกฎระเบียบฯ
- 8) เกษตรกร ฉ ซึ่งมีฟาร์มในสหภาพยุโรป เก็บเกี่ยวหัวเหียง (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) ของตนเอง และนำไปแปรรูปเป็นแป้งหัวเหียง (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) แล้วขายให้แก่เกษตรกร ช ซึ่งมีฟาร์มในสหภาพยุโรปเช่นกัน กรณีนี้ เกษตรกร ฉ จะถือเป็นผู้ประกอบการสำหรับแป้งหัวเหียง เนื่องจากเป็นการจัดหาสินค้าให้แก่เกษตรกร ช
- 9) บริษัท ข ซึ่งจัดตั้งในสหภาพยุโรป ทำไม้จากป่าของตนเอง และนำท่อนซุง (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) มาแปรรูปเป็นเศษไม้สับ (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) จากนั้นนำเศษไม้สับไปใช้เป็นเชื้อเพลิงให้ความร้อนแก่อาคารสถานที่ของตนเอง เนื่องจากบริษัท ข ไม่ได้นำท่อนซุงหรือเศษไม้สับไปวางตลาด จึงไม่ถือว่ามีวางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดหรือจัดให้มีจำหน่าย บริษัท ข จึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของกฎระเบียบฯ
- 10) บริษัท ค ซื้อมะเข้สับ (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) จากผู้ประกอบการในสหภาพยุโรปซึ่งได้ดำเนินการตรวจสอบสถานะและยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะเรียบร้อยแล้ว โดยบริษัท ค นำมะเข้สับไปใช้เป็นเชื้อเพลิงให้ความร้อนแก่อาคารสถานที่ของตนเอง เนื่องจาก ค ไม่ได้นำท่อนซุงหรือเศษไม้สับไปวางตลาด จึงไม่ถือว่ามีวางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดหรือจัดให้มีจำหน่าย ดังนั้น ค จึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของ EUDR
- 11) บริษัท ค ซื้อมะเข้สับ (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) จากผู้ประกอบการในสหภาพยุโรปซึ่งได้ดำเนินการตรวจสอบสถานะและยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะเรียบร้อยแล้ว โดยบริษัท ค นำมะเข้สับไปใช้ผลิตกระแสไฟฟ้า เนื่องจาก ค ไม่ได้เป็นผู้นำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องมาวางออกสู่ตลาดหรือจัดให้มีจำหน่ายในตลาด ดังนั้น ค จึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของกฎระเบียบฯ

2.11 เมื่อใดที่จะต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะและส่ง DDS หากบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลนั้นทำการแปรรูปผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องหลายครั้งในระหว่างกิจกรรมทางธุรกิจของพวกเขา?

หากบริษัทแปรรูปผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องหลายครั้ง (เช่น ผลิตภัณฑ์ X ถูกแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ Y จากนั้นแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ Z) ภาระผูกพันจะใช้เฉพาะเมื่อมีการวางผลิตภัณฑ์ขั้นสุดท้ายที่เกี่ยวข้อง (ผลิตภัณฑ์ Z) ออกสู่ตลาด ดังตัวอย่างต่อไปนี้:

บริษัทช็อกโกแลต C ซื้อมะลัดโกโก้ (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) จากผู้ประกอบการ I ในสหภาพยุโรป และแปรรูปเป็นผงโกโก้ (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) จากนั้นนำไปแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูปที่มีผงโกโก้เป็นส่วนผสม (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) บริษัท C ขายผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูปนี้ให้กับบริษัท D ในกรณีนี้ ภาระผูกพันจะมีผลกับผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูปนี้เท่านั้น บริษัท C จะต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านการตรวจสอบสถานะและส่ง DDS ก่อนที่จะวางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาด

หากบริษัท C เป็น SME ก็ไม่จำเป็นต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะหรือส่ง DDS สำหรับผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป トラบใดที่ผู้ประกอบการได้ตรวจสอบสถานะมะลัดโกโก้ที่เป็นส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์นั้นแล้ว (มาตรา 4(8) EUDR) กรณีดังกล่าว บริษัท C จะต้องหมายเลขอ้างอิงของรายงานการตรวจสอบสถานะจากผู้ประกอบการ I

2.12. ไม้ไผ่อยู่ภายใต้ขอบเขตของ EUDR ด้วยหรือไม่? แล้วผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่ระบุไว้ในภาคผนวก I แต่ไม่ได้มีหรือไม่ได้ทำจากสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง?

ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้ไผ่แต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้นจึงจะไม่อยู่ภายใต้ EUDR ตามมาตรา 1 (1) EUDR ‘ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง’ คือผลิตภัณฑ์ที่มีหรือทำจากสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง เช่น ‘ไม้’ มาตรา 2 (2) EUDR ยังอธิบายด้วยว่ารหัส HS ในภาคผนวก I ใช้เพื่อระบุว่ามีผลิตภัณฑ์ใดอยู่ภายใต้ EUDR

ตามบันทึกคำอธิบาย (explanatory notes) ของ FAO ไม้ไผ่เป็นผลิตภัณฑ์จากป่าไม้ที่ไม่ใช่ไม้ จึงไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของสินค้าไม้

2.13 การแลกเปลี่ยนจดหมายและเอกสารโต้ตอบอื่น ๆ อยู่ภายใต้ข้อกำหนดของ EUDR หรือไม่ (คำถามใหม่)

ตามมาตรา 1(26) และ 141(2) ของ Delegated Regulation (EU) 2015/2446 แห่งประมวลกฎหมายศุลกากรสหภาพยุโรป “เอกสารโต้ตอบ” (items of correspondence) จะไม่อยู่ภายใต้ข้อกำหนดว่าด้วยการสำแดงทางศุลกากร ดังนั้นจึงไม่ต้องแสดงหมายเลขอ้างอิงของรายงานการตรวจสอบสถานะ ในทำนองเดียวกัน ภายในสหภาพยุโรป เอกสารโต้ตอบ ลักษณะนี้ไม่ถือเป็นการวางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดหรือจัดให้มีจำหน่าย แต่มีขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ด้านการสื่อสารข้อควรทราบคือ ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งบรรจุอยู่ในเอกสารโต้ตอบ (เช่น ในซองจดหมาย) จะไม่ถือว่าเป็น ‘เอกสารโต้ตอบ’ ดังนั้น หากเข้าข่าย ก็ยังคงอยู่ภายใต้ข้อกำหนดว่าด้วยการสำแดงทางศุลกากรและต้องแสดงหมายเลขอ้างอิง

2.14 สินค้าตัวอย่างและผลิตภัณฑ์ที่ใช้เพื่อการตรวจสอบ วิเคราะห์ หรือทดสอบ อยู่ในขอบข่ายของ EUDR หรือไม่ (คำถามใหม่)

ในร่างกฎหมาย Delegated Act ที่นำเสนอโดยคณะกรรมการยุโรป ได้มีการเสนอให้สินค้าตัวอย่างไม่อยู่ในขอบข่ายของกฎระเบียบฯ แต่ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขดังนี้ กล่าวคือ ต้องเป็นสินค้าที่มีมูลค่าและปริมาณเพียงเล็กน้อย และสามารถใช้หรือบริโภคได้เพื่อวัตถุประสงค์ในการเสนอขายสินค้าประเภทนั้น ๆ เท่านั้น โดยลักษณะการนำเสนอและปริมาณของสินค้าจะต้องไม่เอื้อให้สามารถนำไปบริโภคหรือใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกเหนือจากการเสนอขาย หลักการเดียวกันนี้ยังใช้กับผลิตภัณฑ์ที่ส่งไปเพื่อการตรวจสอบ วิเคราะห์ หรือทดสอบเพื่อระบุองค์ประกอบ คุณภาพ หรือคุณลักษณะทางเทคนิคอื่น ๆ สำหรับการให้ข้อมูลหรือการวิจัยเชิงอุตสาหกรรมหรือพาณิชย์ โดยมีเงื่อนไขว่าผลิตภัณฑ์ที่นำไปวิเคราะห์ ตรวจสอบ หรือทดสอบนั้นจะต้องถูกใช้จนหมดหรือถูกทำลายโดยสิ้นเชิงในระหว่างกระบวนการ

ตัวอย่างของการจัดหาสินค้าตัวอย่างและผลิตภัณฑ์ที่ใช้เพื่อการตรวจสอบ วิเคราะห์ หรือทดสอบ มีดังนี้:

- ซัพพลายเออร์ส่งยางรถยนต์ให้ผู้ผลิตรายหนึ่งเพื่อให้นำไปทดสอบคุณภาพและความทนทาน โดยยางรถยนต์จะถูกทำลายในระหว่างการทดสอบ
- ซัพพลายเออร์ส่งวัตถุดิบใหม่ในปริมาณเล็กน้อย (เช่น โกโก้หรือเมล็ดกาแฟ) ให้ผู้ผลิตอาหารเพื่อประเมินคุณสมบัติทางประสาทสัมผัส และเพื่อทดสอบคุณภาพและความปลอดภัยของอาหารภายในองค์กร โดยวัตถุดิบดังกล่าวจะถูกใช้จนหมดในระหว่างกระบวนการวิเคราะห์และทดสอบ ในกรณีนี้ ทั้งซัพพลายเออร์และผู้ผลิตอาหารจะอยู่นอกขอบเขตของกฎระเบียบฯ หากเป็นที่ชัดเจนว่าวัตถุดิบนั้นมีไว้เพื่อการวิเคราะห์และทดสอบ โดยพิจารณาจากข้อตกลงในสัญญาและพฤติการณ์แวดล้อม
- บริษัทกาแฟนำเข้าตัวอย่างเมล็ดกาแฟจำนวนเล็กน้อยจากแหล่งผลิตใหม่ เพื่อนำมาใช้และบริโภคในธุรกิจของตนก่อนตัดสินใจว่าจะสั่งซื้อเมล็ดกาแฟในปริมาณมากจากแหล่งผลิตเดียวกันหรือไม่

2.15 กฎระเบียบฯ ครอบคลุมการให้เข้าผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องหรือไม่ (คำถามใหม่)

หากมีการนำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกให้เข้า หรือจัดหาให้ภายใต้ข้อตกลงตามสัญญาในลักษณะที่คล้ายกัน จะไม่ถือว่าเป็นการวางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดหรือจัดให้มีจำหน่ายในตลาด ทั้งนี้ การจัดหาผลิตภัณฑ์ภายใต้กฎระเบียบ EUDR จะต้องมีข้อตกลง (เป็นลายลักษณ์อักษรหรือวาจา) ระหว่างนิติบุคคลหรือบุคคลธรรมดาสองรายขึ้นไป เพื่อโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิในทรัพย์สินอื่นใดเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์นั้น (ดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 2.10) อย่างไรก็ตาม ตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 3 ของคำถามที่พบบ่อยข้อ 2.10 ผลิตภัณฑ์ใด ๆ ที่ผ่านพิธีการศุลกากรในขั้นตอนการปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรีในตลาดสหภาพยุโรป หรือขั้นตอนการส่งออก จะถือว่าเป็นการวางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดและอยู่ภายใต้บังคับของกฎระเบียบฯ นี้ ซึ่งรวมถึงกรณีที่นำมาให้เข้าด้วย

ตัวอย่าง: บริษัท ป ซึ่งเป็นบริษัทรายใหญ่ในสหภาพยุโรป ซื้อเฟอร์นิเจอร์ที่ทำจากไม้ (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) จากผู้ผลิต

อ ในสหภาพยุโรป ซึ่งผู้ผลิต อ ได้ดำเนินการตรวจสอบสถานะและยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ สำหรับเฟอร์นิเจอร์ นั้นเรียบร้อยแล้ว จากนั้น บ นำเครื่องเรือนดังกล่าวออกให้เข้าภายในสหภาพยุโรป โดยมีกำหนดระยะเวลาการใช้งาน ก่อนที่จะถูกส่งคืนมายัง บ เพื่อนำออกให้เข้าในครั้งต่อไป กรณีนี้ บ จะไม่อยู่ภายใต้การระงับการนำเข้าของกฎระเบียบฯ เนื่องจากเป็นเพียงการให้เข้าเฟอร์นิเจอร์ ไม่ได้มีการโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิในทรัพย์สินอื่นใด

oooo

3. ผู้มีภาระผูกพัน

3.1 ใครคือผู้ประกอบการ (ปรับปรุงล่าสุด)

ตามนิยามในมาตรา 2(15) ของกฎระเบียบฯ ผู้ประกอบการ คือบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่นำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องมา วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป (รวมถึงโดยการนำเข้า) หรือส่งออกจากสหภาพยุโรปซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมเชิง พาณิชย์

นิยามนี้ยังครอบคลุมถึงบริษัทที่แปรรูปผลิตภัณฑ์ในภาคผนวก 1 (ซึ่งผ่านการตรวจสอบสถานะมาแล้ว) ไปเป็นผลิตภัณฑ์ อีกชนิดหนึ่งในภาคผนวก 1 โดยการแปรรูปนั้นทำให้พิกัด HS เปลี่ยนแปลงไป (ดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 3.1.1) ตัวอย่างเช่น หากบริษัท ก ในสหภาพยุโรปนำเข้าเนยโกโก้ (พิกัด HS 1804 ซึ่งอยู่ในภาคผนวก 1) และบริษัท ข ซึ่งอยู่ในสหภาพยุโรป เช่นกัน นำเนยโกโก้นั้นไปผลิตเป็นช็อกโกแลต (พิกัด HS 1806 ซึ่งอยู่ในภาคผนวก 1) แล้วนำไปวางออกสู่ตลาดสหภาพ ยุโรป ทั้งบริษัท ก และ ข จะถือเป็นผู้ประกอบการภายใต้กฎระเบียบฯ นี้ โดยบริษัท ก จะถือเป็น “ผู้ประกอบการต้น น้ำ” ส่วนบริษัท ข จะถือเป็น “ผู้ประกอบการปลายน้ำ” ผู้ประกอบการที่นำผลิตภัณฑ์ในภาคผนวก 1 มาวางออกสู่ตลาด สหภาพยุโรป โดยที่ผลิตภัณฑ์นั้นยังไม่เคยผ่านการตรวจสอบสถานะในขั้นตอนก่อนหน้าของห่วงโซ่อุปทาน (เช่น ผู้นำเข้า ที่จัดหาเมล็ดโกโก้) จะมีภาระผูกพันต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ โดยไม่คำนึงถึงขนาดของกิจการ

3.1.1 การเปลี่ยนแปลงพิกัด HS ส่งผลต่อการกำหนดสถานะบริษัทว่าเป็นผู้ประกอบการหรือผู้ค้ามากน้อยเพียงใด (คำถามใหม่)

การเปลี่ยนแปลงรหัสสินค้า (HS, CN หรือ TARIC) ของผลิตภัณฑ์ที่วางออกสู่ตลาดแล้ว จะส่งผลให้บริษัทที่นำผลิตภัณฑ์ แปรรูป (derived product) จากสินค้านี้มาวางออกสู่ตลาดถือเป็นผู้ประกอบการก็ต่อ เมื่อการเปลี่ยนแปลงนั้น กระทบต่อตัวเลขที่ระบุไว้ในภาคผนวก 1 เท่านั้น ตัวอย่างเช่น บริษัท ก ในสหภาพยุโรปนำเข้ากาแฟดิบ (พิกัด HS 0901 11) ซึ่งจัดอยู่ภายใต้พิกัด HS 0901 ตามที่ระบุในภาคผนวก 1 ต่อมา บริษัท ข ซึ่งอยู่ในสหภาพยุโรปเช่นกัน นำเมล็ด กาแฟนั้นไปคั่ว (ซึ่งทำให้พิกัดเปลี่ยนเป็น HS 0901 21) แต่พิกัดใหม่ก็ยังจัดอยู่ภายใต้พิกัด HS 0901 ตามภาคผนวก 1 ในตัวอย่างนี้ บริษัท ก จะถือเป็นผู้ประกอบการภายใต้กฎระเบียบฯ นี้ ส่วนบริษัท ข จะถูกจัดประเภทเป็นผู้ค้า เนื่องจากพิกัด HS ของกาแฟคั่วขึ้นต้นด้วยตัวเลขสี่หลักเดียวกันกับพิกัด HS ของกาแฟดิบ และในภาคผนวก 1 ของ EUDR ก็ระบุไว้เพียงสี่หลักแรกเท่านั้น สำหรับกรณีของพิกัด HS 47, 48 และ 49 ก็จะใช้หลักการเดียวกันนี้กับตัวเลข สองหลักแรกของพิกัด HS

3.2 “ในกิจกรรมเชิงพาณิชย์ (in the course of commercial activity)” หมายความว่าอย่างไร ?

กิจกรรมเชิงพาณิชย์ หมายถึง กิจกรรมใด ๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้บริบทที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ

คำจำกัดความของ “ผู้ประกอบการ” (มาตรา 2(15)) และ “ในกิจกรรมเชิงพาณิชย์” (มาตรา 2(19)) ในกฎระเบียบ หมายถึงผู้ใดก็ตามที่วางผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปเพื่อการขาย (ไม่ว่าจะมีการเปลี่ยนรูปหรือแปรรูปหรือไม่ก็ตาม) เพื่อเป็นสินค้าตัวอย่างโดยไม่มีค่าใช้จ่าย เพื่อนำไปแปรรูปหรือการแจกจ่ายให้กับผู้บริโภค หรือเพื่อใช้ในกิจกรรมเชิงพาณิชย์ของตนเอง จะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านการตรวจสอบสถานะและส่งรายงานการตรวจสอบสถานะ

3.3 ‘กฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศผู้ผลิต’ หมายความว่าอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

สินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องจะสามารถวางสู่ตลาดสหภาพยุโรปได้ก็ต่อเมื่อเป็นไปตามข้อกำหนดสามประการในมาตรา 3 ของกฎระเบียบฯ ได้แก่ (1) เป็นสินค้าปลอดการทำลายป่า (มาตรา 3(a)) (2) ปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศผู้ผลิต (มาตรา 3(b)) และ (3) มีรายงานการตรวจสอบสถานะกำกับ (มาตรา 3(c))

‘กฎหมายที่เกี่ยวข้อง’ อาจรวมถึงกฎหมายระดับชาติ (รวมถึงกฎหมายลำดับรองที่เกี่ยวข้อง) และกฎหมายระหว่างประเทศที่มีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายภายใน และอื่น ๆ คำว่า ‘ประเทศผู้ผลิต (Country of production)’ หมายถึงประเทศที่สินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องนั้นถูกผลิตขึ้น (ดูมาตรา 2(24) ของ EUDR) ส่วนคำว่า ‘ผลิต (Produced)’ หมายถึงการปลูก การเก็บเกี่ยว การได้มา หรือการเลี้ยงในแปลงที่ดินที่เกี่ยวข้อง หรือในสถานประกอบการสำหรับกรณีของโค (ดูมาตรา 2(14) ของ EUDR) ดังนั้น กฎหมายของประเทศอื่น ๆ ที่สินค้าอาจถูกส่งไปแปรรูปในภายหลัง จึงไม่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดด้านความถูกต้องตามกฎหมายนี้ (ตัวอย่างเช่น ถั่วเหลืองที่เก็บเกี่ยวในประเทศ ก (ซึ่งเป็นประเทศผู้ผลิต) ถูกนำไปแปรรูปเป็นกากถั่วเหลืองในประเทศ ข ก่อนจะนำมาวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปในประเทศ ค) ทั้งนี้ กฎระเบียบฯ ได้ระบุรายละเอียดของกฎหมายไว้โดยไม่ได้เจาะจงตัวบทกฎหมาย เนื่องจากกฎหมายในแต่ละประเทศมีความแตกต่างกันและอาจมีการแก้ไขเพิ่มเติมได้ ตามนิยามแล้ว กฎหมายที่ระบุไว้ในมาตรา 2(40) ข้อ (a) ถึง (h) จะต้องถูกตีความว่าเกี่ยวข้องกับสถานะทางกฎหมายของพื้นที่การผลิต นอกจากนี้ สำหรับขอบข่ายกฎหมายในแต่ละด้าน จะต้องคำนึงถึงความหมายและวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในมาตรา 1(1)(a) และ (b) ของ EUDR ประกอบด้วย ดังนั้น กฎหมายที่มีความเชื่อมโยงกับการคุ้มครองป่าไม้, การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก หรือการคุ้มครองความหลากหลายทางชีวภาพ จึงถือเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และยังมีกฎหมายอื่น ๆ อีก

จำเป็นต้องมีเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการประเมินความเสี่ยงตามที่กำหนดในมาตรา 9(1)(h) และ 10 ของกฎระเบียบฯ เอกสารดังกล่าวอาจเป็นเอกสารราชการจากหน่วยงานภาครัฐ ข้อตกลงตามสัญญา คำตัดสินของศาล หรือรายงานการประเมินผลกระทบและการตรวจสอบที่เคยจัดทำขึ้น เป็นต้น ไม่ว่ากรณีใด ผู้ประกอบการมีหน้าที่ตรวจสอบเพื่อยืนยัน (verify) ว่าเอกสารเหล่านี้สามารถตรวจสอบได้และเชื่อถือได้ โดยต้องคำนึงถึงความเสี่ยงด้านการทุจริตในประเทศผู้ผลิตด้วย สามารถดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ใน Commission Notice Guidance document (C/2024/6789)

3.4 ผู้ประกอบการปลายน้ำรายใหญ่และผู้ค้ารายใหญ่มีภาระผูกพันอะไรบ้าง (ปรับปรุงล่าสุด)

ผู้ประกอบการปลายน้ำ (downstream operators) คือผู้ที่นำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งระบุไว้ในภาคผนวก 1 มาวางออกสู่ตลาดหรือส่งออก โดยที่ส่วนประกอบหรือส่วนผสมทั้งหมดของผลิตภัณฑ์นั้นได้ผ่านการตรวจสอบสถานะและมีการยื่น

รายงานการตรวจสอบสถานะภายใต้กฎระเบียบ EUDR มาก่อนแล้ว ตัวอย่างเช่น ผู้ผลิตเฟอร์นิเจอร์ที่ขายเครื่องเรือนไม้ซึ่งผลิตจากไม้ที่ผ่านการปฏิบัติตามภาระผูกพันของ EUDR มาแล้ว จะถือเป็นผู้ประกอบการปลายน้ำ ภาระผูกพันของผู้ประกอบการเหล่านี้จะแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับว่าเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) หรือไม่ (สำหรับภาระผูกพันของผู้ประกอบการปลายน้ำที่เป็น SME โปรดดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 3.5)

ผู้ค้ารายใหญ่ (non-SME traders) คือบริษัทขนาดใหญ่ที่นำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องมาจัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป ตัวอย่างเช่น เครื่องซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ที่ขายช็อกโกแลตให้ผู้บริโภค โดยที่ช็อกโกแลตนั้นได้ถูกนำมาวางสู่ตลาดสหภาพยุโรปโดยบริษัทอื่นแล้ว จะถือเป็นผู้ค้ารายใหญ่ภายใต้กฎระเบียบฯ นี้ บุคคลเหล่านี้จะอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์เดียวกันกับผู้ประกอบการปลายน้ำรายใหญ่ (downstream non-SME operators) (ดูมาตรา 5(1) ของกฎระเบียบฯ และคำถามที่พบบ่อยข้อ 3.8) ตามมาตรา 4(9) ของกฎระเบียบฯ เมื่อยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะของตนในระบบสารสนเทศ ทั้งผู้ประกอบการปลายน้ำรายใหญ่และผู้ค้ารายใหญ่สามารถอ้างอิงถึงการตรวจสอบสถานะที่ได้ดำเนินการไปแล้วในขั้นตอนก่อนหน้าของห่วงโซ่อุปทานได้ โดยระบุหมายเลขอ้างอิง (reference number) ที่เกี่ยวข้องสำหรับส่วนของผลิตภัณฑ์ที่ผ่านการตรวจสอบสถานะมาแล้ว

ภาระผูกพันหลัก:

ผู้ประกอบการปลายน้ำรายใหญ่และผู้ค้ารายใหญ่มีหน้าที่ต้องดำเนินการดังนี้:

1. **ตรวจสอบให้แน่ใจ**ว่ามีการดำเนินการตรวจสอบสถานะในขั้นตอนต้นน้ำของห่วงโซ่อุปทานแล้ว ตามมาตรา 4(9) ของ EUDR โดยสามารถทบทวนข้อมูลในระบบสารสนเทศเพื่อวัตถุประสงค์นี้ได้ (ดูรายละเอียดด้านล่าง)
2. **ยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ (Due Diligence Statement: DDS)** และอ้างอิงถึงรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับก่อนหน้า โดยระบุหมายเลขอ้างอิงและหมายเลขยืนยัน (verification number)³ ที่เกี่ยวข้องซึ่งได้รับจากซัพพลายเออร์โดยตรงของตน

ตามมาตรา 12 ของ EUDR ผู้ประกอบการปลายน้ำรายใหญ่และผู้ค้ารายใหญ่ มีภาระผูกพันในการจัดตั้งและปรับปรุงระบบการตรวจสอบสถานะให้เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ เพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้มีการดำเนินการตรวจสอบสถานะในขั้นตอนต้นน้ำแล้ว

การตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้มีการดำเนินการตรวจสอบสถานะแล้ว

ผู้ประกอบการปลายน้ำรายใหญ่และผู้ค้ารายใหญ่ จะต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้มีการดำเนินการ**ตรวจสอบสถานะ**ในขั้นตอนต้นน้ำแล้ว โดยการรวบรวมหมายเลขอ้างอิงและหมายเลขยืนยันของรายงานการตรวจสอบสถานะที่ได้มีการยื่นไว้ในขั้นตอนต้นน้ำ และ**ตรวจสอบความถูกต้อง**ของหมายเลขอ้างอิงเหล่านั้น จากนั้นจึง**ยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะของตนเอง** โดยอ้างอิงถึงรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับก่อนหน้าทั้งหมดที่ได้รับจากซัพพลายเออร์โดยตรง (หมายเหตุ: ระบบสารสนเทศ (Information System) ที่อ้างอิงในมาตรา 33 ของ EUDR จะสามารถตรวจสอบ

³ ‘หมายเลขยืนยัน’ ตามนิยามในมาตรา 3(f) ของระเบียบ Implementing Regulation (EU) 2567/3084 หมายถึง รหัสความปลอดภัยที่ระบบสารสนเทศกำหนดให้แก่รายงานการตรวจสอบสถานะที่ผู้ใช้ระบบยื่นเข้ามา เพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้กับข้อมูลในรายงานการตรวจสอบสถานะนั้น

ความถูกต้องของหมายเลขอ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะได้โดยอัตโนมัติถึง 2,000 หมายเลขในคราวเดียวเมื่อมีการยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับใหม่ ดังนั้น ภาระผูกพันนี้จึงไม่สร้างภาระด้านธุรการเพิ่มเติม)

ขั้นตอนเพิ่มเติมที่อาจดำเนินการได้

เนื่องจากตามมาตรา 4(10) ของ EUDR ผู้ประกอบการรายใหญ่และผู้ค้ารายใหญ่ยังคงมีความรับผิดชอบทางกฎหมายในกรณีที่มีการละเมิดกฎระเบียบฯ ดังนั้น ในการตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้มีการดำเนินการตรวจสอบสถานะแล้ว บุคคลเหล่านี้ อาจเลือกที่จะดำเนินการในขั้นตอนเพิ่มเติมได้ โดยพิจารณาจากความเสี่ยงและลักษณะเฉพาะของห่วงโซ่อุปทานของตน

ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบการรายใหญ่และผู้ค้ารายใหญ่สามารถตรวจสอบลำดับการยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะทั้งหมด รวมถึงข้อมูลที่ระบุในรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับก่อนหน้าเกี่ยวกับประเทศผู้ผลิต ปริมาณ และพิกัด HS ของผลิตภัณฑ์ที่สำแดง ตลอดจนข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์และชื่อวิทยาศาสตร์ (หากมี) เพื่อตรวจสอบความครบถ้วนและความน่าเชื่อถือของข้อมูล โดยพิจารณาจากผลิตภัณฑ์ที่ตนประสงค์จะนำมาวางออกสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่าย หรือส่งออก อย่างไรก็ตาม การตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้มีการดำเนินการตรวจสอบสถานะอย่างถูกต้องนั้น ไม่ได้หมายความว่าจะต้องตรวจสอบรายงานการตรวจสอบสถานะทุกระดับที่ยื่นโดยซัพพลายเออร์ต้นน้ำอย่างเป็นระบบเสมอไป

ผู้ประกอบการปลายน้ำรายใหญ่และผู้ค้ารายใหญ่อาจต้องการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลนอกเหนือจากที่ปรากฏในระบบสารสนเทศด้วย ตัวอย่างเช่น อาจใช้บัญชีรายชื่อประเทศหรือส่วนของประเทศตามที่อ้างถึงในมาตรา 29(2) ของ EUDR, ตรวจสอบรายงานที่เผยแพร่ต่อสาธารณะของซัพพลายเออร์ต้นน้ำรายใหญ่ตามมาตรา 12(3) ของ EUDR, ตรวจสอบผลการตรวจสอบที่จัดทำขึ้นตามมาตรา 11(2)(b) ของ EUDR หรือร้องขอข้อมูลเพิ่มเติมจากซัพพลายเออร์โดยสมัครใจ ด้วยวิธีการดังกล่าว พวกเขาสามารถตรวจสอบเพื่อยืนยันได้ว่าซัพพลายเออร์โดยตรงของตน (ในกรณีที่เป็นผู้ประกอบการรายใหญ่ หรือเป็นผู้ประกอบการต้นน้ำ) มีระบบการตรวจสอบสถานะที่ใช้งานได้จริงและเป็นปัจจุบัน ซึ่งรวมถึงการมีนโยบาย มาตรการควบคุม และขั้นตอนที่เพียงพอและได้สัดส่วนเพื่อลดและจัดการความเสี่ยงที่ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องจะไม่เป็นไปตามข้อกำหนดได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้มั่นใจว่ามีการดำเนินการตรวจสอบสถานะอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ

การจัดการผลิตภัณฑ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมโดย SME

ผู้ค้าที่เป็น SME และผู้ประกอบการปลายน้ำที่เป็น SME ไม่มีภาระผูกพันในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการตรวจสอบสถานะ ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีภาระผูกพันทางกฎหมายที่ต้องสื่อสารข้อมูลอื่นใดแก่ลูกค้าของตนนอกเหนือจากหมายเลขอ้างอิงและหมายเลขยืนยันตามมาตรา 4(7) ของ EUDR ด้วยเหตุนี้ ผู้ประกอบการรายใหญ่และผู้ค้ารายใหญ่ที่รับสินค้าจากผู้ค้า SME โดยตรงหรือโดยอ้อมจะมีข้อมูลที่สามารถนำมารวบรวม วิเคราะห์ และสื่อสารต่อได้อย่างจำกัด

ทั้งนี้หน่วยงานผู้มีอำนาจควรนำมาตรการที่ผู้ประกอบการและผู้ค้าใช้ในการสื่อสารข้อมูลและตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้มีการตรวจสอบสถานะแล้วมาพิจารณาประกอบการประเมินความเสี่ยงด้วย

หากผู้ประกอบการปลายน้ำรายใหญ่และผู้ค้ารายใหญ่สรุปได้ว่า ผลิตภัณฑ์อาจไม่เป็นไปตามข้อกำหนด หรือมีความเสี่ยง

ที่มียุทธศาสตร์ว่าจะไม่เป็นไปตามข้อกำหนด จะต้องระงับการวางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาด การจัดให้มีจำหน่ายในตลาด หรือ การส่งออกผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องนั้น หากผู้ประกอบการปลายนํ้าหรือผู้ค้าได้รับหรือรับทราบข้อมูลที่บ่งชี้ถึงการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดจะต้องแจ้งหน่วยงานผู้มีอำนาจในทันทีตามมาตรา 4(5) และ 5(5) ของ EUDR

ไม่มีข้อกำหนดให้ต้องรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากผู้ประกอบการปลายนํ้ารายใหญ่และผู้ค้ารายใหญ่มีหน้าที่เพียงตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้มีการดำเนินการตรวจสอบสถานะแล้ว ดังนั้นจึงไม่ต้องรวบรวมข้อมูลตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 9 ของ EUDR ทั้งนี้ ในรายงานการตรวจสอบสถานะจะมีคำรับรองว่าได้มีการตรวจสอบสถานะแล้ว ซึ่งหมายความว่าผู้ประกอบการต้นน้ำเป็นผู้รวบรวมข้อมูลที่กำหนดตามมาตรา 9 ของ EUDR ไว้เรียบร้อยแล้ว (ดูข้อ 5 ในภาคผนวก 2)

ชิ้นส่วนของผลิตภัณฑ์ที่ยังไม่เคยผ่านการตรวจสอบสถานะ

สำหรับชิ้นส่วนของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ยังไม่เคยผ่านการตรวจสอบสถานะ ผู้ประกอบการรายใหญ่จะต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะอย่างเต็มรูปแบบและยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ

3.5 ภาระผูกพันของผู้ประกอบการที่เป็น SME ซึ่งอยู่ปลายน้ำของห่วงโซ่อุปทานคืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ผู้ประกอบการปลายนํ้าของห่วงโซ่อุปทานคือ ผู้ที่นำผลิตภัณฑ์ในภาคผนวก 1 ซึ่งผ่านการตรวจสอบสถานะแล้ว มาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อื่นในภาคผนวก 1 หรือเป็นผู้ส่งออกผลิตภัณฑ์ในภาคผนวก 1 ซึ่งผ่านการตรวจสอบสถานะแล้ว

ผู้ประกอบการที่เป็น SME ซึ่งอยู่ปลายน้ำยังคงต้องรับผิดชอบตามกฎหมายในกรณีที่เกิดการละเมิดกฎระเบียบฯ และ หน้าที่ต้องขอรับหมายเลขอ้างอิงและหมายเลขยืนยันของรายงานการตรวจสอบสถานะสำหรับผลิตภัณฑ์นั้น และต้องแสดงข้อมูลดังกล่าวต่อหน่วยงานผู้มีอำนาจเมื่อได้รับการร้องขอ รวมถึงแสดงต่อผู้ประกอบการและผู้ค้าที่ตนจัดหาสินค้าที่เกี่ยวข้องให้ นอกจากนี้ หากพบความเสี่ยงว่าจะไม่เป็นไปตามข้อกำหนด จะต้องแจ้งหน่วยงานผู้มีอำนาจในทันทีและให้ความช่วยเหลือที่จำเป็นเพื่ออำนวยความสะดวกในการตรวจสอบ (มาตรา 4(4)(a), (5) - (8) ของ EUDR) อย่างไรก็ตาม สำหรับชิ้นส่วนของผลิตภัณฑ์ที่ผ่านการตรวจสอบสถานะแล้ว ผู้ประกอบการกลุ่มนี้ไม่ต้อง ก) ดำเนินการตรวจสอบสถานะซ้ำสำหรับชิ้นส่วนที่เคยผ่านการตรวจสอบสถานะมาแล้ว หรือ ข) ยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะในระบบสารสนเทศ (มาตรา 4(8) ของ EUDR) แต่ยังคงมีหน้าที่ต้องแสดงหมายเลขอ้างอิงการตรวจสอบสถานะที่ได้รับจากขั้นตอนก่อนหน้าในห่วงโซ่อุปทานเมื่อหน่วยงานผู้มีอำนาจร้องขอ และต้องระบุหมายเลขดังกล่าวในใบขนสินค้าในกรณีที่มีการนำเข้าซ้ำหรือการส่งออก เพื่อการปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรีหรือเพื่อการส่งออก (มาตรา 26(4) ของ EUDR)

สำหรับชิ้นส่วนของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ยังไม่ได้ผ่านการตรวจสอบสถานะ ผู้ประกอบการที่เป็น SME ควรดำเนินการตรวจสอบสถานะอย่างเต็มรูปแบบและยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ

3.6 ผู้ประกอบการและผู้ค้ารายใหญ่ที่อยู่ปลายน้ำของห่วงโซ่อุปทานจะสามารถเข้าถึงข้อมูลฟัคต์ฐานรายรายงานการตรวจสอบสถานะที่ผู้ประกอบการต้นน้ำยื่นในระบบสารสนเทศได้หรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)

ผู้ประกอบการต้นน้ำสามารถตัดสินใจได้ว่าจะให้ผู้ประกอบการปลายนํ้าและผู้ค้ารายใหญ่สามารถเข้าถึงและมองเห็น

ข้อมูลพิทักษ์ภูมิศาสตร์ในรายงานการตรวจสอบสถานะที่ตนยื่นไว้ในระบบสารสนเทศได้หรือไม่ ผ่านทางรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับที่ถูกอ้างอิง แม้ว่าผู้ประกอบการปลายน้ำและผู้ค้าจะไม่สามารถมองเห็นข้อมูลพิทักษ์ภูมิศาสตร์ได้ แต่ข้อมูลดังกล่าวจะยังคงรวมอยู่ในรายงานการตรวจสอบสถานะของพวกเขา (ตามข้อกำหนดในข้อ 3 ของภาคผนวก 2) ผ่านการอ้างอิงรายงานจากต้นน้ำ สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการมองเห็นข้อมูลพิทักษ์ภูมิศาสตร์ โปรดดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 7.7

3.7 จะเกิดอะไรขึ้นหากผู้ประกอบการนอกสหภาพยุโรปวางผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องหรือสินค้าโภคภัณฑ์ออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป และภายใต้เงื่อนไขใดที่ผู้ประกอบการนอกสหภาพยุโรปจะสามารถเข้าถึงระบบสารสนเทศได้ (ปรับปรุงล่าสุด)

ตามมาตรา 7 ของ EUDR หากบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่จัดตั้งอยู่นอกสหภาพยุโรปเป็นผู้วางผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป บุคคลแรกที่จัดตั้งอยู่ในสหภาพยุโรปซึ่งเป็นผู้จัดหาผลิตภัณฑ์ดังกล่าวให้มีจำหน่ายในตลาด จะถือว่าเป็นผู้ประกอบการตามความหมายของกฎระเบียบฯ นี้

ซึ่งหมายความว่าในกรณีนี้จะมีผู้ประกอบการสองรายตามความหมายของกฎระเบียบฯ คือ รายหนึ่งจัดตั้งอยู่นอกสหภาพยุโรป และอีกรายจัดตั้งอยู่ภายในสหภาพยุโรป

บุคคลแรกที่จัดตั้งอยู่ในสหภาพยุโรปซึ่งถือว่าเป็นผู้ประกอบการตามมาตรา 7 ของ EUDR จะมีการผูกพันเช่นเดียวกับ “ผู้ประกอบการต้นน้ำ” (ดูข้อมูลเพิ่มเติมในคำถามที่พบบ่อยข้อ 3.1) มาตรา 4(8) และมาตรา 4(9) ของ EUDR จะไม่นำมาใช้บังคับกับบุคคลแรกที่จัดตั้งอยู่ในสหภาพยุโรป ทั้งนี้วัตถุประสงค์ของมาตรา 7 ของ EUDR ตามที่ระบุไว้ในอารัมภบทที่ 30 คือการกำหนดให้ทุกห่วงโซ่อุปทานในสหภาพยุโรปต้องมีผู้ประกอบการที่จัดตั้งอยู่ในสหภาพยุโรปซึ่งสามารถรับผิดชอบต่อการไม่ปฏิบัติตามภาระผูกพันภายใต้ EUDR ได้

ตัวอย่าง:

บริษัท ก ซึ่งเป็นบริษัทนอกสหภาพยุโรป นำเข้าเมล็ดโกโก้ (ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง) และดำเนินการปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี จากนั้นบริษัท ก ได้ส่งมอบเมล็ดโกโก้ดังกล่าวให้แก่บริษัท ข ซึ่งเป็นบริษัทที่จัดตั้งในสหภาพยุโรป ในกรณีนี้บริษัท ก ถือเป็นผู้ประกอบการนอกสหภาพยุโรปและจะต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะพร้อมทั้งยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะเข้าสู่ระบบสารสนเทศ และด้วยผลของมาตรา 7 ของ EUDR บริษัท ข ซึ่งเป็นบริษัทในสหภาพยุโรป จึงถือเป็นผู้ประกอบการและมีการผูกพันต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะและยื่นเช่นเดียวกัน

ผู้ประกอบการนอกสหภาพยุโรปจะเข้าถึงระบบสารสนเทศได้ก็ต่อเมื่อมีหมายเลขทะเบียนและรหัสประจำตัวผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจ (Economic Operators Registration and Identification number: EORI) ที่ยังไม่หมดอายุ ซึ่งออกโดยประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปหรือสหราชอาณาจักร (ในส่วนของไอร์แลนด์เหนือ (XI)) เท่านั้น เนื่องจากเป็นกรณีเดียวที่ต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะหลังจากได้ดำเนินการตรวจสอบสถานะแล้วก่อนที่จะยื่นใบขนสินค้า โดยจะสามารถเข้าถึงระบบได้ในฐานะของ “ผู้ประกอบการ” เท่านั้น ไม่ใช่ในฐานะ “ตัวแทนที่ได้รับอนุญาต” (authorized representative) เนื่องจากตามมาตรา 2(22) ของกฎระเบียบฯ ระบุว่าตัวแทนที่ได้รับอนุญาตจะต้องจัดตั้งขึ้นในสหภาพยุโรป

3.8 บริษัทใดบ้างที่ไม่ใช่ผู้ค้าที่เป็น SME และมีภาระผูกพันอะไรบ้าง ?

ผู้ค้าที่ไม่ใช่ SME คือผู้ค้าที่ไม่ได้เป็นวิสาหกิจขนาดกลางหรือขนาดย่อมตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2(30) ของกฎระเบียบ โดยอิงตามคำจำกัดความในมาตรา 3 ของคำสั่ง Directive 2013/34/EU

ผู้ค้าที่ไม่ใช่ SME จะรวมถึงบริษัทขนาดใหญ่ เช่น ซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่หรือเครือข่ายร้านค้าปลีกที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ระบุไว้ในภาคผนวก I ในตลาดสหภาพยุโรป

ตามมาตรา 5(1) ของกฎระเบียบ ผู้ค้ารายใหญ่มีภาระผูกพันเช่นเดียวกับผู้ประกอบการปลายน้ำรายใหญ่: ก) พวกเขาจะต้องส่งรายงานการตรวจสอบสถานะ ข) พวกเขาสามารถอ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะที่ดำเนินการไปแล้วก่อนหน้านี้ในห่วงโซ่อุปทาน แต่จะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในมาตรา 4(9) ค) พวกเขาต้องรับผิดชอบหากมีการละเมิดกฎระเบียบ แม้ปัญหาจะเกิดจากการตรวจสอบสถานะที่ดำเนินการโดยผู้ประกอบการต้นน้ำก็ตาม

3.9 องค์กรที่ไม่ใช่ SME และจำหน่ายสินค้าให้แก่ผู้บริโภค (ผู้ค้าปลีก) จัดว่าเป็นผู้ค้าภายใต้กฎระเบียบนี้หรือไม่? (คำถามใหม่)

องค์กรค้าปลีกสามารถจัดประเภทเป็น “ผู้ประกอบการ” หรือ “ผู้ค้า” ได้ ขึ้นอยู่กับบทบาทขององค์กร โดยเป็น “ผู้ประกอบการ” หากเป็นผู้วางผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกโดยเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมเชิงพาณิชย์ หรือจัด “ผู้ค้า” หากเป็นผู้จัดให้ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องเหล่านั้นมีจำหน่ายในตลาด แต่ไม่ใช่ผู้วางผลิตภัณฑ์เหล่านั้นออกสู่ตลาด

3.10 คำจำกัดความของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ภายใต้ EUDR (ปรับปรุงล่าสุด)

ตามมาตรา 2(30) ของ EUDR คำว่า ‘วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม’ หรือ ‘SME’ หมายถึง วิสาหกิจประเภทต่าง ๆ ทั้งวิสาหกิจรายย่อย ขนาดย่อม และขนาดกลาง ซึ่งเป็นไปตามคำนิยามในมาตรา 3 ของข้อกำหนด Directive 2013/34/EU ทั้งนี้ เกณฑ์สำหรับกลุ่มบริษัทขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ที่ระบุในมาตรา 3(5) และ (6) ของกฎหมาย Directive 2013/34/EU ไม่มีความเกี่ยวข้องกับนิยามของ SME ภายใต้ EUDR

กฎหมาย Accounting Directive 2013/34/EU ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย Commission Delegated Directive (EU) 2023/2775 ระบุว่า **วิสาหกิจขนาดกลาง** “คือวิสาหกิจที่ไม่ใช่วิสาหกิจรายย่อยหรือวิสาหกิจขนาดย่อม และ ณ วันสิ้นสุดรอบบัญชีจะต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดอย่างน้อยสองในสามข้อดังต่อไปนี้: (ก) ยอดรวมในงบดุลไม่เกิน 25,000,000 ยูโร (ข) ยอดขายสุทธิไม่เกิน 50,000,000 ยูโร (ค) จำนวนพนักงานโดยเฉลี่ยตลอดปีบัญชีไม่เกิน 250 คน”

เกณฑ์เกี่ยวกับขนาดกิจการของ SME ในกฎหมาย Directive 2013/34/EU จะมีผลบังคับใช้ในประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปก็ต่อเมื่อมีการนำไปบัญญัติเป็นกฎหมายภายในประเทศแล้วเท่านั้น ดังนั้น สำหรับวัตถุประสงค์ของกฎระเบียบฯ นี้ เกณฑ์เกี่ยวกับขนาดกิจการของ SME ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย Commission Delegated Directive (EU) 2023/2775 จะมีผลบังคับใช้กับบริษัทที่จัดตั้งในสหภาพยุโรปก็ต่อเมื่อประเทศสมาชิกที่บริษัทนั้นจัดตั้งอยู่ได้นำไปบัญญัติเป็นกฎหมายแล้วเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม สำหรับมาตรา 38(3) ของกฎระเบียบฯ และการเริ่มบังคับใช้ภายในวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2569 ปัจจัยสำคัญที่ใช้ตัดสินคือ ผู้ประกอบการได้จัดตั้งขึ้นในฐานะวิสาหกิจรายย่อยหรือวิสาหกิจขนาดย่อมภายในวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2563 หรือไม่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกฎหมายภายในประเทศของประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปที่นำกฎหมาย Directive 2013/34/EU มาบังคับใช้ รวมถึงเกณฑ์เกี่ยวกับขนาดกิจการที่ระบุไว้ในกฎหมายดังกล่าวซึ่งมีผลบังคับใช้ภายในวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2563

3.10.1 บริษัทรายใหญ่สามารถเรียกร้องให้บริษัท SME ที่จัดหาสินค้าให้ ต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะได้หรือไม่ ทั้งที่บริษัท SME ได้รับการยกเว้นไม่ต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ (คำถามใหม่)

ผู้ค้าที่เป็น SME หรือผู้ประกอบการปลายน้ำที่เป็น SME ไม่มีภาระผูกพันตามกฎหมายในการยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะหรือตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการตรวจสอบสถานะในต้นน้ำของห่วงโซ่อุปทานแล้ว โดยผู้ประกอบการปลายน้ำที่เป็น SME สามารถใช้ข้อยกเว้นตามมาตรา 4(8) ของ EUDR ส่วนผู้ค้าที่เป็น SME จะไม่อยู่ภายใต้ภาระผูกพันเช่นเดียวกับผู้ประกอบการ (ดูมาตรา 5 ของ EUDR)

ดังนั้น บริษัทปลายน้ำรายใหญ่จึงไม่สามารถอ้างอิงบทบัญญัติของ EUDR เพื่อเรียกร้องให้ SME ดังกล่าวข้างต้นต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ อย่างไรก็ตามควรทราบว่าหากบริษัท SME ใดเลือกที่จะยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะด้วยตนเอง จะถือเป็นการยืนยันว่าได้ดำเนินการตรวจสอบสถานะแล้ว และไม่พบความเสี่ยงหรือพบเพียงความเสี่ยงที่ไม่มีนัยสำคัญเท่านั้นตามมาตรา 4(2) ของ EUDR (ดูเพิ่มเติมในข้อ 5 ของภาคผนวก 2)

3.11 ใครคือผู้รับผิดชอบในกรณีที่มีการละเมิดกฎระเบียบ (ปรับปรุงล่าสุด)

ผู้ประกอบการทุกรายยังคงต้องรับผิดชอบต่อการผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ตนวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกนั้น เป็นไปตามข้อกำหนด กฎระเบียบฯ ยังกำหนดให้ผู้ประกอบการ (หรือผู้ค้ารายใหญ่ ตามมาตรา 5(1) ของ EUDR) ต้องสื่อสารข้อมูลที่จำเป็นทั้งหมดตลอดทั้งห่วงโซ่อุปทาน (มาตรา 4(7) ของ EUDR) ผู้ประกอบการปลายน้ำที่เป็น SME มีหน้าที่ต้องขอรับหมายเลขอ้างอิงของรายงานการตรวจสอบสถานะที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ และต้องยื่นต่อหน่วยงานผู้มีอำนาจเมื่อได้รับการร้องขอ ในกรณีที่พบว่าผลิตภัณฑ์ไม่เป็นไปตามข้อกำหนด ผู้ประกอบการจะต้องระงับการวางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดหรือส่งออก และต้องแจ้งให้หน่วยงานผู้มีอำนาจทราบทันทีหากพบความเสี่ยงว่าจะไม่เป็นไปตามข้อกำหนด (มาตรา 4(4)(a), (5), (8) ของ EUDR)

นอกจากนี้ ผู้ค้ารายใหญ่ก็ยังต้องรับผิดชอบต่อผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ตนจัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรปเช่นกัน

3.12 ในกรณีของไม้ยืนต้นหรือสิทธิในการเก็บเกี่ยว ใครคือผู้ประกอบการ (ปรับปรุงล่าสุด)

โดยตัวของไม้ยืนต้นเองนั้นยังไม่อยู่ในขอบเขตของกฎระเบียบฯ นี้ ทั้งนี้ ‘ผู้ประกอบการ’ ณ ช่วงเวลาที่ทำไม้ อาจเป็นไปได้ทั้งเจ้าของป่าหรือบริษัทที่มีสิทธิในการทำไม้เพื่อนำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกมา โดยขึ้นอยู่กับรายละเอียดข้อตกลงในสัญญา และขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้วางผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกจากสหภาพยุโรป ในกรณีที่บุคคลหนึ่งทำสัญญาให้อำนาจคู่สัญญาอีกฝ่ายในการทำไม้ ฝ่ายที่ได้รับสัญญาและเป็นผู้ดำเนินการทำไม้จะถือว่าเป็นผู้ประกอบการหากฝ่ายนั้นได้กรรมสิทธิ์ในไม้ก่อนที่ทำไม้นั้นมาโดยตรงและโดยอัตโนมัติจากการทำไม้เพียงอย่างเดียว แต่

กรณีนี้จะไม่เกิดขึ้นหากกฎหมายภายในประเทศที่บังคับใช้หรือสัญญาระบุว่า บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลจะโอนกรรมสิทธิ์ความเป็นเจ้าของให้คู่สัญญาอีกฝ่ายหลังจากการทำไม้แล้ว (สำหรับอ้างอิง ดูคำพิพากษา C-370/23 ลงวันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2567 โดยอนุโลม)

3.13 กฎระเบียบฯ นี้ใช้บังคับกับกลุ่มบริษัทอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ภาระผูกพันในการตรวจสอบสถานะจะบังคับใช้กับ ‘บุคคล’ ตามมาตรา 2(20) ของ EUDR โดยไม่คำนึงว่าเป็นสมาชิกของกลุ่มบริษัทหรือไม่ บริษัทในเครือ เช่นเดียวกับนิติบุคคลทั่วไป จะต้องอ้างอิงกฎหมาย Directive 2013/34/EU ในการพิจารณาว่านิติบุคคลของตนเป็น SME หรือไม่ (ดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 3.10) โดยจะใช้ยอดรวมในงบดุล ยอดขายสุทธิ และจำนวนพนักงานของแต่ละนิติบุคคลเป็นเกณฑ์ในการตัดสิน ไม่ใช่ข้อมูลของทั้งกลุ่มบริษัท

ด้วยเหตุนี้ นิติบุคคลแต่ละรายจึงต้องสร้างบัญชีผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจของตนในระบบสารสนเทศแยกเป็นรายบริษัท เนื่องจากระบบไม่อนุญาตให้ผู้ประกอบการหรือผู้ค้าใช้บัญชีเดียวเพื่อเป็นตัวแทนของหลายบริษัท หรือสร้างบัญชีผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจสำหรับกลุ่มบริษัทเดียวแต่มีบริษัทผู้ใช้หลายราย

อย่างไรก็ตาม ตามมาตรา 6 ของ EUDR ผู้ประกอบการและผู้ค้าสามารถมอบอำนาจให้ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตเป็นผู้ยื่นและจัดการรายงานการตรวจสอบสถานะได้ ดังนั้น กลุ่มบริษัทจึงสามารถมอบอำนาจให้บริษัทใดบริษัทหนึ่งในเครือทำหน้าที่เป็นตัวแทนที่ได้รับอนุญาตเพื่อยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะในนามของบริษัทสมาชิกทั้งหมดในกลุ่มได้ โดยตัวแทนที่ได้รับอนุญาตสามารถใช้บัญชีเดียวเพื่อยื่นและจัดการรายงานการตรวจสอบสถานะในนามของทุกนิติบุคคลที่ตนเป็นตัวแทนให้ ทั้งนี้ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตจะต้องจัดตั้งขึ้นในสหภาพยุโรปตามมาตรา 2(22) ของ EUDR ควรทราบว่าตามความรับผิดชอบตามกฎหมายในการปฏิบัติตามกฎระเบียบฯ ยังคงเป็นของผู้ประกอบการและผู้ค้าแต่ละราย

สำหรับรายละเอียดการลงทะเบียนในระบบสารสนเทศ โปรดดูคู่มือผู้ใช้ EUDR⁴

3.14 ใครคือผู้ประกอบการหรือผู้ค้าเมื่อบริษัทหนึ่งทำสัญญากับอีกบริษัทหนึ่งเพื่อจัดหาผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่ง

เชื่อมโยงกับกิจกรรมทางการค้าของพวกเขา ตัวอย่างเช่น โรงอาหารในสถานที่ทำงาน ร้านค้าเล็ก ๆ หรือแผงขายของที่ตั้งขึ้นข้างธุรกิจหลัก (คำถามใหม่)

ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรายละเอียดข้อตกลงในสัญญา บริษัทที่รับผิดชอบในการจัดหาผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาใช้ในโรงอาหาร ร้านค้าย่อย หรือแผงขายของ ฯลฯ (ซึ่งถือเป็นการจัดให้มีผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป) จะเป็นผู้รับผิดชอบให้ผลิตภัณฑ์เหล่านั้นเป็นไปตามข้อกำหนด โดยภาระผูกพันของบริษัทดังกล่าวจะขึ้นอยู่กับว่าเป็นผู้ค้ารายใหญ่ (ดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 3.8) หรือเป็นผู้ค้าที่เป็น SME (ดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 3.5)

⁴ สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมของคู่มือผู้ใช้ได้ที่: https://green-business.ec.europa.eu/deforestation-regulation-implementation/information-system-deforestation-regulation_en#training-and-user-manuals

ตัวอย่างเช่น:

- 1) ผู้รับจ้าง ค เป็นบริษัท SME ซึ่งตามข้อตกลงในสัญญากับซูเปอร์มาร์เก็ต ข มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดซื้อช็อกโกแลต (พิกัด HS 1806) จากผู้ผลิตในสหภาพยุโรป และจำหน่ายให้แก่ลูกค้าที่ร้านของซูเปอร์มาร์เก็ต ข ในสถานการณ์นี้ ผู้รับจ้าง ค ถือเป็นผู้ค้าที่เป็น SME ซึ่งมีภาระผูกพันเพียงตามที่ระบุในมาตรา 5 (2) ถึง (6) ของกฎระเบียบ EUDR เท่านั้น โดยจะได้รับยกเว้นจากข้อกำหนดการตรวจสอบสถานะ และไม่ต้องรับผิดชอบต่อการปฏิบัติตามข้อกำหนด EUDR ของช็อกโกแลตดังกล่าว
- 2) ผู้รับจ้าง ก ซึ่งเป็นบริษัทรายใหญ่ดำเนินกิจการร้านอาหารในพื้นที่และในนามของซูเปอร์มาร์เก็ต ข ซึ่งเป็นบริษัทรายใหญ่ในสหภาพยุโรปเช่นกัน และภายใต้ข้อตกลงในสัญญากับซูเปอร์มาร์เก็ต ข ผู้รับจ้าง ก มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดซื้อและจำหน่ายช็อกโกแลต (พิกัด HS 1806) ที่ร้านอาหาร โดยซื้อจากผู้ผลิตในสหภาพยุโรป ดังนั้นในสถานการณ์นี้ ผู้รับจ้าง ก จึงถือเป็นผู้ค้ารายใหญ่ที่ต้องรับผิดชอบในการปฏิบัติตามข้อกำหนดสำหรับช็อกโกแลตที่ตนนำมาจำหน่าย ผู้รับจ้าง ก จะต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการดำเนินการตรวจสอบสถานะที่ต้นน้ำของห่วงโซ่อุปทานแล้ว และจะต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะสำหรับช็อกโกแลตที่ตนขาย ทั้งนี้ ตามมาตรา 4(9) ของ EUDR ผู้รับจ้าง ก สามารถอ้างอิงหมายเลขรายงานการตรวจสอบสถานะจากต้นน้ำได้ ส่วนซูเปอร์มาร์เก็ต ข ไม่ต้องรับผิดชอบในการปฏิบัติตามข้อกำหนดของ EUDR สำหรับช็อกโกแลตดังกล่าว
- 3) ผู้รับจ้าง จ เป็นบริษัทรายใหญ่ที่ดำเนินกิจการแผงขายขนมหวานที่ของซูเปอร์มาร์เก็ต ข โดยขนมหวานนั้นรวมถึงช็อกโกแลต (พิกัด HS 1806) ภายใต้ข้อตกลงในสัญญา ซูเปอร์มาร์เก็ต ข เป็นผู้ซื้อช็อกโกแลตจากผู้ผลิตในประเทศที่สาม ส่วนผู้รับจ้าง จ ทำหน้าที่เพียงขายช็อกโกแลตในนามของซูเปอร์มาร์เก็ต ข โดยไม่เคยมีกรรมสิทธิ์ในสินค้านั้น ในสถานการณ์นี้ ซูเปอร์มาร์เก็ต ข จึงเป็นผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบในการดำเนินการตรวจสอบสถานะ ของช็อกโกแลตแห่ง และยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะของช็อกโกแลตแต่ละชุด ส่วนผู้รับจ้าง จ ไม่ต้องรับผิดชอบต่อปฏิบัติตามข้อกำหนด EUDR สำหรับช็อกโกแลตแห่งดังกล่าว

การปฏิบัติตามภาระผูกพันภายใต้ EUDR จะบังคับใช้เฉพาะกับผลิตภัณฑ์ที่จัดหามาที่อยู่ในขอบเขตของกฎระเบียบเท่านั้น (ดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 5.13) ดังนั้นผลิตภัณฑ์ที่อยู่นอกขอบเขตจึงไม่อยู่ภายใต้ข้อกำหนดของกฎระเบียบฯ นี้ แม้ว่าจะมีส่วนประกอบหรือองค์ประกอบที่มาจากสินค้าโภคภัณฑ์ที่อยู่ในขอบเขตก็ตาม (ดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 2.1) ตัวอย่างผลิตภัณฑ์นอกขอบเขตที่ผู้รับจ้างอาจจัดหาให้ ได้แก่ ไส้กรอกและผลิตภัณฑ์เนื้อโคแปรรูปที่คล้ายคลึงกัน (พิกัด HS 1601) หรือผลิตภัณฑ์ที่มีกาแฟเป็นส่วนประกอบหลัก เช่น เครื่องดื่มกาแฟ (พิกัด HS 2101)

3.15 บทบาทของ ‘ตัวแทนที่ได้รับอนุญาต’ ภายใต้มาตรา 6 ของ EUDR และ ‘ตัวแทนบุคลากร’ ภายใต้มาตรา 18 ของ Regulation (EU) 952/2013 (UCC) มีความเชื่อมโยงกันอย่างไร (คำถามใหม่)

ทั้งสองบทบาทนี้แยกจากกัน กล่าวคือ

- ‘ตัวแทนที่ได้รับอนุญาต’ (authorised representative) ภายใต้มาตรา 6 ของ EUDR มีหน้าที่ยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะในระบบสารสนเทศในนามของผู้ประกอบการ ดังนั้นบทบาทนี้จึงเกี่ยวข้องกับภาระผูกพันภายใต้มาตรา 4 ของ EUDR เท่านั้น

- ‘ตัวแทนศุลกากร’ (customs representative) ภายใต้มาตรา 18 ของประมวลกฎหมายศุลกากรสหภาพยุโรป (UCC) มีหน้าที่ยื่นใบขนสินค้าในนามของบุคคลอื่น ดังนั้นบทบาทนี้จึงเกี่ยวข้องกับภาระผูกพันทางศุลกากรภายใต้ UCC เท่านั้น

อาจเป็นไปได้ว่าบริษัทแห่งหนึ่งจะให้บริการทั้งในฐานะ ‘ตัวแทนที่ได้รับอนุญาต’ และ ‘ตัวแทนศุลกากร’ แต่บทบาททั้งสองต้องมีการมอบฉันทะที่แตกต่างและแยกจากกันอย่างชัดเจน และมีขอบเขตความรับผิดชอบที่แยกจากกันตามบทบัญญัติของแต่ละฉบับ

ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม (ไม่ว่าจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็น ‘ตัวแทนที่ได้รับอนุญาต’ ภายใต้มาตรา 6 ของ EUDR ด้วยหรือไม่) ตัวแทนศุลกากรจะไม่ถือว่าเป็น ‘ผู้ประกอบการ’ ภายใต้ EUDR เนื่องจากไม่ได้เป็นผู้วางผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกจากตลาดสหภาพยุโรป

oooo

4. คำจำกัดความ (Definitions)

คำจำกัดความเหล่านี้เป็นพื้นฐานของภาระผูกพันสำหรับบริษัทและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในประเทศที่สามที่มีความสัมพันธ์ทางการค้ากับสหภาพยุโรป เช่นเดียวกับหน่วยงานผู้เฝ้าระวังของสหภาพยุโรป

4.1 “การทำลายป่าทั่วโลก (global deforestation)” หมายความว่าอย่างไร?

‘การทำลายป่าทั่วโลก’ หมายถึงการทำลายป่าที่เกิดขึ้นทั่วโลก (ทั้งในสหภาพยุโรปและนอกสหภาพยุโรป) ตามคำจำกัดความในมาตรา 2 ของกฎระเบียบ (กล่าวคือ การเปลี่ยนป่าไม้ให้เป็นพื้นที่เพื่อการเกษตร ไม่ว่าจะเกิดจากมนุษย์หรือไม่ก็ตาม)

การทำลายป่าและทำให้ป่าเสื่อมโทรมเป็นสาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ สองปัญหานี้ถือเป็นวิกฤตการณ์ด้านสิ่งแวดล้อมที่เร่งด่วนที่สุดในโลกปัจจุบัน

สาเหตุหลักของการทำลายป่าและทำให้ป่าเสื่อมโทรมทั่วโลกคือการแผ้วถางเพื่อขยายพื้นที่สำหรับการผลิตสินค้าทางการเกษตร เช่น ถั่วเหลือง เนื้อวัว น้ำมันปาล์ม ไม้ โกโก้ ยางพารา และกาแฟ ในฐานะผู้บริโภคขนาดใหญ่ของผลิตภัณฑ์เหล่านี้ สหภาพยุโรปจึงถือว่ามีส่วนในการทำลายป่าและทำให้ป่าเสื่อมโทรมทั่วโลก ดังนั้น สหภาพยุโรปจึงมีหน้าที่ช่วยหยุดยั้งปัญหานี้

กฎระเบียบนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อลดผลกระทบของสหภาพยุโรปที่มีต่อการทำลายป่าและทำให้ป่าเสื่อมโทรมทั่วโลก โดยการส่งเสริมผลิตภัณฑ์ที่ “ปลอดการทำลายป่า” ซึ่งคาดว่าจะช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ

4.2 ‘แปลงที่ดิน’ หมายความว่าอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ภายใต้กฎระเบียบฯ นี้ จะต้องมีกระบวนการพิทักษ์กรรมสิทธิ์ของ “แปลงที่ดิน” (plot of land) ซึ่งได้รับการนิยามไว้ในมาตรา 2(27) ว่าหมายถึง “ที่ดินภายในขอบเขตของอสังหาริมทรัพย์หนึ่ง ๆ ตามที่กฎหมายของประเทศผู้ผลิตรับรอง และมีสภาพแวดล้อมที่เป็นเนื้อเดียวกันเพียงพอที่จะใช้ประเมินระดับความเสี่ยงโดยรวมของการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรม อันเกี่ยวเนื่องกับสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งผลิตขึ้นบนที่ดินผืนนั้น” สำหรับวัตถุประสงค์ของกฎระเบียบฯ นี้ สิ่งสำคัญคือการระบุแปลงที่ดินที่ใช้ในการผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ซึ่งมีเจตนาจะนำมาวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป โดยไม่จำเป็นต้องระบุแปลงที่ดินทั้งหมดที่อยู่ภายใต้เจ้าของคนเดียวกันหากแปลงที่ดินบางส่วนไม่ได้ใช้ในการผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ที่กฎระเบียบนี้ครอบคลุม หรือไม่ได้มีเจตนาจะนำมาวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป

หากเจ้าของรายเดียวมีแปลงที่ดินหลายแปลง และนำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องจากทุกแปลงมาวางออกสู่ตลาด ก็สามารถสำแดงแปลงที่ดินที่เกี่ยวข้องทั้งหมดไว้ในรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับเดียวได้ (ดูเพิ่มเติมในคำถามที่พบบ่อยข้อ 1.14)

4.3 หลักเกณฑ์สำหรับไม้ มีอะไรบ้าง ?

คำจำกัดความของ “ปลอดการทำลายป่า” ในมาตรา 2(13)(b) ของข้อบังคับกล่าวถึงไม้โดยเฉพาะ (“...ในกรณีของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่มีหรือทำจากไม้...”) ซึ่งทำให้ไม้ดูเหมือนเป็น ‘กรณีพิเศษ’ และทำให้เกิดคำถามว่าข้อกำหนดด้าน “ปลอดการทำลายป่า” ในมาตรา 3(a) มีผลบังคับใช้หรือไม่ ไม้จำเป็นต้องเป็นไปตามเกณฑ์ทั้งด้านการทำลายป่าและด้านการทำให้ป่าเสื่อมโทรมใช่หรือไม่ หรือเพียงแค่ต้องเป็นไปตามเกณฑ์ด้านการทำให้ป่าเสื่อมโทรมเท่านั้น ?

เพื่อให้เป็นไปตามข้อบังคับของกฎระเบียบฯ ไม้จะต้องเป็นไปตามเกณฑ์ทั้งสองข้อดังต่อไปนี้: ก) ต้องมาจากที่ดินที่ไม่มีการทำลายป่าหลังจากวันที่ 31 ธันวาคม 2020 (พ.ศ. 2563) และ ข) ต้องเก็บเกี่ยวโดยไม่ทำให้ป่าเสื่อมโทรมหลังจากวันที่ 31 ธันวาคม 2020 (พ.ศ. 2563)

4.4 ระดับการเก็บเกี่ยวสำหรับการปฏิบัติตามข้อกำหนดคือเท่าใด?

หากผู้ประกอบการไม้ในปี 2022 (พ.ศ. 2563) เก็บเกี่ยว 20% ของป่าที่มีพื้นที่ปกคลุม 100% และปล่อยให้พื้นที่ป่าฟื้นฟูกตามธรรมชาติ ไม้ที่เก็บเกี่ยวในปี 2020 จะเป็นไปตามกฎระเบียบหรือไม่ ? ในอีก 30 ปีข้างหน้าเมื่อป่าได้รับการฟื้นฟูแล้ว การดำเนินการแบบเดียวกันนี้จะเกิดขึ้นอีกโดยที่ยังคงเป็นไปตามกฎระเบียบ ได้หรือไม่ ?

ภายใต้กฎระเบียบนี้ “การทำให้ป่าเสื่อมโทรม” หมายถึงการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างการปกคลุมของป่า เช่น การเปลี่ยนป่าปฐมภูมิ (primary forest) หรือป่าสร้างใหม่ตามธรรมชาติ (naturally regenerating forest) ให้เป็นป่าปลูกเพื่อการผลิตเชิงพาณิชย์ (plantation forest) หรือพื้นที่ป่าอื่น ๆ หรือการเปลี่ยนป่าปฐมภูมิให้เป็นป่าปลูก (planted forest) (ข้อ 2(7))

คำจำกัดความนี้รวมถึงหมวดหมู่ป่าไม้ทั้งหมดที่กำหนดโดยองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ดังนั้น ภายใต้กฎระเบียบนี้ การทำให้ป่าเสื่อมโทรมหมายถึงการเปลี่ยนป่าประเภทหนึ่งให้เป็นป่าชนิดอื่นหรือเป็นพื้นที่ที่มีต้นไม้อื่น ๆ

อนุญาตให้เก็บเกี่ยวไม้ได้ในระดับต่างๆ トラバドที่ไม่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ถือเป็นการย่อยสลาย

4.5 ‘โดยไม่ชักนำให้เกิดการทำให้ป่าเสื่อมโทรม’ ในคำจำกัดความของ ‘ปลอดการทำลายป่า’ สำหรับผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้ หมายความว่าอย่างไร?

คำจำกัดความของคำว่า “ปลอดการทำลายป่า” ระบุว่าไม่จะต้องได้รับการ “เก็บเกี่ยวจากป่าโดยไม่ก่อให้เกิดป่าเสื่อมโทรมหลังจากวันที่ 31 ธันวาคม 2020 (พ.ศ. 2563)” (มาตรา 2(13)(b) EUDR) ส่วนสำคัญของคำจำกัดความนี้คือคำว่า “การชักนำ” ซึ่งสร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างการเก็บเกี่ยวไม้กับกระบวนการทำให้ป่าเสื่อมโทรม

สิ่งนี้สะท้อนข้อเท็จจริงที่ว่าป่าไม้อาจได้รับผลกระทบจากปัจจัยอื่น ๆ เช่น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การระบาดของโรค และไฟป่า การทำให้ป่าเสื่อมโทรมประเภทนี้ไม่รวมอยู่ในขอบเขตของ EUDR ที่มุ่งเน้นไปที่การทำให้ป่าเสื่อมโทรมอันเกิดจากกิจกรรมด้านป่าไม้ที่มีการเก็บเกี่ยวไม้และการฟันฟูป่าในภายหลัง

ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องจะไม่เป็นไปตามกฎระเบียบหากมาจากพื้นที่ที่กิจกรรมการเก็บเกี่ยวไม้ทำให้เกิดการทำให้ป่าเสื่อมโทรม ผู้ประกอบการสามารถพิจารณาข้อมูลที่มีอยู่ทั้งหมด ณ เวลาเก็บเกี่ยวเพื่อประเมินว่ามีความเสี่ยงที่ป่าจะเสื่อมโทรมหรือไม่ ซึ่งอาจรวมถึงกฎหมายการจัดการป่าไม้ของประเทศ แผนการจัดการป่าไม้ แผนการปลูกป่า แผนการฟันฟู และอนุรักษ์หลังการเก็บเกี่ยว และขั้นตอนการจัดการอื่น ๆ

หากป่าไม้ยังคงเสื่อมโทรมลงเมื่อเวลาผ่านไป การเก็บเกี่ยวในอนาคตบนแปลงที่ดินที่การเก็บเกี่ยวไม้ทำให้เกิดการทำให้ป่าเสื่อมโทรมหลังจากวันที่ 31 ธันวาคม 2020 (พ.ศ. 2563) จะไม่ถือว่า “ปลอดการทำลายป่า” และผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องจะไม่สามารถวางออกสู่ตลาดได้ อย่างไรก็ตาม หากป่ามีการเกิดใหม่และเปลี่ยนสถานะกลายเป็นป่าประเภทที่ไม่เคยถูกจัดว่าเป็นป่าเสื่อมโทรมตั้งแต่แรก ไม้ที่เก็บเกี่ยวจากพื้นที่นั้นในอนาคตก็อาจถือว่า ‘ปลอดการทำลายป่า’

4.6 เราจะประเมินว่าผลิตภัณฑ์ไม่ปลอดจากการทำให้ป่าเสื่อมโทรมได้อย่างไร และช่วงเวลาที่เกี่ยวข้องที่ต้องพิจารณาคืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ภายใต้กฎระเบียบฯ นี้ “การทำให้ป่าเสื่อมโทรม” (forest degradation) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของพื้นที่ป่าในรูปแบบของการเปลี่ยนป่าปฐมภูมิหรือป่าที่เกิดใหม่ตามธรรมชาติให้กลายเป็นสวนป่า (plantation forests) หรือพื้นที่ป่าไม้อื่น ๆ (other wooded land) และการเปลี่ยนป่าปฐมภูมิให้กลายเป็นป่าปลูก (planted forests) (มาตรา 2(7))

‘การทำให้ป่าเสื่อมโทรม’ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของพื้นที่ป่า ซึ่งเกิดจากการเปลี่ยน				
1) ป่าปฐมภูมิ ไปเป็น			2) ป่าที่เกิดใหม่ตามธรรมชาติ ไปเป็น	
ก) ป่าปลูก	ข) สวนป่า	ค) พื้นที่ป่าไม้อื่น ๆ	ก) สวนป่า	ข) พื้นที่ป่าไม้อื่น ๆ

เพื่อให้สอดคล้องกับข้อกำหนดเรื่องการทำให้ป่าเสื่อมโทรมภายใต้นิยาม ‘ปลอดการทำลายป่า’ ผู้ประกอบการจำเป็นต้อง

ตรวจสอบและยืนยันให้ได้ว่าประเภทของป่า ณ วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2563 หรือวันก่อนหน้านั้นเป็นป่าปฐมภูมิหรือป่าที่เกิดใหม่ตามธรรมชาติ (ซึ่งเป็นป่าสองประเภทที่นิยาม ‘การทำให้ป่าเสื่อมโทรม’ บังคับใช้) จากนั้น จึงประเมินว่ากิจกรรมการทำไม้ รวมถึงกิจกรรมหลังการทำไม้ตามที่วางแผนไว้ อาจก่อให้เกิดหรือได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนสภาพไปเป็นป่าประเภทอื่นซึ่งเข้าข่าย ‘การทำให้ป่าเสื่อมโทรม’ หรือไม่

จำเป็นต้องคำนึงถึงกฎหมายการจัดการป่าไม้ที่เกี่ยวข้องของประเทศนั้น ๆ ซึ่งรวมถึงแผนการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน หรือกรอบกฎหมายสำหรับการทำไม้ที่ยั่งยืน ตลอดจนข้อมูลและหลักฐานเกี่ยวกับสภาพของป่าไม้ก่อนการทำไม้ ระบบการทำไม้และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น กระบวนการฟื้นฟูป่า มาตรการป้องกันและฟื้นฟูป่าอื่น ๆ ที่ได้วางแผนไว้ ตลอดจนข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความเสี่ยงตามรายละเอียดในมาตรา 10 ของกฎระเบียบฯ ซึ่งอาจรวมถึงเอกสารทางการที่ออกโดยหน่วยงานด้านป่าไม้ซึ่งระบุการผูกพันและเงื่อนไขในการปลูกป่าทดแทน ข้อตกลงในสัญญาระหว่างคู่สัญญา หรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ที่ได้รับจากเจ้าของที่ดินหรือตัวแทนของเจ้าของที่ดิน

หากมีหลักฐานที่บ่งชี้ว่ากิจกรรมการทำไม้ อาจก่อให้เกิดการทำให้ป่าเสื่อมโทรม* ผลลัพธ์ที่ไม่นั้นจะไม่สามารถถูกนำมาวางจำหน่าย จัดให้มีในตลาด หรือส่งออกจากตลาดสหภาพยุโรปได้ เว้นแต่จะมีการลดความเสี่ยงนี้จนหมดไปหรืออยู่ในระดับที่ไม่มีความสำคัญ

หาก ณ เวลาที่ทำไม้ ยังไม่ทราบวัตถุประสงค์การใช้ประโยชน์ที่ดินแปลงนั้นในท้ายที่สุด (ว่าจะปลูกป่าทดแทนหรือจะเปลี่ยนสภาพไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น) จะถือว่ามีความเสี่ยงที่กิจกรรมการทำไม้เหล่านั้นอาจก่อให้เกิดการทำให้ป่าเสื่อมโทรม ดังนั้น ผลลัพธ์ที่ไม่นั้นจึงไม่สามารถถูกนำมาวางจำหน่าย จัดให้มีในตลาด หรือส่งออกจากตลาดสหภาพยุโรปได้ เว้นแต่ความเสี่ยงนี้จะถูกระงับจนหมดไปหรืออยู่ในระดับที่ไม่มีความสำคัญ

*ตัวอย่างบางส่วนของข้อบ่งชี้ที่กิจกรรมการทำไม้จะนำไปสู่การทำให้ป่าเสื่อมโทรม มีดังนี้:

- แผนการจัดการ (หรือข้อมูลอื่นที่มีอยู่) ที่ระบุว่ากิจกรรมการทำไม้และการฟื้นฟูที่เสนอนั้นอาจไม่เพียงพอที่จะป้องกันการทำให้ป่าเสื่อมโทรมตามนิยามของกฎระเบียบฯ
- กิจกรรมการทำไม้ที่ดำเนินการจริงแตกต่างไปจากที่เสนอไว้ในแผนการจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน หรือที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายของประเทศ
- แผนการปลูกป่าหลังการเก็บเกี่ยวและการจัดการป่าดูเหมือนจะเป็นไปตามเกณฑ์ของคำว่า “ป่าปลูก” หรือ “ป่าเชิงพาณิชย์” ตามนิยามในกฎระเบียบ หรือ
- แผนการปลูกป่าและการจัดการป่าไม้หลังการทำไม้ไม่มีลักษณะเข้าข่ายเป็น ‘ป่าปลูก’ หรือ ‘สวนป่า’ ตามนิยามของกฎระเบียบฯ หรือ มาตรการฟื้นฟูป่าที่วางแผนไว้ (เช่น การปลูกหรือการหว่านเมล็ด) หรือการไม่มีมาตรการดังกล่าว

4.7 ผลลัพธ์ที่ไม่นั้นจะถือว่าปลอดจากการทำให้ป่าเสื่อมโทรมได้หรือไม่ หากมาจากป่าที่มีการเปลี่ยนแปลงเชิง

โครงสร้างหลังวันที่ 31 ธันวาคม 2020 (พ.ศ. 2563) แต่การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ไม่ได้เกิดจากการเก็บเกี่ยว?

ใช่ หากการทำให้ป่าเสื่อมโทรมหลังปี 2020 (พ.ศ. 2563) เกิดจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การระบาดของโรค หรือไฟป่า ซึ่งไม่เชื่อมโยงกับกิจกรรมการเก็บเกี่ยวหรือการทำลายป่า ผลลัพธ์ที่ไม่นั้นจากพื้นที่เหล่านั้น

ยังคงถือว่าปลอดการทำลายป่า ครอบคลุมถึงกิจกรรมการเก็บเกี่ยวไม่ทำให้ป่าเสื่อมโทรม

ในกรณีเหล่านี้ สิ่งสำคัญคือต้องมีข้อมูลและหลักฐานเพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในป่าระหว่างสองช่วงเวลานั้นไม่ได้เกิดจากการเก็บเกี่ยวไม้

นอกจากนี้ เมื่อวัตถุประสงค์ของการเก็บเกี่ยวต้นไม้คือการปกป้องป่าไม้ เช่น การกำจัดไม้ที่เสียหายหลังจากพายุหรือไฟไหม้ หรือการตัดต้นไม้ที่ติดเชื้อเพื่อยุติยุงแมลงและโรคไม่ให้แพร่กระจาย ก็ไม่ควรมองว่าเป็นการก่อให้เกิดการทำลายป่าเสื่อมโทรม ในกรณีเหล่านี้ สิ่งสำคัญคือต้องมีข้อมูลและหลักฐานเพียงพอที่จะแสดงวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการเก็บเกี่ยวต้นไม้

4.8 ในบางกรณี อาจต้องใช้เวลาก่อนที่จะมีหลักฐานว่าการเก็บเกี่ยวไม้ทำให้เกิด ‘การทำลายป่าเสื่อมโทรม’ หลังจาก
ที่ผลิตภัณฑ์ไม้ถูกวางออกสู่ตลาด หรือจัดให้มีจำหน่าย หรือส่งออกจากตลาดสหภาพยุโรป ผู้ประกอบการ
สามารถรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากส่งรายงานการตรวจสอบสถานะแล้วได้หรือไม่?

ผลิตภัณฑ์จากไม้จะถือว่าปลอดการทำลายป่าหรือไม่?

ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวจะไม่เป็นไปตามกฎระเบียบหากมาจากพื้นที่ที่กิจกรรมการเก็บเกี่ยวทำให้เกิดการทำลายป่าเสื่อมโทรม ก่อนที่ยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ

โดยการส่งรายงานการตรวจสอบสถานะ ผู้ประกอบการจะรับผิดชอบต่อกระบวนการตรวจสอบสถานะและตรวจสอบให้แน่ใจว่าผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามมาตรา 3 a) และ b) โดยผู้ประกอบการจะต้องพิจารณาข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมด รวมถึงปัจจัยเสี่ยงที่ระบุไว้ในมาตรา 10

การละเมิดภาระผูกพันในการตรวจสอบสถานะอาจเกิดขึ้นได้หากการประเมินความเสี่ยงไม่ได้รับการดำเนินการอย่างเหมาะสม เช่น หากพลาดข้อมูลหรือเกณฑ์ที่สำคัญ รวมถึงแผนการจัดการที่ดินหลังการเก็บเกี่ยว

หากการตรวจสอบสถานะไม่ได้รับการดำเนินการอย่างเหมาะสม ผู้ประกอบการหรือผู้ค้าปลายทางจะไม่สามารถอ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะที่มีอยู่สำหรับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องได้

หากการตรวจสอบสถานะได้รับการดำเนินการอย่างถูกต้องเมื่อนำผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกสู่ตลาด (หรือส่งออก) และผลิตภัณฑ์นั้นเป็นไปตามข้อกำหนดทั้งหมดในขณะนั้น สถานะของการปฏิบัติตามข้อกำหนดจะยังไม่เปลี่ยนแปลงสำหรับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง – และผลิตภัณฑ์ใด ๆ ที่ทำจากผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง (derived product) – แม้ว่าจะมีความเสี่ยงใหม่เกิดขึ้นในภายหลังซึ่งไม่สามารถคาดเดาสถานการณ์ได้ในขณะที่ส่งรายงานการตรวจสอบสถานะก็ตาม สิ่งนี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อสถานะการปฏิบัติตามข้อกำหนดของผู้ประกอบการ

4.9 คำจำกัดความของ “การทำลายป่าเสื่อมโทรม” จะเป็นการขัดขวาง (ลดแรงจูงใจ) ไม่ให้มีการปลูกและเพาะพันธุ์
ต้นไม้โดยเจตนาหรือไม่ แม้กิจกรรมเหล่านี้อาจมีความสำคัญต่อการปกป้องและฟื้นฟูป่าก็ตาม?

ในป่าบางประเภท การปลูกหรือเพาะพันธุ์ต้นไม้โดยเจตนาอาจเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพและเป็นที่ยอมรับสำหรับการฟื้นฟูป่า

ไม้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากเหตุการณ์ทางธรรมชาติ (เช่น พายุ ไฟไหม้) หรือเมื่อต้องจัดการกับสายพันธุ์ที่รุกราน แมลง ศัตรูพืช หรือโรคต่าง ๆ นอกจากนี้ยังสามารถช่วยฟื้นฟูป่าในสภาพแวดล้อมที่ทำลาย เช่น ดินที่ไมดี ภัยแล้ง น้ำค้างแข็ง หรือผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ แม้ว่าการแปลงป่าปฐมภูมิหรือป่าสร้างใหม่ตามธรรมชาติให้เป็นป่าปลูกเพื่อการผลิตเชิงพาณิชย์ถือเป็น “การทำให้ป่าเสื่อมโทรม” ภายใต้กฎระเบียบนี้ แต่ก็มีข้อยกเว้นบางประการที่ใช้ได้ ป่าที่ปลูกเพื่อการปกป้องหรือฟื้นฟูระบบนิเวศจะไม่ถือว่าเป็นป่าปลูกเพื่อการผลิตเชิงพาณิชย์ นอกจากนี้ ป่าที่สร้างโดยการปลูกหรือหว่านเมล็ด และเมื่อต้นไม้โตเต็มที่แล้วจะทำให้พื้นที่มีลักษณะคล้ายป่าไม้ที่เกิดใหม่ตามธรรมชาติ ก็จะไม่จัดว่าเป็นป่าปลูกเพื่อการผลิตเชิงพาณิชย์เช่นกัน

ข้อยกเว้นนี้ควรใช้กับ ‘ป่าปลูก’ ด้วย

4.10 “ต้นไม้สามารถเติบโตถึงเกณฑ์ที่กำหนด” หมายความว่าอย่างไร และควรนำไปใช้อย่างไร?

ข้อความที่ว่า “ต้นไม้สามารถเติบโตถึงเกณฑ์ที่กำหนด” ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อกำหนดเกี่ยวกับความสูงของต้นไม้และการครอบคลุมพื้นที่ของชั้นเรือนยอด ควรจะนำไปใช้อย่างไรในการพิจารณาว่าพื้นที่ใดมีคุณสมบัติเป็น “ป่าไม้” ตามคำจำกัดความในมาตรา 2(4) ของกฎระเบียบ ?

หากพืชพรรณไม้ยืนต้นมีหรือคาดว่าจะมีชั้นเรือนยอดปกคลุมเกิน 10% โดยมีพันธุ์ไม้ที่มีความสูงหรือคาดว่าจะสูงถึง 5 เมตรหรือมากกว่านั้น ก็จะถือว่าเป็น “ป่าไม้” ตามคำจำกัดความขององค์การอาหารและเกษตร (Food and Agriculture Organisation: FAO) ตัวอย่างเช่น ต้นไม้ที่อายุน้อยซึ่งชั้นเรือนยอดยังปกคลุมพื้นที่ได้ไม่ถึง 10% และความสูงยังไม่ถึง 5 เมตร แต่คาดว่าจะเติบโตจนถึงระดับดังกล่าว ก็ยังถือว่าเป็น “ป่าไม้” รวมถึงพื้นที่ที่ไม่มีต้นไม้เป็นการชั่วคราวก็ถือว่าเป็น “ป่าไม้” เช่นกัน ตราบใดที่การใช้ประโยชน์หลักยังคงเป็นป่า

4.11 การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินที่เป็นป่าไม้แบบใดบ้างที่เป็นไปตามกฎระเบียบ?

การทำลายป่าถูกกำหนดไว้ในมาตรา 2(3) ของระเบียบว่าเป็น “การเปลี่ยนป่าไม้ไปเป็นการใช้เพื่อประโยชน์ทางการเกษตร” การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินในป่าอื่น ๆ นอกเหนือจากการทำลายป่าเป็นไปตามกฎระเบียบหรือไม่ ?

การทำลายป่าภายใต้กฎระเบียบนี้จะหมายถึงการเปลี่ยนป่าไม้ให้เป็นพื้นที่เพื่อการเกษตร หากมีการแปลงป่าไม้เพื่อการใช้งานอื่น เช่น การพัฒนาเมืองหรือโครงสร้างพื้นฐาน จะไม่นับเป็นการทำลายป่า ตัวอย่างเช่น ไม้จากป่าที่ใช้สร้างถนนอย่างถูกต้องตามกฎหมายก็ยังคงเป็นไปตามกฎระเบียบ

4.12 ภัยพิบัติทางธรรมชาติจะถือเป็นการทำลายป่าหรือไม่?

คำจำกัดความของ “การทำลายป่า” ในกฎระเบียบนี้ รวมถึงการเปลี่ยนป่าให้เป็นพื้นที่เพื่อการเกษตร ไม่ว่าจะเกิดจากกิจกรรมของมนุษย์หรือเหตุการณ์ทางธรรมชาติ ตัวอย่างเช่น หากป่าไม้ถูกเผาและต่อมากลายเป็นพื้นที่เพื่อการเกษตร (หลังวันตัดรอบ) จะถือเป็น “การทำลายป่า” ภายใต้กฎระเบียบ ในกรณีนี้ ผู้ประกอบการจะถูกห้ามไม่ให้จัดหาสินค้าโภคภัณฑ์ที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของกฎระเบียบจากพื้นที่นั้น (แต่ไม่ใช่เพราะเหตุเพลิงไหม้) อย่างไรก็ตาม หากปล่อยให้ป่าไม้ได้รับความเสียหายนั้นได้เติบโตตามธรรมชาติ กระบวนการนี้จะไม่ถือเป็น “การทำลายป่า” ภายใต้กฎระเบียบ เมื่อป่าไม้ได้รับการฟื้นฟูเต็มที่แล้ว ผู้ประกอบการสามารถดำเนินการจัดหาไม้จากพื้นที่นั้นได้อีกครั้ง

4.13 ‘พื้นที่ป่าไม้อื่น ๆ’ หรือระบบนิเวศอื่นจะถูกอยู่ในขอบเขตของกฎระเบียบฯ ด้วยหรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)

กฎระเบียบฯ นี้อ้างอิงถึงคำนิยามของคำว่า ‘ป่าไม้’ (forest) ขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (Food and Agriculture Organization: FAO) ซึ่งนิยามดังกล่าวครอบคลุมพื้นที่ป่าสีพื้นล้านเฮกตาร์ ซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนใหญ่ของโลกที่สามารถอยู่อาศัยได้และยังไม่ได้ใช้เพื่อการเกษตร โดยรวมถึงพื้นที่ที่กฎหมายของแต่ละประเทศนิยามว่าเป็นทุ่งหญ้าสะวันนา พื้นที่ชุ่มน้ำ และระบบนิเวศอันทรงคุณค่าอื่น ๆ ด้วย

คณะกรรมการยุโรปจะประเมินผลกระทบจากการขยายขอบเขตของกฎระเบียบฯ ให้ครอบคลุมถึง ‘พื้นที่ป่าไม้อื่น ๆ’ และระบบนิเวศอื่นนอกเหนือจาก ‘ป่าไม้’ โดยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทบทวนที่ระบุไว้ในมาตรา 34 ของ EUDR

อย่างไรก็ดี การเปลี่ยนสภาพจากป่าปฐมภูมิหรือป่าที่เกิดใหม่ตามธรรมชาติไปเป็นสวนป่าหรือพื้นที่ป่าไม้อื่น ๆ ถือเป็นส่วนหนึ่งของนิยาม ‘การทำให้ป่าเสื่อมโทรม’ อยู่แล้ว ดังนั้นผลิตภัณฑ์ไม้ที่มาจากที่ดินที่ถูกเปลี่ยนสภาพดังกล่าวจึงไม่สามารถนำมาวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกจากสหภาพยุโรปได้

4.14 กฎระเบียบนี้ถือว่าการปลูกยางพาราเป็น “การใช้ประโยชน์เพื่อการเกษตร (agricultural use)” หรือไม่?

ใช่ การปลูกยางพาราจัดอยู่ในประเภท “พื้นที่เพาะปลูก (agricultural plantation)” ตามคำจำกัดความภายใต้กฎระเบียบนี้ ซึ่งหมายถึง “ที่ดินที่มีต้นไม้ยืนต้นในระบบการผลิตทางการเกษตร เช่น สวนผลไม้ สวนปาล์มน้ำมัน สวนมะกอก และระบบวนเกษตรที่มีการปลูกพืชผลได้ร่มไม้” คำจำกัดความนี้รวมถึงการเพาะปลูกสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ยกเว้นไม้ พื้นที่เพาะปลูกไม่ถือเป็น “ป่าไม้” ดังนั้น การเปลี่ยนป่าไม้ให้เป็นสวนยางพาราจึงจัดเป็น “การทำลายป่า” ภายใต้กฎระเบียบนี้

oooo

5. การตรวจสอบสถานะ

5.1 ภาระผูกพันของผู้ประกอบการมีอะไรบ้าง (ปรับปรุงล่าสุด)

ตามกฎหมายทั่วไป ผู้ประกอบการ (และผู้ค้ารายใหญ่) จะต้องจัดตั้งและดูแลรักษาระบบการตรวจสอบสถานะ (Due Diligence System) ให้เป็นไปตามมาตรา 12 ของกฎระเบียบฯ

การดำเนินการตรวจสอบสถานะประกอบด้วย 3 ขั้นตอนดังนี้

ในขั้นตอนแรก ผู้ประกอบการ (และผู้ค้ารายใหญ่) จะต้องรวบรวมข้อมูลตามที่ระบุในมาตรา 9 ของกฎระเบียบฯ เช่น สินค้าโภคภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่ตนประสงค์จะวางจำหน่าย (หรือจัดให้มีจำหน่ายในกรณีของผู้ค้ารายใหญ่) ในตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออก รวมถึงสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ที่อยู่ภายใต้พิธีการศุลกากร ‘การปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี’

และ ‘การส่งออก’ นอกจากนี้ยังต้องรวบรวมข้อมูลอื่น ๆ เช่น ปริมาณที่เกี่ยวข้อง ชีพพลายเออร์ ประเทศผู้ผลิต และหลักฐานที่แสดงว่าการเก็บเกี่ยวนั้นถูกกฎหมาย และอื่น ๆ ข้อกำหนดที่สำคัญในขั้นตอนนี้ คือการได้รับข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินที่ใช้ในการผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง และต้องระบุข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผลผลิต พิกัด CN ปริมาณ ประเทศผู้ผลิต ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ไว้ในรายงานการตรวจสอบสถานะเพื่อยืนยันผ่านระบบสารสนเทศ หากผู้ประกอบการไม่สามารถรวบรวมข้อมูลที่จำเป็นได้ จะต้องระงับการวางผลผลิตที่เกี่ยวข้องนั้นออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออก การไม่ปฏิบัติตามจะส่งผลให้เกิดการละเมิดกฎระเบียบ ซึ่งอาจนำไปสู่บทลงโทษได้

ในขั้นตอนที่สอง บริษัทจะต้องนำข้อมูลที่รวบรวมได้จากขั้นตอนแรกป้อนเข้าสู่ส่วนงานด้านการประเมินความเสี่ยงของระบบการตรวจสอบสถานะ เพื่อตรวจสอบและประเมินความเสี่ยงที่ผลผลิตที่ไม่สอดคล้องกับข้อกำหนดจะเข้าสู่ห่วงโซ่อุปทาน โดยคำนึงถึงเกณฑ์ที่ระบุไว้ในมาตรา 10 ของกฎระเบียบฯ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการจะต้องสามารถชี้แจงได้ว่าได้นำข้อมูลที่รวบรวมมาไปตรวจสอบเทียบกับเกณฑ์การประเมินความเสี่ยงอย่างไร และสรุปผลระดับความเสี่ยงนั้นอย่างไร

ในขั้นตอนที่สาม หากการประเมินในขั้นตอนที่สองพบความเสี่ยงที่จะไม่เป็นไปตามข้อกำหนดในระดับที่มากกว่าความเสี่ยงที่ไม่มีนัยสำคัญ ผู้ประกอบการจะต้องดำเนินการลดความเสี่ยงที่เพียงพอและได้สัดส่วนตามเกณฑ์ที่ระบุไว้ในมาตรา 11 ของกฎระเบียบฯ เพื่อลดความเสี่ยงนั้นให้อยู่ในระดับที่ไม่มีนัยสำคัญ โดยมาตรการเหล่านี้จะต้องได้รับการบันทึกเป็นเอกสารด้วย

ผู้ประกอบการที่จัดหาสินค้าโภคภัณฑ์ทั้งหมดจากพื้นที่ที่จัดว่าเป็นความเสี่ยงต่ำ จะอยู่ภายใต้ภาระผูกพันการตรวจสอบสถานะในรูปแบบที่เรียบง่ายขึ้น (simplified due diligence obligations) ตามมาตรา 13 ของกฎระเบียบฯ ผู้ประกอบการกลุ่มนี้ยังคงต้องรวบรวมข้อมูลตามมาตรา 9 และประเมินความซับซ้อนของห่วงโซ่อุปทาน รวมถึงความเสี่ยงในการหลบเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบฯ (risk of circumvention) และความเสี่ยงที่ผลผลิตจะถูกนำไปผสมกับผลผลิตที่ไม่ทราบแหล่งที่มาหรือมาจากประเทศที่มีความเสี่ยงระดับมาตรฐานหรือระดับสูง แต่จะไม่ถูกกำหนดให้ต้องประเมินและลดความเสี่ยง (ตามมาตรา 10 และ 11 ของ EUDR) เว้นแต่ผู้ประกอบการจะได้รับหรือรับทราบข้อมูลที่เกี่ยวข้องใด ๆ ซึ่งรวมถึงข้อกังวลที่มีมูลที่มีการยื่นเข้ามาตามมาตรา 31 อันอาจบ่งชี้ได้ว่าผลผลิตที่เกี่ยวข้องมีความเสี่ยงที่จะไม่เป็นไปตามกฎระเบียบฯ (มาตรา 13(2) ของ EUDR) สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมโปรดดู Commission Notice Guidance document (C/2024/6789 บท (Chapter) 4b

5.2 ใครสามารถมอบอำนาจให้ 'ตัวแทนที่ได้รับอนุญาต' ได้บ้าง (ปรับปรุงล่าสุด)

ตามมาตรา 6 ของกฎระเบียบฯ ผู้ประกอบการและผู้ค้าสามารถมอบอำนาจให้ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตเป็นผู้ยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะในนามของตนได้ ในกรณีนี้ ผู้ประกอบการและผู้ค้ารายใหญ่จะยังคงเป็นผู้รับผิดชอบในการปฏิบัติตามข้อกำหนดสำหรับผลผลิตที่เกี่ยวข้อง

หากผู้ประกอบการเป็นบุคคลธรรมดาหรือวิสาหกิจรายย่อย ก็สามารถมอบอำนาจให้ผู้ประกอบการหรือผู้ค้ารายถัดไปในห่วงโซ่อุปทานทำหน้าที่เป็นตัวแทนที่ได้รับอนุญาตของตนได้ โดยมีเงื่อนไขว่าผู้รับมอบอำนาจจะต้องไม่ใช่บุคคลธรรมดาหรือวิสาหกิจรายย่อยเช่นกัน ซึ่งในกรณีนี้ ผู้ประกอบการผู้มอบอำนาจจะยังคงเป็นผู้รับผิดชอบในการปฏิบัติตามข้อกำหนดสำหรับผลผลิต

ทั้งนี้ ตามมาตรา 2(22) ของกฎระเบียบ ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตจะต้องจัดตั้งขึ้นในสหภาพยุโรปและต้องได้รับมอบอำนาจเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ประกอบการหรือผู้ค้า

5.2.1 ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตคืออะไร ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตหนึ่งรายสามารถเป็นตัวแทนของผู้ประกอบการและผู้ค้าหลายรายได้หรือไม่ ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตสามารถปฏิบัติภาระผูกพันใดของ EUDR ได้บ้าง (คำถามใหม่)

ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตคือบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ทำหน้าที่ในนามของผู้ประกอบการหรือผู้ค้าโดยเป็นผู้ยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะให้ (ตามมาตรา 6 ของ EUDR) ตามมาตรา 2(22) ของ EUDR ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตจะต้องจัดตั้งขึ้นในสหภาพยุโรปและต้องได้รับมอบอำนาจเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ประกอบการหรือผู้ค้าจึงจะสามารถดำเนินการในนามของผู้มอบอำนาจได้ โดยหลักการแล้ว บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลใด ๆ (ทั้งภาครัฐและเอกชน) ที่จัดตั้งขึ้นในสหภาพยุโรปสามารถทำหน้าที่เป็นตัวแทนที่ได้รับอนุญาตได้ ไม่ว่าจะเป็นส่วนร่วมในห่วงโซ่อุปทานโดยตรงหรือไม่ก็ตาม

ในการยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตจะต้องลงทะเบียนในระบบสารสนเทศ และเลือกระหว่างบทบาท ‘ตัวแทนผู้ประกอบการ’ (Representing Operator) หรือ ‘ตัวแทนผู้ค้า’ (Representing Trader) บทบาทเหล่านี้จะช่วยให้ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตสามารถใช้ข้อมูลประจำตัวของตนเองในการยืนยันตัวตนและยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะในนามของลูกค้าของตนได้ ทั้งนี้ตัวแทนที่ได้รับอนุญาตหนึ่งรายสามารถรับมอบอำนาจจากผู้ประกอบการและผู้ค้าหลายรายได้ หากเป็นไปตามข้อกำหนดข้างต้น โดยจะต้องกรอกรายละเอียดของผู้ประกอบการ

The screenshot shows a web form for EUDR registration. The top section is titled '3. Operator/Trader name and address' with a red asterisk indicating it is required. It contains several input fields: 'Name: *', 'Country: *' (with a dropdown menu showing 'No country selection'), 'Address: *', 'Email:', 'Phone:', and 'Identifier: *' with a '+ Add Identifier' button. Below this is the 'Authorised Representative' section. It displays 'Name' as 'EUDR Test Operator HU' with a 'Valid' status. The 'Country' is 'Hungary' (with a flag icon) and the 'ISO Code' is 'HU'. There are three dots '...' below the country and ISO code fields.

และผู้ค้าลงในช่องข้อมูลเมื่อยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ เพื่อให้สามารถระบุตัวตนของผู้ประกอบการหรือผู้ค้าที่ตนเป็นตัวแทนได้อย่างจำเพาะเจาะจง:

แม้ว่าตัวแทนที่ได้รับอนุญาตจะเป็นผู้ยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ แต่ผู้ประกอบการหรือผู้ค้ายังคงมีภาระผูกพันใน

การดำเนินการตรวจสอบสถานะ หรือตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้มีการดำเนินการตรวจสอบสถานะแล้ว ด้วยเหตุนี้ ดังนั้น ความรับผิดชอบในการทำให้ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องเป็นไปตามข้อกำหนดตามมาตรา 3 ของ EUDR จึงยังคงอยู่กับ ผู้ประกอบการหรือผู้ค้า

ในกรณีที่ผู้ประกอบการเป็นบุคคลธรรมดาหรือวิสาหกิจรายย่อย ก็สามารถมอบอำนาจให้ผู้ประกอบการหรือผู้ค้าลำดับ ถัดไปในห่วงโซ่อุปทานซึ่งไม่ใช่บุคคลธรรมดาหรือวิสาหกิจรายย่อย ทำหน้าที่เป็นตัวแทนที่ได้รับอนุญาตได้ (ตามข้อ 6(3) ของ EUDR)

5.3 บริษัทต่าง ๆ สามารถดำเนินการตรวจสอบสถานะในนามของบริษัทในเครือได้หรือไม่?

กฎระเบียบไม่ได้ควบคุมวิธีที่กลุ่มบริษัท (บริษัทแม่และบริษัทในเครือ) จัดระเบียบการดำเนินงานภายในหรือนโยบายการ ตรวจสอบสถานะ ผู้ประกอบการหรือผู้ค้าที่วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป จัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป หรือ ส่งออกผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง มีหน้าที่รับผิดชอบในการตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ดังนั้น รายงานการตรวจสอบ สถานะจะต้องมีชื่อของผู้ประกอบการหรือผู้ค้ารายนั้น ๆ ซึ่งจะยังคงมีภาระรับผิดชอบอย่างเต็มที่ภายใต้กฎระเบียบ

5.4 กรณีที่มีการนำเข้าสินค้าซึ่งเคยส่งออกจากสหภาพยุโรปกลับเข้ามาอีกครั้ง ผู้นำเข้าสินค้านี้กล่าวว่ามีภาระผูกพัน ในการตรวจสอบสถานะอะไรบ้าง (คำถามใหม่)

ในกรณีที่ผู้ประกอบการนำเข้าผลิตภัณฑ์ที่เคยส่งออกจากตลาดสหภาพยุโรปกลับเข้ามาอีกครั้ง (re-import) และดำเนิน พิธีการศุลกากรในรูปแบบ ‘การปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี’ ผู้ประกอบการรายนั้นจะถูกจัดว่าเป็น “ผู้ประกอบการ ปลายน้ำ”

ผู้นำผลิตภัณฑ์กลับเข้ามาซึ่งเป็นผู้ปล่อยผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรีและถือเป็นการวางผลิตภัณฑ์ออก สู่ตลาด จะต้องปฏิบัติตามภาระผูกพันของผู้ประกอบการปลายน้ำ ซึ่งขอบเขตของภาระผูกพันเหล่านี้จะขึ้นอยู่กับขนาด ของกิจการของผู้นำกลับเข้ามา

หากผู้นำกลับเข้ามา (re-importer) เป็นผู้ประกอบการที่เป็น SME ให้ปฏิบัติตามมาตรา 4(8) ของกฎระเบียบฯ (ดูคำถาม ที่พบบ่อยข้อ 5.6.1) ซึ่งหมายความว่าผู้นำกลับเข้ามาไม่ต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะ เพียงแค่ระบุหมายเลขอ้างอิงที่ ได้รับจากซัพพลายเออร์ในใบขนส่งสินค้า ณ ด่านศุลกากร

หากผู้นำกลับเข้ามาเป็นผู้ประกอบการรายใหญ่ สามารถใช้รายงานการตรวจสอบสถานะฉบับเดิมที่มีอยู่เพื่อช่วย ตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการดำเนินการตรวจสอบสถานะที่ต้นน้ำแล้วตามมาตรา 4(9) ของกฎระเบียบฯ ทั้งนี้ ผู้นำกลับเข้า มารายใหญ่จะต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะก่อนการนำกลับเข้ามา และแจ้งหมายเลขอ้างอิงที่รับจากการยื่น รายงานการตรวจสอบสถานะเมื่อปล่อยผลิตภัณฑ์ให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี

ข้อกำหนดข้างต้นให้ใช้บังคับเช่นเดียวกันในกรณีที่ผลิตภัณฑ์ที่นำเข้านั้นมีส่วนประกอบเป็นผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่ง เคยถูกวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปและผ่านการตรวจสอบสถานะมาแล้ว (ตัวอย่างเช่น เมล็ดโกโก้ถูกส่งออกจากสหภาพ ยุโรปไปยังประเทศที่สามเพื่อผลิตเป็นช็อกโกแลต จากนั้นจึงนำช็อกโกแลตดังกล่าวกลับเข้ามาเพื่อปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้ อย่างเสรีในสหภาพยุโรป)

สำหรับชิ้นส่วนของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ยังไม่เคยผ่านการตรวจสอบสถานะ ผู้ประกอบการจะต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะและยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ

สำหรับกรณีการนำผลิตภัณฑ์ที่เคยถูกวางออกสู่ตลาดในช่วงเปลี่ยนผ่านกลับเข้ามาอีกครั้ง (ไม่ว่าจะในรูปของตัวผลิตภัณฑ์เองหรือในรูปของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องในต้นน้ำ) ตามที่อธิบายไว้ในคำถามที่พบบ่อยข้อ 9.2 คณะกรรมาธิการยุโรปจะแจ้งหมายเลขอ้างอิงของรายงานการตรวจสอบสถานะแบบทั่วไป ซึ่งสามารถนำไปใช้ในใบขนสินค้าสำหรับการนำกลับได้ สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับช่วงเปลี่ยนผ่าน โปรดดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 9.1-9.6

5.5. ขั้นตอนศุลกากรใดบ้างที่ได้รับผลกระทบ?

ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งควบคุมโดยขั้นตอนศุลกากรอื่นนอกเหนือจากขั้นตอน ‘การปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี’ หรือ ‘การส่งออก’ (เช่น คลังสินค้าศุลกากร การนำเข้ามาผลิตหรือการแปรรูปภายในประเทศ การอนุญาตให้นำเข้าหรือส่งออกเป็นการชั่วคราว) จะไม่ครอบคลุมอยู่ในกฎระเบียบ

5.6. การวางผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้ผลิตในสหภาพยุโรปออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปจำเป็นต้องผ่านพิธีการศุลกากรหรือไม่?

ในบริบทนี้ ใบขนสินค้า (customs declaration) เป็นเอกสารที่เพียงพอแล้วหรือไม่? (คำถามใหม่)

ใช่ การนำผลิตภัณฑ์ที่ผลิตนอกสหภาพยุโรปเข้าสู่ตลาดจำเป็นต้องผ่านพิธีการศุลกากร ในกรณีนี้ เฉพาะใบขนสินค้า (ไม่ใช่ใบตราส่งหรือเอกสารทางการค้าอื่น ๆ) เท่านั้นที่ถือเป็นหลักฐานที่ถูกต้อง แต่จะต้องสามารถเชื่อมโยงกับผลิตภัณฑ์นั้น ๆ ได้โดยตรง

5.6.1 กฎระเบียบนี้มีผลบังคับใช้กับการส่งออกอย่างไร (คำถามใหม่)

กฎระเบียบฯ นี้ใช้บังคับกับการส่งออกและการนำเข้า โดยผู้ประกอบการที่ส่งออกผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกจากตลาดสหภาพยุโรปจะต้องระบุหมายเลขอ้างอิงของรายงานการตรวจสอบสถานะไว้ในใบขนสินค้าขาออก ทั้งนี้ ผู้ประกอบการที่ส่งออกผลิตภัณฑ์ซึ่งผลิตจากสินค้าโภคภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์อื่นที่ผ่านการตรวจสอบสถานะมาแล้ว ยังสามารถใช้ขั้นตอนที่เรียบง่ายขึ้นตามที่เกี่ยวข้องในมาตรา 4 ของ EUDR ได้ (เช่น มาตรา 4(8) และ 4(9) ของ EUDR) (ดูข้อมูลสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในสหภาพยุโรป) โดยเฉพาะผู้ประกอบการที่เป็น SME ปลายน้ำที่ส่งออกจากตลาดสหภาพยุโรปสามารถใช้ข้อยกเว้นตามมาตรา 4(8) ของ EUDR ซึ่งในกรณีนี้ ผู้ประกอบการที่เป็น SME ต้องระบุหมายเลขอ้างอิงของรายงานการตรวจสอบสถานะที่ได้รับจากผู้ประกอบการหรือผู้ค้ารายก่อนหน้าในห่วงโซ่อุปทานลงในใบขนสินค้าขาออก

5.7 บทบาทของระบบการรับรองหรือระบบการตรวจสอบ (ปรับปรุงล่าสุด)

ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในห่วงโซ่อุปทานสามารถใช้ระบบการรับรอง (certification schemes) เพื่อช่วยในการประเมินความเสี่ยงได้ตรงเท่าที่การรับรองนั้นครอบคลุมข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติตามภาระผูกพันภายใต้กฎระเบียบฯ อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการและผู้ค้ารายใหญ่มักมีหน้าที่ต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะ และยังคงต้องรับผิดชอบต่อ

การละเมิดใด ๆ ที่เกิดขึ้น

เอกสารคำแนะนำของคณะกรรมการยุโรป (European Commission's Guidance document (C/2024/6789) มีคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทบาทของระบบการรับรองและระบบการตรวจสอบโดยบุคคลที่สามในการประเมินความเสี่ยงและการลดความเสี่ยง

5.8 ควรเก็บเอกสารไว้นานเท่าใด?

ผู้ประกอบการควรเก็บเอกสารที่ใช้ในการดำเนินการตรวจสอบวิเคราะห์สถานะ (due diligence) ไว้นานเท่าใด? ผู้ค้าที่เป็น SME จำเป็นต้องเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ที่ตนวางจำหน่ายหรือนำออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป หรือส่งออกหรือไม่? ระยะเวลาในการเก็บเอกสารนี้เริ่มนับตั้งแต่เมื่อใด? (ปรับปรุงล่าสุด)

ผู้ประกอบการจะต้องเก็บ รวบรวม และจัดเก็บข้อมูลที่ได้มาตามมาตรา 9 ของกฎระเบียบพร้อมหลักฐาน เป็นระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่มีการวางจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรปหรือวันที่ส่งออกสินค้าโภคภัณฑ์และผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องนั้น ตามบทบัญญัติมาตรา 10(4) และมาตรา 11(3) ของกฎระเบียบ ผู้ประกอบการต้องสามารถแสดงให้เห็นได้ว่าการตรวจสอบวิเคราะห์สถานะ (due diligence) ได้ดำเนินการอย่างไร และมีมาตรการบรรเทาความเสี่ยงใดบ้างในกรณีที่พบความเสี่ยง เอกสารที่เกี่ยวข้องกับมาตรการเหล่านี้จะต้องถูกจัดเก็บไว้อย่างน้อย 5 ปีหลังจากที่ได้ดำเนินการตรวจสอบวิเคราะห์สถานะแล้ว

ผู้ประกอบการยังต้องเก็บบันทึกคำแถลงการตรวจสอบวิเคราะห์สถานะ (due diligence statements) ไว้เป็นเวลา 5 ปี นับจากวันที่มีการยื่นคำแถลงนั้นในระบบสารสนเทศ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนวันที่ผลิตภัณฑ์ถูกวางจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป หรือถูกส่งออก ในประเด็นนี้ ผู้ค้าขนาดไม่ใช่ SME มีหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ประกอบการ

ผู้ค้าที่เป็น SME จะต้องเก็บรักษาข้อมูลที่ระบุไว้ในมาตรา 5(3) ของกฎระเบียบไว้อย่างน้อย 5 ปี รวมถึงหมายเลขอ้างอิงการตรวจสอบวิเคราะห์สถานะ โดยนับจากวันที่ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องถูกวางจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป

5.9 อะไรคือเกณฑ์สำหรับ 'ผลิตภัณฑ์ที่มีความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย'?

“ความเสี่ยงเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีนัยสำคัญ (Negligible Risk)” หมายถึงระดับความเสี่ยงของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่สามารถวางขายในตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกจากสหภาพยุโรปได้เมื่อการประเมินความเสี่ยงฉบับสมบูรณ์ไม่แสดงว่ามีสิ่งที่จะต้องกังวลเกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามมาตรา 3(a) หรือ (b) ของกฎระเบียบ การประเมินนี้รวมถึงข้อมูลเฉพาะของผลิตภัณฑ์และข้อมูลทั่วไป และหากจำเป็น ให้ใช้มาตรการบรรเทาเพื่อลดความเสี่ยงใด ๆ

5.10 'ผลิตภัณฑ์ที่มีความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย' ได้รับการยกเว้นหรือไม่?

เราสามารถเข้าใจได้ว่า “ความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย” ภายใต้มาตรา 2(26) ของกฎระเบียบ พร้อมกับมาตรา 10(1) เป็นการให้การยกเว้นจากกฎระเบียบได้หรือไม่?

ไม่ได้ ผู้ประกอบการและผู้ค้า (ที่ไม่ใช่ SME) สามารถระบุได้ว่าผลิตภัณฑ์มี “ความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย” หรือไม่ หลังจากดำเนินการตรวจสอบสถานะแล้ว ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 4(1) ของกฎระเบียบ การดำเนินการตรวจสอบสถานะถือเป็นความรับผิดชอบหลักภายใต้กฎระเบียบนี้ และไม่สามารถได้รับการยกเว้นได้

สิ่งสำคัญคือต้องทราบว่าแนวคิด “ความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย” ใช้ไม่ได้กับสินค้าโภคภัณฑ์ (เนื่องจากไม่มี “สถานะความเสี่ยง” สำหรับสินค้าโภคภัณฑ์แต่ละรายการในกฎระเบียบ)

5.11 สินค้าบางอย่างจากประเทศใดประเทศหนึ่งอาจถือเป็น ‘ความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย’ ได้หรือไม่?

น้ำมันปาล์ม ยาง กาแฟ โกโก้ หรือไม้จากประเทศใดประเทศหนึ่งถือเป็น ‘ความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย’ หรือไม่?

ไม่ โปรดดูคำถามก่อนหน้านี้

5.12 ควรจะมีการประเมินการปฏิบัติตามข้อกำหนดด้าน ‘ปลอดการทำลายป่า’ ในช่วงเวลาใด?

การประเมินจะตรวจสอบว่าที่ดินที่ใช้ผลิตสินค้าโภคภัณฑ์นั้นเคยเป็นป่าไม้มาก่อนหรือไม่ (ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2) และมีการทำลายป่าหลังจากวันที่ 31 ธันวาคม 2020 (พ.ศ. 2563) หรือไม่ ซึ่งเป็นการย้อนกลับไปดูว่าที่ดินถูกเปลี่ยนจากป่าเป็นพื้นที่เพาะปลูกหลังจากวันที่กำหนดโดยข้อบังคับหรือไม่

5.13 ผลิตภัณฑ์ใดบ้างที่ผู้ประกอบการหรือผู้ค้าจะต้องจัดทำเอกสารภายใต้บริบทของการดำเนินการตรวจสอบสถานะ?

เฉพาะผลิตภัณฑ์ที่ครอบคลุมโดยกฎระเบียบ (ที่มีรหัส HS ระบุไว้ในภาคผนวก I) เท่านั้นที่จำเป็นต้องมีเอกสาร ไม่จำเป็นต้องมีเอกสารสำหรับรายการที่ทำจากสินค้าโภคภัณฑ์ที่ไม่อยู่ในรายการในภาคผนวก I

5.14 ผู้ประกอบการรายใหญ่จะต้องจัดทำรายงานประจำปีฉบับแรกตามที่กำหนดในมาตรา 12(3) ของกฎระเบียบฯ เมื่อใด (ปรับปรุงล่าสุด)

กฎระเบียบฯ จะเริ่มมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568 (ยกเว้นบริษัทรายย่อยและขนาดเล็ก ซึ่งจะเริ่มในวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2569) มาตรา 12(3) กำหนดให้บริษัทที่เกี่ยวข้องจะต้องเผยแพร่รายงานประจำปีเกี่ยวกับกิจกรรมของตนเพื่อให้สอดคล้องกับข้อกำหนดของ EUDR และเนื่องจากปี พ.ศ. 2569 เป็นปีแรกของการบังคับใช้กฎระเบียบฯ นี้ รายงานฉบับแรก (ซึ่งครอบคลุมข้อมูลปี พ.ศ. 2569) จึงต้องเผยแพร่หลังวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2569

บริษัทที่ได้รับรายงานข้อมูลที่เกี่ยวข้องตามที่กำหนดในมาตรา 12(3) ของ EUDR ไปแล้วตามภาระผูกพันในการจัดทำรายงานภายใต้กฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องของสหภาพยุโรปแล้ว (เช่น ระเบียบ EU Corporate Sustainability Due Diligence Directive) ไม่จำเป็นต้องรายงานข้อมูลดังกล่าวซ้ำอีก

5.15. จะมีเทมเพลตสำหรับรายงานการตรวจสอบสถานะสำหรับภาคส่วนสินค้าโภคภัณฑ์ทั้งเจ็ดใช่หรือไม่?

ใช่ เทมเพลตสำหรับรายงานการตรวจสอบสถานะจะเหมือนกันสำหรับภาคส่วนสินค้าโภคภัณฑ์ทั้งหมด (ดูภาคผนวก II

ของกฎระเบียบ) และเป็นพื้นฐานสำหรับแบบฟอร์มที่ใช้ในระบบสารสนเทศ

5.16. จะมีรูปแบบตายตัวหรือชุดคำถามสำหรับการตรวจสอบสถานะหรือไม่ ?

ไม่ ผู้ประกอบการและผู้ค้าต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านการตรวจสอบสถานะที่ระบุไว้ในมาตรา 8, 9, 10 และ 11 ของกฎระเบียบ พวกเขาต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าไม่มีหรือมีความเสี่ยงเพียงเล็กน้อยก่อนที่จะวาง จัดให้มีจำหน่าย หรือส่งออกผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องในหรือจากตลาดสหภาพยุโรป

การตรวจสอบสถานะไม่ได้เป็นเพียงกระบวนการ "ใส่เครื่องหมายถูก" เท่านั้น ขึ้นอยู่กับบริบทและห่วงโซ่อุปทานที่เฉพาะเจาะจง トラバドที่ขั้นตอนที่จำเป็นทั้งหมด - การรวบรวมข้อมูล การประเมินความเสี่ยง และการลดความเสี่ยง (ตามที่อธิบายไว้ในมาตรา 9, 10 และ 11 ของกฎระเบียบ) - ได้รับการคุ้มครองอย่างเหมาะสม

5.17 ผู้ประกอบการและผู้ค้า (และ/หรือ ตัวแทนที่ได้รับอนุญาต) จำเป็นต้องลงทะเบียนในระบบสารสนเทศเพื่อวาง จัดให้มีจำหน่าย หรือส่งออกผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องใน/จากตลาดสหภาพยุโรปหรือไม่ ?

ผู้ประกอบการและผู้ค้าจะต้องลงทะเบียนหากจำเป็นต้องส่งรายงานการตรวจสอบสถานะภายใต้กฎระเบียบ หรือใช้บริการของตัวแทนที่ได้รับอนุญาต (ซึ่งต้องลงทะเบียนในระบบด้วย)

5.18 คณะกรรมการจะให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเครื่องมือภาพถ่ายดาวเทียมเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติตามข้อกำหนดของผลิตภัณฑ์ (เช่น ความละเอียดขั้นต่ำ) หรือไม่? (คำถามใหม่)

เครื่องมือภาพถ่ายเชิงพื้นที่ที่สามารถช่วยให้ผู้ประกอบการและผู้ค้ามั่นใจได้ว่าผลิตภัณฑ์ของตนปลอดการทำลายป่า และช่วยให้หน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐสมาชิกสามารถตรวจสอบได้ อย่างไรก็ตาม กฎระเบียบไม่ได้กำหนดว่าต้องเครื่องมือภาพถ่ายดาวเทียมใดเป็นการเฉพาะ และไม่ได้กำหนดความละเอียดขั้นต่ำสำหรับภาพถ่ายดาวเทียมเพื่อพิสูจน์ว่าไม่มีการทำลายป่า

5.19 ควรยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะในระบบสารสนเทศบ่อยเพียงใด และรายงานหนึ่งฉบับสามารถ

ครอบคลุมการจัดส่งหรือล็อตสินค้าหลายชุดได้หรือไม่ สำหรับกรณีที่ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องถูกทยอยวางออกสู่ตลาดอย่างต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาหนึ่ง จะต้องดำเนินการอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

รายงานการตรวจสอบสถานะหนึ่งฉบับสามารถใช้ครอบคลุมผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องหลายชนิดในการจัดส่ง (shipment) หลายครั้งหรือหลายล็อตสินค้า (batch) ได้ ในกรณีดังกล่าว ผู้ประกอบการ (หรือผู้ค้ารายใหญ่ ตามมาตรา 5(1) ของ EUDR) ต้องยืนยันว่าได้ดำเนินการตรวจสอบสถานะของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่จะวางออกสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป หรือส่งออกแล้ว และไม่พบความเสี่ยงหรือพบเพียงความเสี่ยงที่ไม่มีนัยสำคัญว่าผลิตภัณฑ์จะไม่เป็นไปตามมาตรา 3 (a) หรือ (b) ของกฎระเบียบฯ (ภาคผนวก 2) อีกทั้งผู้ประกอบการมีหน้าที่รับผิดชอบในการทำให้ผลิตภัณฑ์สอดคล้องกับข้อกำหนดตามมาตรา 3 ของ EUDR (มาตรา 4(3) ของ EUDR)

นอกจากนี้ ยังมีข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อควรพิจารณาในทางปฏิบัติที่ต้องนำมาประกอบด้วยดังนี้

1. ปริมาณของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่จะวางออกสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป หรือส่งออก ต้องระบุไว้ในรายงานการตรวจสอบสถานะ (มาตรา 3(c) ของ EUDR) และต้องยื่นรายงานดังกล่าวก่อนที่จะมีการวางจำหน่าย จัดหา หรือส่งออกผลิตภัณฑ์หรือการจัดส่งใด ๆ (มาตรา 4(2) ของ EUDR)
2. เมื่อผลิตภัณฑ์ในปริมาณที่ระบุไว้ในรายงานการตรวจสอบสถานะได้วางออกสู่ตลาดหรือส่งออกไปจนครบแล้ว ผู้ประกอบการรายเดิมจะต้องยื่นรายงานฉบับใหม่สำหรับปริมาณผลิตภัณฑ์ล็อตใหม่
3. มาตรา 12(2) ของ EUDR กำหนดให้ผู้ประกอบการต้องทบทวนระบบการตรวจสอบสถานะของตนปีละครั้ง ดังนั้น รายงานการตรวจสอบสถานะจึงไม่ควรครอบคลุมการจัดส่งหรือล็อตสินค้านานเกินหนึ่งปีนับจากวันที่ยื่นรายงาน อีกทั้งระยะเวลาที่นานเกินไปอาจทำให้ยากต่อการพิสูจน์ถึงความสอดคล้องกันระหว่างผลิตภัณฑ์ที่สำแดงไว้กับผลิตภัณฑ์ที่วางจำหน่ายหรือส่งออกจริง (หรือที่ตั้งใจจะทำ)
4. การยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะเป็นการยืนยันจากผู้ประกอบการว่า ได้มีการดำเนินการตรวจสอบสถานะของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่จะวางออกสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป หรือส่งออกแล้ว ไม่ว่าจะตรวจสอบโดยรวมหรือรายชิ้นก็ตาม และไม่พบความเสี่ยงหรือพบเพียงความเสี่ยงที่ไม่มีนัยสำคัญว่า ผลิตภัณฑ์จะไม่เป็นไปตามข้อกำหนด โดยหลักการแล้ว รายงานการตรวจสอบสถานะควรครอบคลุมสินค้าโภคภัณฑ์ที่ผ่านการผลิตแล้ว (เช่น ผ่านการปลูก เก็บเกี่ยว ได้มาจากหรือเลี้ยงบนแปลงที่ดินที่เกี่ยวข้อง หรือในสถานประกอบการสำหรับปศุสัตว์) ผู้ประกอบการควรเชื่อมโยงข้อมูลในรายงานการตรวจสอบสถานะกับสินค้าโภคภัณฑ์ที่มีอยู่จริงได้ อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่าผลิตภัณฑ์ที่จะวางจำหน่ายนั้นจะต้องผลิตเสร็จสมบูรณ์แล้ว ตัวอย่างเช่น กรณีการสำแดงรายการเฟอร์นิเจอร์ไม้ในรายงานการตรวจสอบสถานะ ณ เวลาที่ยื่นรายงาน “ไม้” ซึ่งเป็นวัตถุดิบจะต้องถูกตัดแล้ว แต่เฟอร์นิเจอร์ยังไม่จำเป็นต้องผลิตเสร็จ
5. ปริมาณผลิตภัณฑ์ที่สำแดงในรายงานการตรวจสอบสถานะต้องสอดคล้องกับปริมาณที่ผู้ประกอบการได้ดำเนินการตรวจสอบสถานะแล้วและตั้งใจจะวางออกสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป หรือส่งออก ทั้งนี้ ผลิตภัณฑ์หนึ่งชนิดจะต้องไม่ถูกแสดงในรายงานการตรวจสอบสถานะหลายฉบับโดยผู้ประกอบการรายเดียวกัน หาก ณ เวลาที่ยื่นรายงาน ผู้ยื่นยังไม่ทราบว่า จะจำหน่ายผลิตภัณฑ์ใดในตลาดสหภาพยุโรปหรือจะส่งออกผลิตภัณฑ์ใด ก็สามารถสำแดงผลิตภัณฑ์ทั้งหมดเป็นรายการ “ส่งออก” ได้ และต้องเก็บเอกสารที่แสดงปริมาณที่สอดคล้องกันไว้เป็นหลักฐาน ผู้ประกอบการต้องสามารถแสดงหลักฐานความสอดคล้องดังกล่าวจากระบบการตรวจสอบสถานะของตนซึ่งจัดตั้งขึ้นตามมาตรา 12 ของกฎระเบียบฯ ต่อหน่วยงานผู้มีอำนาจของประเทศสมาชิกเมื่อมีการร้องขอ ยกเว้นเฉพาะกรณีที่เข้าข่ายการตรวจสอบสถานะในรูปแบบที่เรียบง่ายขึ้น (มาตรา 13 ของ EUDR) ผู้ประกอบการต้องแสดงหลักฐานว่าได้ประเมินความเสี่ยงที่ผลิตภัณฑ์ทั้งหมดจะไม่เป็นไปตามข้อกำหนด (ทั้งในด้านการปลดการทำลายป่าและความถูกต้องตามกฎหมาย) ตามมาตรา 10(2) ของ EUDR แล้วและพบว่าความเสี่ยงของผลิตภัณฑ์ที่สำแดงทั้งหมดอยู่ในระดับที่ไม่มีความสำคัญ ผู้ประกอบจะต้องจัดเก็บบันทึกที่เหมาะสมเพื่อแสดงความสอดคล้องกับกฎระเบียบฯ ตามที่กล่าวมาไว้เป็นเวลา 5 ปี นับจากวัน (สุดท้าย) ที่วางออกสู่ตลาดหรือจัดให้มีในตลาด เพื่อให้สามารถนำมาแสดงต่อหน่วยงานผู้มีอำนาจของประเทศสมาชิกได้เมื่อมีการร้องขอ (มาตรา 9 ของกฎระเบียบ EUDR) กรณีที่ผลิตภัณฑ์ยังไม่ถูกวางออกสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่ายในตลาด หรือส่งออกจนครบถ้วนตามปริมาณที่สำแดงในรายงานการ

ตรวจสอบสถานะ ผู้ประกอบการควรจัดเก็บบันทึกที่เหมาะสมเพื่อชี้แจงส่วนต่างระหว่างปริมาณที่สำแดงกับปริมาณจริง โดยต้องเก็บรักษานักดังกล่าวไว้เป็นเวลา 5 ปี เพื่อให้สามารถนำมาแสดงต่อหน่วยงานผู้มีอำนาจของประเทศสมาชิกได้เมื่อมีการร้องขอ (มาตรา 9 ของ EUDR)

6. รายงานการตรวจสอบสถานะแต่ละฉบับพร้อมข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ที่จะนำมาอัปโหลดในระบบสารสนเทศต้องมีขนาดไม่เกินที่กำหนดไว้ (25 MB)
7. กรณีที่รายงานการตรวจสอบสถานะหนึ่งฉบับครอบคลุมการจัดส่งหรือล็อตสินค้าหลายชุด ความซับซ้อนที่เพิ่มขึ้นนี้อาจเพิ่มความเสี่ยงที่ผู้ประกอบการจะไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนด ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบอย่างเต็มที่ให้สินค้าทุกล็อตหรือทุกการจัดส่งมีความสอดคล้องกับกฎระเบียบฯ รวมถึงรับผิดชอบต่อข้อมูลในรายงานการตรวจสอบสถานะ ประเทศผู้ผลิต และพิกัดภูมิศาสตร์ของแปลงที่ดินทั้งหมดที่ระบุไว้ ความซับซ้อนที่เพิ่มขึ้นนี้อาจส่งผลต่อแนวทางตามความเสี่ยงที่หน่วยงานผู้มีอำนาจใช้ในการกำหนดแนวทางการตรวจสอบ (มาตรา 16 ของ EUDR) นอกจากนี้ หากจำเป็น กรณีที่ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่ระบุในรายงานการตรวจสอบสถานะไม่สอดคล้องกับข้อกำหนด อาจมีการใช้มาตรการชั่วคราวหรือดำเนินการกับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงผลิตภัณฑ์ที่อยู่ในการจัดส่งหรือล็อตสินค้าที่แยกจากกันด้วย

5.20 วันสุดท้ายสำหรับการยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะคือเมื่อใด (ปรับปรุงล่าสุด)

ตามมาตรา 4(1) ของ EUDR ผู้ประกอบการต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะตามมาตรา 8 ของ EUDR ก่อนวางผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกสู่ตลาดหรือส่งออก เพื่อพิสูจน์ว่าผลิตภัณฑ์นั้นสอดคล้องกับมาตรา 3 ของ EUDR ซึ่งข้อกำหนดเดียวกันนี้ให้ใช้บังคับกับผู้ค้ารายใหญ่ ตามมาตรา 5(1) ของ EUDR ด้วย

สำหรับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่นำเข้าหรือส่งออกจากตลาดสหภาพยุโรป จะต้องแจ้งหมายเลขอ้างอิงของรายงานการตรวจสอบสถานะต่อเจ้าหน้าที่ศุลกากร โดยผู้ยื่นใบขนสินค้า (หรือ “ผู้สำแดง”) ต้องระบุหมายเลขอ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะดังกล่าวลงในใบขนสินค้าที่ยื่นสำหรับผลิตภัณฑ์นั้น ๆ ตามมาตรา 26 ของ EUDR ดังนั้นจึงต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะเพื่อให้ได้รับหมายเลขอ้างอิงก่อนการยื่นใบขนสินค้า⁵ กรณีที่รายงานการตรวจสอบสถานะหนึ่งฉบับครอบคลุมการจัดส่งหรือล็อตสินค้าหลายชุด สามารถใช้หมายเลขอ้างอิงรายงานฯ เดียวกันในใบขนสินค้าหลายฉบับได้ ตราบใดที่ยังเป็นไปตามข้อกำหนดทางกฎหมายของ EUDR โดยเฉพาะตามที่กล่าวถึงในคำถามข้อ 1 ในทางกลับกัน สามารถระบุหมายเลขอ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะหลายหมายเลขในใบขนสินค้าฉบับเดียวได้เช่นกัน

สำหรับสินค้าโภคภัณฑ์ที่ผลิตในสหภาพยุโรป วันที่ “วางออกสู่ตลาด” คือวันที่ผลิตภัณฑ์นั้นมีอยู่จริงในตลาดสหภาพยุโรป (กล่าวคือ สินค้าโภคภัณฑ์ได้ถูกผลิตขึ้น และผลิตภัณฑ์แปรรูปได้ถูกผลิตขึ้นแล้ว) และมีการจัดหาผลิตภัณฑ์ในตลาด (เพื่อจำหน่าย บริโภค หรือใช้งาน) และมีบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลตั้งแต่สองรายขึ้นไปซึ่งผู้ประกอบการทำข้อตกลงจะจัดหาผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องให้ ซึ่งข้อตกลงดังกล่าวอาจเป็นการจัดหาให้โดยมีหรือไม่มีค่าตอบแทนก็ได้ เพื่อให้

⁵ ในระยะกลางถึงระยะยาว ผู้ประกอบการและผู้ค้ารายใหญ่จะสามารถยื่นใบขนสินค้าและรายงานการตรวจสอบสถานะไปพร้อมกันในครั้งเดียวได้ ตามมาตรา 28(2) ของ EUDR อย่างไรก็ตาม ในขณะนี้วิธีการดังกล่าวยังไม่สามารถทำได้จึงยังไม่มีภาระปุรายละเอียดไว้ในเอกสารฉบับนี้ ทั้งนี้จะมีการเผยแพร่คำแนะนำและคำถามที่พบบ่อย (FAQ) เพิ่มเติมสำหรับประเด็นนี้ในเวลาที่เหมาะสมต่อไป

เห็นภาพชัดเจนขึ้น ตัวอย่างในกรณีที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้ ต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะอย่างช้าที่สุดเมื่อเงื่อนไขทั้งสองข้อนี้ครบถ้วน ได้แก่ 1) มีท่อนซุงที่ตัดแล้วพร้อม และ 2) มีการทำสัญญาซื้อขาย/จัดหาท่อนซุงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยตกลงที่จะส่งมอบให้แก่บุคคลที่สาม เช่น โรงเลื่อย

ทั้งนี้ วันที่ดังกล่าวไม่ขึ้นอยู่กับการชำระเงินค่าท่อนซุง วันที่จัดส่งครั้งแรก หรือวันที่โอนกรรมสิทธิ์

5.21 สามารถยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะได้เร็วที่สุดเมื่อใด (คำถามใหม่)

ตามมาตรา 4(1) ของกฎระเบียบ EUDR ผู้ประกอบการต้องตรวจสอบสถานะตามที่ระบุไว้ในมาตรา 8 ของ EUDR ก่อนวางผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกสู่ตลาดหรือส่งออก เพื่อพิสูจน์ว่าผลิตภัณฑ์นั้นเป็นไปตามมาตรา 3 ของ EUDR ซึ่งข้อกำหนดเดียวกันนี้ให้ใช้บังคับกับผู้ค้ารายใหญ่ และผู้ประกอบการปลายน้ำรายใหญ่เมื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้มีการดำเนินการตรวจสอบสถานะเรียบร้อยแล้วตามมาตรา 4(9) และ 5(1) ของ EUDR

จะสามารถยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะได้เร็วที่สุดก็ต่อเมื่อได้ดำเนินการตรวจสอบสถานะหรือตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้มีการดำเนินการตรวจสอบสถานะแล้ว และมีข้อมูลที่เป็นจำเป็นสำหรับการยื่นครบถ้วน (รวมถึงปริมาณสินค้าที่วางแผนจะวางสู่ตลาด จัดให้มีจำหน่ายในตลาด หรือส่งออก) ทั้งนี้ พึงสังเกตว่าตามที่ระบุไว้ในคำถามที่พบบ่อยข้อ 5.19 รายงานการตรวจสอบสถานะไม่ควรครอบคลุมการจัดส่งหรือลืตสินค้าเกินหนึ่งปีนับจากวันที่ยื่นรายงาน

5.22 บริษัทของฉันนำเข้าผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องมายังสหภาพยุโรป จากนั้นจึงนำไปขายต่อในตลาดสหภาพยุโรปให้แก่ลูกค้าหลายรายโดยไม่มีการผลิตเพิ่มเติม หรือนำไปส่งออกโดยไม่มีการผลิตเพิ่มเติม ฉันจำเป็นต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะสองครั้ง (ก่อนนำเข้าและก่อนขาย/ส่งออก) หรือไม่ (คำถามใหม่)

เนื่องจากรายงานการตรวจสอบสถานะที่ยื่นตอนนำเข้าได้ครอบคลุมถึงผลิตภัณฑ์ที่จะจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรปแล้ว กรณีที่ผู้นำเข้านำผลิตภัณฑ์ไปขายต่อในตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกโดยไม่มีการผลิตเพิ่มเติม จึงไม่จำเป็นต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับใหม่อีกครั้ง ก่อนการขายหรือส่งออก

อย่างไรก็ดี ควรทราบว่าในการนำเข้าและส่งออกทุกครั้ง จะต้องระบุหมายเลขอ้างอิงของรายงานการตรวจสอบสถานะตามมาตรา 26(4) ของ EUDR ในกรณีดังกล่าว หมายเลขอ้างอิงของรายงานฯ ที่ได้รับตอนนำเข้าสามารถนำไปใช้กับการส่งออกผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้ผ่านการผลิตเพิ่มเติมได้

oooo

6. การจัดกลุ่มประเทศและความร่วมมือ

6.1 การจัดกลุ่มประเทศคืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ระบบการจัดกลุ่มประเทศที่ดำเนินการโดยคณะกรรมการยุโรปจะจำแนกประเทศหรือส่วนต่าง ๆ ของประเทศออกเป็น 3 กลุ่ม (ความเสี่ยงสูง ความเสี่ยงมาตรฐาน และความเสี่ยงต่ำ) ตามระดับความเสี่ยงของประเทศเหล่านั้นในการผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ที่ไม่ปลอดการทำลายป่า

เกณฑ์สำหรับระบุสถานะความเสี่ยงของประเทศหรือส่วนต่าง ๆ ของประเทศได้กำหนดไว้ในมาตรา 29 ของกฎระเบียบฯ โดยมาตรา 29(2) ของ EUDR ได้มอบอำนาจให้คณะกรรมการยุโรปพัฒนาระบบและเผยแพร่รายชื่อประเทศหรือส่วนต่าง ๆ ของประเทศที่มีความเสี่ยงต่ำหรือสูง ซึ่งจะอ้างอิงจากการประเมินที่อยู่บนพื้นฐานของการวิเคราะห์เกณฑ์เชิงปริมาณและคุณภาพที่เป็นรูปธรรมและโปร่งใส โดยคำนึงถึงหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ล่าสุด แหล่งข้อมูลที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล และข้อมูลที่ตรวจสอบแล้วในพื้นที่

6.2 ระเบียบวิธีการจัดกลุ่มประเทศคืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด)

หลักการสำคัญของระเบียบวิธีในการจัดกลุ่มประเทศได้ระบุไว้ในภาคผนวกของกรอบยุทธศาสตร์ว่าด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศ (the Strategic Framework on International Cooperation) ซึ่งคณะกรรมการยุโรปได้เผยแพร่เมื่อวันที่ 2 ตุลาคม พ.ศ. 2567⁶

ระเบียบวิธีของคณะกรรมการยุโรปตั้งอยู่บนหลักการของความเป็นธรรม ความเที่ยงธรรม และความโปร่งใส โดยอาศัยเกณฑ์เชิงปริมาณที่อิงตามหลักฐานทางวิทยาศาสตร์และข้อมูลล่าสุดที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล ซึ่งข้อมูลหลักจะมาจากรายงานการประเมินทรัพยากรป่าไม้โลก (Global Forest Resources Assessment) ขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (Food and Agriculture Organization of the United Nations) การให้ความสำคัญกับปัจจัยที่วัดผลได้เหล่านี้เป็นการรับประกันว่ากระบวนการจัดกลุ่มตั้งอยู่บนข้อมูลที่เชื่อถือได้ พร้อมทั้งนำระเบียบวิธีประเมินเชิงคุณภาพมาใช้ร่วมด้วยในกรณีที่จำเป็น

6.3. ความก้าวหน้าในการพัฒนาระบบการจัดลำดับมาตรฐาน (benchmarking system) ภายใต้กฎระเบียบการตัดไม้ทำลายป่าของสหภาพยุโรป (EUDR) จะถูกนำเสนอเป็นประจำในการประชุมของแพลตฟอร์มหลายฝ่ายด้านการตัดไม้ทำลายป่า (Multi-Stakeholder Deforestation Platform) และการประชุมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถมีส่วนร่วมได้อย่างไร?

ประเทศผู้ผลิตและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น ๆ สามารถมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดกลุ่มประเทศได้อย่างไร และข้อมูล

⁶ C/2024/6604, EUR-Lex - 52024XC06604 - EN - EUR-Lex.

ที่พวกเขาให้จะได้รับการประเมิน ตรวจสอบ และใช้งานอย่างไร?

คณะกรรมการการยุโรปจะต้องหารือกับประเทศที่ถูกจัดหรืออาจถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มความเสี่ยงสูงภายใต้มาตรา 29(5) ของกฎระเบียบ เป้าหมายของการหารือคือการช่วยให้ประเทศเหล่านี้ลดความเสี่ยงโดยการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการทำลายป่าหรือการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนด ในระหว่างการหารือ ประเทศเหล่านี้สามารถให้ข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อชี้แจงหรือโต้แย้งการจัดกลุ่ม หรือทำงานร่วมกับสหภาพยุโรปเพื่อปรับปรุงแนวปฏิบัติก่อนที่กระบวนการจัดประเภทจะได้รับการสรุป

6.4 ประเทศต่าง ๆ สามารถแบ่งปันข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการการยุโรปได้หรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)

ประเทศต่าง ๆ สามารถแบ่งปันข้อมูลที่ตนเห็นว่าเกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามกฎระเบียบฯ นี้ (เช่น ข้อมูลอัตราการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรม) ให้กับคณะกรรมการการยุโรปได้หรือไม่ หากได้ จะสามารถทำนอกกรอบการหารือเฉพาะที่กำหนดไว้ในมาตรา 29(5) ของกฎระเบียบฯ ได้หรือไม่

แม้ว่ากฎระเบียบฯ นี้จะไม่ได้กำหนดภาระผูกพันใด ๆ ให้แก่ประเทศที่สามในการแบ่งปันข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสหภาพยุโรป แต่ประเทศที่ประสงค์จะแบ่งปันข้อมูลดังกล่าวกับสหภาพยุโรปก็สามารถทำได้ทุกเมื่อ นับตั้งแต่กฎระเบียบฯ มีผลใช้บังคับ ไม่ว่าประเทศนั้นจะมีส่วนร่วมในการหารือเฉพาะกับสหภาพยุโรปหรือไม่ก็ตาม เช่น การหารือภายใต้มาตรา 29(5) ของกฎระเบียบฯ นี้ว่าด้วยการจัดกลุ่มประเทศ หรือในบริบทอื่น

นอกจากนี้ คณะกรรมการการยุโรปยังได้หารือกับหลายประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่มีการค้าสินค้าโภคภัณฑ์ที่อยู่ภายใต้บังคับของ EUDR กับสหภาพยุโรปอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งการหารือเหล่านี้ยังเป็นโอกาสในการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เกี่ยวข้องอีกด้วย

6.5 ความเสี่ยงด้านกฎหมายจะได้รับการพิจารณาหรือไม่?

การจัดกลุ่มประเทศจะพิจารณาความเสี่ยงด้านกฎหมาย ตลอดจนการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรมหรือไม่? กฎหมายและนโยบายป่าไม้ของประเทศผู้ผลิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับ 'การทำลายป่าอย่างถูกกฎหมาย' จะได้รับการประเมินอย่างไรในระหว่างกระบวนการจัดกลุ่มประเทศ?

เกณฑ์สำหรับการจัดกลุ่มประเทศถูกกำหนดไว้ในมาตรา 29 ของกฎระเบียบ การประเมินของคณะกรรมการการยุโรปใช้การวิเคราะห์บนพื้นฐานของข้อมูลที่เป็นกลาง ปราศจากอคติ และโปร่งใส โดยใช้เกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา 29(3) และ 29(4) ของกฎระเบียบ เกณฑ์เชิงปริมาณที่สำคัญ ได้แก่ (ก) อัตราการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรม (ข) อัตราการขยายพื้นที่เพื่อการเกษตรสำหรับสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง และ (ค) แนวโน้มการผลิตสินค้าโภคภัณฑ์และผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง

ตามที่ระบุไว้ในกฎระเบียบ การประเมินอาจพิจารณาปัจจัยอื่น ๆ ด้วย เช่น: (ก) ข้อมูลที่จัดทำโดยรัฐบาลและบุคคลที่สาม (เช่น NGO หรือภาคอุตสาหกรรม) (ข) ข้อตกลงหรือตราสารระหว่างประเทศนั้นกับสหภาพยุโรปหรือประเทศสมาชิก สหภาพยุโรปว่าด้วยเรื่องการแก้ไขปัญหาการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรม (ค) กฎหมายระดับชาติว่าด้วยการต่อต้านการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรมและการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว (ง) ความพร้อมและความโปร่งใส

ของข้อมูลในประเทศ (จ) การมีอยู่และการบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองสิทธิของชนพื้นเมือง (ถ้ามี) และ (ฉ) การคว่ำบาตรระหว่างประเทศที่กำหนดโดยคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติหรือคณะมนตรีแห่งสหภาพยุโรปเกี่ยวกับการนำเข้าหรือส่งออกสินค้าโภคภัณฑ์และผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง

6.6 มีการให้การสนับสนุนประเทศผู้ผลิตและเกษตรกรรายย่อยในเรื่องใดบ้าง (ปรับปรุงล่าสุด)

ประเทศผู้ผลิตและเกษตรกรรายย่อยได้รับการสนับสนุนในการผลิตสินค้าให้สอดคล้องกับกฎระเบียบอย่างไร เราจะรับประกันได้อย่างไรว่าเกษตรกรรายย่อยจะไม่ถูกกีดกันออกจากห่วงโซ่อุปทาน

สหภาพยุโรปและประเทศสมาชิกกำลังยกระดับความร่วมมือกับประเทศคู่ค้า ทั้งที่เป็นประเทศผู้บริโภคและประเทศผู้ผลิต เพื่อร่วมกันจัดการกับปัญหาการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรม ซึ่งรวมถึงการดำเนินการผ่านโครงการริเริ่มทีมยุโรปว่าด้วยห่วงโซ่อุปทานที่ปลอดการทำลายป่า (Team Europe Initiative (TEI) on Deforestation-free Value Chains) ซึ่งเป็นโครงการระดับโลก ความเป็นหุ้นส่วนและกลไกความร่วมมือภายใต้ TEI จะสนับสนุนประเทศต่าง ๆ ในการจัดการกับปัญหาการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรมในพื้นที่ที่ตรวจพบความต้องการเป็นการเฉพาะและมีความประสงค์ที่จะร่วมมือ เช่น การช่วยเหลือเกษตรกรรายย่อยและบริษัทต่าง ๆ ในการรับประกันว่าจะทำงานเฉพาะกับห่วงโซ่อุปทานที่ปลอดการทำลายป่า คณะกรรมาธิการยุโรปได้ให้เงินทุนสนับสนุนโครงการต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลสร้างความตระหนักรู้ และจัดการกับปัญหาทางเทคนิคผ่านการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการให้แก่เกษตรกรรายย่อยในประเทศที่สามที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด ดูข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับโอกาสสำหรับเกษตรกรรายย่อยในกฎระเบียบของสหภาพยุโรปว่าด้วยสินค้าปลอดการทำลายป่า (EUDR)

ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ โอกาสสำหรับเกษตรกรรายย่อยใน EUDR (Opportunities for smallholders in the EUDR)

6.7 องค์ประกอบต่าง ๆ ของโครงการริเริ่ม Team Europe Initiative (TEI) มีอะไรบ้าง (ปรับปรุงล่าสุด)

องค์ประกอบต่าง ๆ ของ TEI มีการทำงานร่วมกันอย่างไร: ระหว่างศูนย์ประสานงาน (the hub) โครงการเกษตรกรรมยั่งยืนเพื่อระบบนิเวศป่าไม้ (Sustainable Agriculture for Forest Ecosystems: SAFE) โครงการของหน่วยงานเครื่องมือนโยบายต่างประเทศ (Service for Foreign Policy Instruments: FPI) และหน่วยงานสนับสนุนที่วางแผนไว้ในบริบทนี้ รวมถึงส่วนที่เกี่ยวข้องในบริบทที่กว้างขึ้น เช่น ในระดับภูมิภาค และจะหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนได้อย่างไร

โครงการริเริ่มทีมยุโรปว่าด้วยห่วงโซ่มูลค่าปลอดการทำลายป่า (Team Europe Initiative (TEI) on Deforestation-free Value Chains) เป็นความพยายามร่วมกันของสหภาพยุโรปและประเทศสมาชิก ซึ่งออกแบบมาเพื่อสนับสนุนเป้าหมายท้าทายระดับโลกในการแยกการผลิตทางการเกษตรออกจากการทำลายป่า โดยร่วมมือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่ายในแอฟริกา เอเชีย และลาตินอเมริกา (งบประมาณปัจจุบัน 86 ล้านยูโร) สหภาพยุโรปและประเทศสมาชิกส่งเสริมการเปลี่ยนผ่านสู่ห่วงโซ่มูลค่าที่ยั่งยืนอย่างครอบคลุมและเป็นธรรมผ่านกิจกรรมและโครงการนำร่องต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมและโครงการสำหรับเกษตรกรรายย่อยและประเทศรายได้น้อย นอกจากนี้ยังให้การสนับสนุนรัฐบาลของประเทศคู่ค้าในการสร้างกรอบเงื่อนไขที่เอื้อให้ภาคธุรกิจสามารถลดการทำลายป่า ลดความเสี่ยงในห่วงโซ่มูลค่าที่ซับซ้อน และดึงดูดการลงทุนจากภาคเอกชนในธุรกิจการเกษตรที่ยั่งยืน โครงการริเริ่มนี้ยังสนับสนุนเกษตรกรราย

ย่อยในการอนุรักษ์ป่าไม้และช่วยเหลือชนพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่นในการปกป้องสิทธิของตน

ศูนย์ประสานงานของโครงการริเริ่ม TEI (หรือเรียกว่า “ศูนย์ประสานงานการปลอดการทำลายป่า”(Zero Deforestation Hub)) ทำหน้าที่ให้ข้อมูลและเผยแพร่ข่าวสารไปยังประเทศคู่ค้าเกี่ยวกับห่วงโซ่มูลค่าปลอดการทำลายป่า และดำเนินการจัดการองค์ความรู้เพื่อประสานงานโครงการต่าง ๆ ที่มีอยู่เดิมของสหภาพยุโรปและประเทศสมาชิกให้สอดคล้องกับกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นเพื่อบรรลุเป้าหมายของโครงการริเริ่ม TEI ซึ่งจะช่วยให้กิจกรรมต่าง ๆ ของโครงการที่เกี่ยวข้องกับห่วงโซ่มูลค่าปลอดการทำลายป่าในประเทศผู้ผลิตสามารถปรับแนวทางให้สอดคล้องกันได้ดียิ่งขึ้น สามารถระบุช่องว่าง และหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน

โครงการเกษตรกรรมยั่งยืนเพื่อระบบนิเวศป่าไม้ (SAFE)⁷ เป็นเสาหลักที่สำคัญที่สุดในด้านความร่วมมือของโครงการริเริ่ม TEI (งบประมาณปัจจุบัน 65 ล้านยูโร) ปัจจุบันโครงการ SAFE กำลังดำเนินการในประเทศบราซิล เอกวาดอร์ อินโดนีเซีย แซมเบีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก เวียดนาม เปรู ยูกันดา แคเมอรูน และบรูไน โดยจะมีการขยายขอบเขตโครงการให้ครอบคลุมประเทศอื่น ๆ เพิ่มเติมจากเงินสนับสนุนของประเทศสมาชิกในอนาคต โครงการนี้มุ่งเน้นการสนับสนุนเกษตรกรรายย่อยในการเปลี่ยนผ่านสู่ห่วงโซ่มูลค่าที่ยั่งยืนและปลอดการทำลายป่า และช่วยเหลือประเทศผู้ผลิตในการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการรักษาและขยายการเข้าถึงตลาดสหภาพยุโรป ระยะเวลาของโครงการ SAFE ในปัจจุบันคือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2567-2571 และสามารถขยายขนาดโครงการได้อีก โดยอาศัยเงินทุนเพิ่มเติมจากประเทศสมาชิกที่จะสมทบทุนให้แก่โครงการริเริ่ม TEI ในประเด็นการลดการทำลายป่า

หน่วยงานสนับสนุนทางเทคนิคด้วยห่วงโซ่มูลค่าปลอดการทำลายป่า (Technical Facility on Deforestation-free Value Chains) เป็นเครื่องมือที่ยืดหยุ่นและพร้อมใช้งานตามความต้องการ เพื่อช่วยเหลือประเทศผู้ผลิตให้มีความเชี่ยวชาญด้านข้อกำหนดทางเทคนิค เช่น พิกัดภูมิศาสตร์ การทำแผนที่การใช้ประโยชน์ที่ดิน และการตรวจสอบย้อนกลับ โดยให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับเกษตรกรรายย่อย กิจกรรมเหล่านี้จะได้รับการประสานงานอย่างใกล้ชิดกับคณะผู้แทนสหภาพยุโรป (EU Delegations) และปรับให้สอดคล้องกับโครงการที่มีอยู่เดิมรวมถึงโครงการ SAFE เพื่อสร้างการทำงานร่วมกันและหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน

6.8 โครงการริเริ่ม TEI เกี่ยวข้องกับ CSDDD อย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ศูนย์ประสานงานของโครงการริเริ่ม TEI จะทำงานร่วมอย่างใกล้ชิดกับศูนย์ให้ความช่วยเหลือของสหภาพยุโรปเกี่ยวกับระเบียบว่าด้วยการตรวจสอบสถานะด้านความยั่งยืนขององค์กร (Corporate Sustainability Due Diligence Directive: CSDDD) ที่กำลังจะจัดตั้งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับห่วงโซ่มูลค่าทางการเกษตรและเกษตรกรรายย่อยซึ่งจะได้รับผลกระทบจากทั้งกฎระเบียบฯ และ CSDDD

6.9. เราจะสามารถลดความเสี่ยงที่ผู้ประกอบการจะหลีกเลี่ยงห่วงโซ่อุปทานหรือประเทศผู้ผลิต/ภูมิภาคของผู้ผลิตที่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่ม ‘ความเสี่ยงสูง’ ได้อย่างไร?

ผู้ประกอบการที่จัดหาจากประเทศหรือภูมิภาคที่มีความเสี่ยงมาตรฐานและมีความเสี่ยงสูงจะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนด

ด้านการตรวจสอบสถานะเดียวกัน ข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวคือการจัดส่งจากประเทศที่มีความเสี่ยงสูงจะต้องได้รับการตรวจสอบที่เข้มงวดมากขึ้นโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจ (9% ของผู้ประกอบการที่จัดหาสินค้าจากพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูงจะถูกตรวจสอบ) ด้วยเหตุนี้ ผู้ประกอบการจึงไม่จำเป็นต้องกังวลว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงหรือผลกระทบที่สำคัญใด ๆ ในห่วงโซ่อุปทาน นอกจากนี้ สหภาพยุโรปจะหารือกับประเทศที่มีความเสี่ยงสูงเพื่อช่วยลดการทำลายป่าและลดความเสี่ยงให้มาอยู่ในกลุ่มความเสี่ยงต่ำหรือความเสี่ยงมาตรฐาน

6.10. สหภาพยุโรปจะรับรองความโปร่งใสได้อย่างไร?

กระบวนการสร้างระบบการจัดกลุ่มประเทศจะมีความโปร่งใส การอัปเดตและการหารืออย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับวิธีการจัดกลุ่มประเทศจะเกิดขึ้นบนแพลตฟอร์ม Multi-Stakeholder Platform on Deforestation ซึ่งเป็นเวทีหารือที่ประกอบไปด้วยประเทศที่สามหลายประเทศ รวมถึงประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป 27 ประเทศ โดยคณะกรรมการการยุโรปจะให้ข้อมูลอัปเดตเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการที่ใช้ในการจัดกลุ่มประเทศ

นอกจากนี้ ก่อนที่ประเทศใดจะถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มความเสี่ยงสูงอย่างเป็นทางการ คณะกรรมการการยุโรปจะต้องปฏิบัติตามภาระผูกพันภายใต้กฎระเบียบนี้ โดยการหารือกับประเทศนั้นโดยมีเป้าหมายคือการลดความเสี่ยง กระบวนการนี้ทำให้มั่นใจได้ว่าจะไม่มีการประกาศสถานะความเสี่ยงโดยกะทันหัน และช่วยให้สามารถหารือในเชิงลึกได้ นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ประเทศผู้ผลิตสามารถให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมได้

oooo

7. การดำเนินการทางดิจิทัล (ระบบสารสนเทศของ EUDR)

7.1 ‘ระบบสารสนเทศ’ และ ‘ระบบหน้าต่างเดียวของสหภาพยุโรป’ คืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ระบบสารสนเทศ (Information System หรือ IS) คือระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่รวบรวมรายงานการตรวจสอบสถานะ ซึ่งผู้ประกอบการและผู้ค้ายื่นเข้ามาเพื่อปฏิบัติตามข้อกำหนดของกฎระเบียบฯ ปัจจุบันระบบสารสนเทศเปิดใช้งานแล้วและมีฟังก์ชันการทำงานต่าง ๆ สำหรับผู้ใช้ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 33(2) ของกฎระเบียบฯ รายละเอียดเกี่ยวกับฟังก์ชันการทำงานเหล่านี้ได้ถูกกำหนดเพิ่มเติมไว้ใน Commission Implementing Regulation (EU) 2024/3084

ระบบหน้าต่างเดียวของสหภาพยุโรปสำหรับศุลกากร (EU Single Window Environment for Customs หรือ EU SWE-C) ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดย Regulation (EU) 2022/2399 เป็นกรอบการทำงานที่เอื้อให้เกิดการทำงานร่วมกันได้ระหว่างระบบศุลกากรและระบบที่ไม่ใช่ศุลกากร เช่น ระบบสารสนเทศ (IS) ที่จัดตั้งขึ้นตามมาตรา 33 ของกฎระเบียบฯ องค์ประกอบหลักของระบบ EU SWE-C คือ ระบบแลกเปลี่ยนใบรับรองหน้าต่างเดียวของศุลกากรสหภาพยุโรป (EU Customs Single Window Certificates Exchange System หรือ EU CSW-CERTEX) จะเชื่อมต่อระบบสารสนเทศ

เข้ากับระบบศุลกากรของประเทศต่าง ๆ ช่วยให้สามารถแบ่งปันและประมวลผลข้อมูลของผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจยื่นต่อหน่วยงานศุลกากรและหน่วยงานอื่นที่ไม่ใช่ศุลกากรได้ ด้วยเหตุนี้ระบบหน้าต่างเดียวของศุลกากรสหภาพยุโรป (EU Customs Single Window) จะช่วยให้มั่นใจได้ว่าการแบ่งปันข้อมูลแบบเรียลไทม์และความร่วมมือทางดิจิทัลระหว่างหน่วยงานศุลกากรและหน่วยงานผู้มีอำนาจที่รับผิดชอบในการบังคับใช้พิธีการที่ไม่ใช่ศุลกากร รวมถึงในด้านการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม

7.2 มีมาตรการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลอย่างไรบ้าง? (ปรับปรุงล่าสุด)

ระบบสารสนเทศ (IS) และการเชื่อมต่อกับระบบหน้าต่างเดียวของสหภาพยุโรปสำหรับศุลกากร (EU SWE-C) ที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง จะต้องสอดคล้องกับบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องและบังคับใช้ในด้านการคุ้มครองข้อมูลและความปลอดภัยทางไซเบอร์ ตามนโยบายข้อมูลเปิดของสหภาพยุโรป (EU Open Data Policy) คณะกรรมาธิการยุโรปจะต้องเปิดให้สาธารณชนสามารถเข้าถึงชุดข้อมูลฉบับสมบูรณ์ที่ไม่ระบุตัวตนของระบบสารสนเทศได้ในรูปแบบเปิดที่เครื่องสามารถอ่านได้ เพื่อให้มั่นใจในได้ถึงการทำงานร่วมกันได้ การนำกลับมาใช้ใหม่ และการเข้าถึงได้ ชุดข้อมูลเหล่านี้จะถูกรวบรวมและจัดกลุ่ม และทำให้ไม่ระบุตัวตนอย่างเหมาะสม

7.3 ผู้ประกอบการและผู้ค้าจะลงทะเบียนได้อย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ผู้ประกอบการและผู้ค้าสามารถใช้หมายเลขระบุตัวตนใดในการลงทะเบียนกับระบบสารสนเทศได้บ้าง และผู้ประกอบการ/ผู้ค้าในประเทศที่ไม่มีหมายเลข EORI และอาจไม่มีหมายเลขประจำตัวผู้เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม (VAT) ควรลงทะเบียนอย่างไร

ผู้ประกอบการที่นำเข้าหรือส่งออกสินค้าโภคภัณฑ์และผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง จะต้องใช้หมายเลขทะเบียนและรหัสประจำตัวผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจ (Economic Operators Registration and Identification: EORI) ที่ยังไม่หมดอายุ ซึ่งออกให้โดยประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปหรือสหราชอาณาจักรในส่วนที่เกี่ยวข้องกับไอร์แลนด์เหนือ (XI) ในการลงทะเบียนกับระบบ TRACES NT สำหรับผู้ประกอบการ/ผู้ค้าในประเทศที่ไม่มีหมายเลข EORI สามารถลงทะเบียนโดยใช้รหัสระบุตัวตนประเภทอื่นที่ระบบ TRACES รองรับได้ เช่น หมายเลขประจำตัวผู้เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม หมายเลขทะเบียนนิติบุคคล หรือ เลขประจำตัวผู้เสียภาษี ซึ่งเป็นหมายเลขที่สามารถใช้ระบุตัวตนของผู้ประกอบการหรือผู้ค้าแต่ละรายได้อย่างเฉพาะเจาะจง

7.4 ระบบสามารถจัดเก็บข้อมูลที่ใช้บ่อยได้หรือไม่ (ฉบับปรับปรุง)

เป็นไปได้หรือไม่ที่จะ "จัดเก็บ" ข้อมูลที่ใช้บ่อย (เช่น พิกัดศุลกากรระบบฮาร์โมนไนซ์ (พิกัด HS) และชื่อวิทยาศาสตร์ที่ใช้เป็นประจำ) ไว้ในระบบสารสนเทศ (IS) เพื่อให้สามารถกรอกข้อมูลอัตโนมัติได้อย่างง่ายดาย แทนที่จะต้องป้อนข้อมูลใหม่ทุกครั้งเมื่อจัดทำรายงานตรวจสอบสถานะแต่ละฉบับ

ในขณะนี้ ระบบสารสนเทศยังไม่มีฟังก์ชันการทำงานดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ผู้ใช้จะสามารถทำซ้ำ (duplicate) รายงานการตรวจสอบสถานะที่起草หรือยื่นไปแล้วได้ ซึ่งจะช่วยลดระยะเวลาในการกรอกข้อมูลรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับใหม่ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการและผู้ค้ามีหน้าที่รับผิดชอบในการเปลี่ยนแปลงข้อมูลที่จำเป็นในรายงานฯ ที่ทำซ้ำขึ้นมา

เพื่อให้มั่นใจว่าข้อมูลถูกต้องและเป็นไปตามข้อกำหนด นอกจากนี้ระบบยังมีปุ่ม "นำเข้าข้อมูล" (import) ซึ่งจะช่วยให้ผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจสามารถนำเข้าข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ผลิตจากไฟล์รูปแบบจีโอเจชัน (GeoJSON) ที่ได้เตรียมไว้ล่วงหน้าได้

7.5 ระบบสารสนเทศ (IS) สามารถช่วยเกษตรกรระบุพิกัดภูมิศาสตร์ได้หรือไม่ และจะมีภาพออร์โธหรือภาพถ่ายดาวเทียมให้ใช้ในเครื่องมือแผนที่ของระบบสารสนเทศหรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)

ระบบสารสนเทศทำหน้าที่เป็นเพียงคลังรวบรวมรายงานการตรวจสอบสถานะที่ยื่นโดยผู้ประกอบการและผู้ค้าตาม มาตรา 4(2) และมาตรา 5(1) ของ EUDR ดังนั้น ระบบจึงไม่มีซอฟต์แวร์หรือเครื่องมือสำหรับระบุข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ เนื่องจากไม่ใช่เครื่องมือหลักที่ออกแบบมาเพื่อการทำแผนที่โดยตรง

ระบบสารสนเทศใช้ Open Street Map (OSM) เป็นแหล่งข้อมูลสำหรับจัดเก็บข้อมูลทางภูมิศาสตร์ของประเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในระบบ อย่างไรก็ตาม ระบบนี้ไม่ใช่เครื่องมือระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (Geographic Information System: GIS) แบบครบวงจรที่มีคุณสมบัติขั้นสูง เช่น การแสดงภาพถ่ายดาวเทียมเป็นภาพพื้นหลัง ระบบมีฟังก์ชันสำหรับเลือก ป้อนข้อมูล ปรับแก้ และแสดงภาพข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ ทั้งนี้ แม้ว่าระบบสารสนเทศจะมีแพลตฟอร์มให้ผู้ใช้จัดการข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ของตนได้ แต่ผู้ใช้อาจต้องตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลโดยใช้เครื่องมือและแหล่งข้อมูลอื่น ๆ เพิ่มเติม ซึ่งรวมถึงบริการแผนที่ออนไลน์ที่ไม่เสียค่าใช้จ่าย

7.6 สามารถแก้ไขเพิ่มเติมรายงานการตรวจสอบสถานะได้หรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)

ตามมาตรา 5 ของ Commission Implementing Regulation 2024/3084 การถอนหรือแก้ไขเพิ่มเติมรายงานการตรวจสอบสถานะที่ยื่นไปแล้ว สามารถทำได้ภายใน 72 ชั่วโมงหลังจากที่ระบบสารสนเทศออกหมายเลขอ้างอิงให้แก่ผู้ใช้

การถอนหรือแก้ไขเพิ่มเติมจะทำได้หากมีการนำหมายเลขอ้างอิงของรายงานการตรวจสอบสถานะไปใช้ในใบขนส่งสินค้าแล้ว, นำไปอ้างอิงในรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับอื่น, หากผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องได้วางออกสู่ตลาดหรือจัดให้มีจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกไปแล้ว, หรือหากผู้ประกอบการหรือผู้ค้าได้รับแจ้งว่าจะมีการตรวจสอบรายงานการตรวจสอบสถานะ ซึ่งในกรณีนี้ การถอนหรือแก้ไขรายงานฯ จะทำไม่ได้ตลอดช่วงเวลาของการตรวจสอบนั้น

7.7 ใครสามารถดูข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ที่จัดเก็บในระบบสารสนเทศได้บ้าง (ปรับปรุงล่าสุด)

หน่วยงานผู้มีอำนาจที่รับผิดชอบบังคับใช้กฎระเบียบฯ โดยการตรวจสอบข้อมูลจากผู้ประกอบการและผู้ค้ายื่นภายใต้กฎระเบียบนี้ฯ จะสามารถเข้าถึงข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ที่บุคคลดังกล่าวยื่นไว้ นอกจากนี้ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในห่วงโซ่อุปทานซึ่งเข้าถึงรายงานการตรวจสอบสถานะผ่านหมายเลขอ้างอิงและหมายเลขยืนยันจะสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ก็ต่อเมื่อผู้ที่ยื่นรายงานฉบับนั้นอนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์

7.8. ต้องใช้ข้อมูลรูปแบบใดในการส่งข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์เข้าสู่ระบบสารสนเทศ ? ข้อมูลรูปแบบใดจึงจะได้รับการยอมรับในการแนบพิกัดภูมิศาสตร์เข้ากับรายงานการตรวจสอบสถานะในระบบสารสนเทศ?

ผู้ประกอบการสามารถให้ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ในระบบสารสนเทศได้โดยการป้อนข้อมูลด้วยตนเองหรืออัปโหลดไฟล์รูปแบบไฟล์ที่ระบบสารสนเทศรองรับคือ GeoJson ขณะนี้ระบบรองรับรูปแบบพิกัด WGS-84 พร้อมด้วย EPSG-4326 projection

7.9 ระบบสารสนเทศพร้อมใช้งานแล้วหรือยัง (ปรับปรุงล่าสุด)

ระบบสารสนเทศซึ่งกำหนดไว้ในมาตรา 33 ของกฎระเบียบฯ ได้เปิดตัวเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ. 2567 และเปิดให้ใช้งานลงทะเบียนในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2567

ระบบสารสนเทศจะได้รับการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องควบคู่ไปกับการนำไปใช้งาน

7.10 ในฐานะผู้ประกอบการปลายน้ำหรือผู้ค้าจำเป็นต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะใหม่หรือไม่ หากเกี่ยวข้องกับเฉพาะสินค้าโภคภัณฑ์ที่นำเข้ามาในสหภาพยุโรปแล้วและมีหมายเลขอ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะอยู่แล้ว (คำถามใหม่)

ตามมาตรา 4(8) ของกฎระเบียบฯ ผู้ประกอบการที่เป็น SME ที่อยู่ลำดับถัดไปในห่วงโซ่อุปทาน ไม่จำเป็นต้องทำการตรวจสอบสถานะหรือยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะในระบบสารสนเทศสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ผ่านการตรวจสอบสถานะและมีการยื่นรายงานฯ ไว้แล้ว ผู้ค้า SME ก็ไม่จำเป็นต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะในระบบสารสนเทศเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ตามมาตรา 4(9) ของกฎระเบียบฯ ผู้ประกอบการรายใหญ่และผู้ค้ารายใหญ่ที่อยู่ลำดับถัดไปในห่วงโซ่อุปทาน จะต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะสำหรับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ตนจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออก แต่ในรายงานฯ ดังกล่าว สามารถอ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับที่เคยยื่นไว้ก่อนหน้านี้ได้ หลังจากที่ได้ตรวจสอบให้แน่ใจแล้วว่าการดำเนินการตรวจสอบสถานะจริง (ดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 3.4)

7.11 ระบบที่ใช้งานจริงพร้อมให้บริการตลอดเวลา หรือจะมีช่วงที่ระบบหยุดทำงานเป็นประจำ (คำถามใหม่)

ระบบสารสนเทศเป็นโดเมนเฉพาะในโครงสร้างพื้นฐานของระบบ TRACES ซึ่งออกแบบมาเพื่อให้มีความพร้อมใช้งานสูงและเข้าถึงได้อย่างต่อเนื่อง เพื่อรักษาประสิทธิภาพการทำงานในระดับสูงสุด จะมีการกำหนดช่วงบำรุงรักษาเป็นระยะเวลานาน ๆ เพื่อติดตั้งอัปเดตที่จำเป็น โดยจะมีการประกาศเกี่ยวกับการอัปเดตเหล่านี้ล่วงหน้าตามเวลาอันควรในส่วน "ข่าวสาร" และได้มีการวางแผนไว้เพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบต่อประสบการณ์ของผู้ใช้

7.12 รายงานการตรวจสอบสถานะมีข้อจำกัดในการป้อนข้อมูลอย่างไร หรืออีกนัยหนึ่ง ผู้ใช้สามารถป้อนข้อมูลในรายงานการตรวจสอบสถานะหนึ่งฉบับได้สูงสุดเท่าใด (คำถามใหม่)

รายงานการตรวจสอบสถานะประกอบด้วยช่องข้อมูลต่าง ๆ โดยรายละเอียดข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์จะถูกจัดระเบียบและจัดกลุ่มไว้ภายใต้ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งระบุด้วยพิกัด HS รายงานการตรวจสอบสถานะหนึ่งฉบับสามารถมีรายการผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องได้สูงสุด 200 รายการ (กล่องสี่เหลี่ยม) ในรายการผลิตภัณฑ์แต่ละบรรทัดมีข้อจำกัดสูงสุดดังนี้ กล่าวคือ สามารถบันทึกคู่ชื่อวิทยาศาสตร์/ชื่อสามัญ ได้ 500 บรรทัด (กล่องสี่เหลี่ยม) และบันทึก 'สถานที่ผลิต' ได้ 1,000 บรรทัด (กล่องสี่เหลี่ยม) ซึ่งรวมถึงข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ทั้งหมดของแปลงที่ดินที่ใช้ผลิตผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องในประเทศผู้ผลิตที่เกี่ยวข้อง ช่อง 'ชื่อผู้ผลิต' (Producer Name) และ 'คำอธิบายสถานที่ผลิต' (Production Place Description)

เป็นช่องที่ไม่บังคับ ซึ่งผู้ใช้งานสามารถป้อนข้อมูลเพื่อการอ้างอิงภายในได้ มีกฎเพิ่มเติมว่ารายงานการตรวจสอบสถานะหนึ่งฉบับสามารถมีข้อมูล 'สถานที่ผลิต' รวมทั้งหมดได้ 10,000 แห่ง

6. Commodity(ies) or Product(s)

	Net Mass (Kg)	Volume (m3)	Supplementary Units	Area (ha)
Totals:	123.34	419.32	0	4.00

1 44 WOOD AND ARTICLES OF WOOD; WOOD CHARCOAL
4401 Fuel wood, in logs, in billets, in twigs, in faggots or in similar forms; wood in chips or particles; sawdust and wood waste and scrap, whether or not agglomerated in logs, briquettes, pellets or similar forms

Commodity(ies) or Product(s) Description *	Net Mass (Kg)	Volume (m3)	Supplementary Units	Total Area (ha)
Head puud	123.34	419.32	Se	4.00

#	Scientific Name	Common Name
1	Abies sibirica	Fir

Export

1	Producer Name	Country of Production *	Total Area (ha):
	EPMK	Estonia (EE)	4.00

#	Production Place Description	Area (ha) *	Type *	Actions
1		4	Point	

รายงานการตรวจสอบสถานะแต่ละฉบับสามารถอ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับอื่นได้สูงสุด 2,000 ฉบับ (โดยใช้หมายเลขอ้างอิงและหมายเลขยืนยัน)

บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ลงทะเบียนในระบบสารสนเทศสามารถมีรายงานการตรวจสอบสถานะในสถานะ 'ฉบับร่าง' (Draft) ได้สูงสุด 50 ฉบับ ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง

7.13 เป็นไปได้หรือไม่ที่จะระบุสถานที่ผลิตด้วยไฟล์รูปแบบจีโอเจซัน (GeoJSON) ที่ประกอบด้วยพิกัดจากหลายประเทศ (คำถามใหม่)

หากผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องถูกผลิตขึ้นในหลายประเทศ ผู้ใช้ต้องป้อนข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์แยกกันสำหรับแต่ละประเทศตามข้อกำหนดในภาคผนวก 2 ข้อ 3 ของกฎระเบียบฯ

เพื่อให้เห็นภาพของข้อกำหนดนี้ชัดเจน ขอยกตัวอย่างผลิตภัณฑ์ที่ผลิตจากแปลงที่ดินสองแห่งในเบลเยียมและฮังการี ในกรณีนี้ ผู้ใช้ต้องเพิ่มสถานที่ผลิตแยกกันสำหรับแต่ละประเทศ และต้องป้อนข้อมูล 'สถานที่ผลิต' พร้อมพิกัดภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องสำหรับแปลงที่ดินที่อยู่ในเบลเยียมและฮังการีแยกจากกัน

7.14 ระบบสารสนเทศจะเก็บข้อมูลรายงานการตรวจสอบสถานะนานเท่าใด และจำเป็นต้องส่งออกและบันทึกข้อมูลเพื่อการจัดเก็บถาวรหรือไม่ (คำถามใหม่)

การจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลมีกำหนดระยะเวลา 10 ปี ตามมาตรา 12(5) ของ Commission Implementing Regulation (EU) 2024/3084 ระยะเวลาการจัดเก็บนี้สามารถขยายออกไปได้อีกตามคำขอของผู้ใช้ระบบสารสนเทศหรือหน่วยงานผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง หากจำเป็นต่อการปฏิบัติตามความรับผิดชอบและภาระผูกพันภายใต้กฎระเบียบฯ ในทำนองเดียวกัน ข้อมูลที่ไม่เข้าข่ายเป็นข้อมูลส่วนบุคคลตามคำนิยาม ก็จะถูกจัดเก็บและสามารถเข้าถึงได้ในระบบสารสนเทศเป็นระยะเวลา 10 ปี ผู้ใช้ระบบสารสนเทศสามารถเลือกส่งออกเนื้อหาของรายงานการตรวจสอบสถานะ เป็นไฟล์ PDF และดึงข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ออกมาเป็นไฟล์แยกต่างหาก เพื่อเก็บบันทึกข้อมูลภายในองค์กรได้

7.15 จะแบ่งปันข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ในห่วงโซ่อุปทานได้อย่างไร หากซัพพลายเออร์ก่อนหน้าไม่อนุญาตให้เปิดเผยข้อมูลผ่านหมายเลขอ้างอิงในระบบสารสนเทศ (คำถามใหม่)

มาตรา 4(7) ของ EUDR ไม่ได้กำหนดเป็นภาระผูกพันทางกฎหมายว่าต้องแบ่งปันข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ตลอดห่วงโซ่อุปทาน เนื่องจากการตรวจสอบจนแน่ใจว่ามีการดำเนินการตรวจสอบสถานะในต้นน้ำ ไม่ได้หมายความว่าต้องตรวจสอบรายงานการตรวจสอบสถานะทุกระดับในต้นน้ำเสมอไป (ดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 3.4)

การแบ่งปันข้อมูลระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในระบบสารสนเทศ ข้อมูลที่ปรากฏในรายงานการตรวจสอบสถานะสามารถแบ่งปันผ่านช่องทางอื่นนอกเหนือได้ ผู้เกี่ยวข้องมีอิสระในการจัดการแบ่งปันข้อมูลในรูปแบบที่เหมาะสมกับความต้องการของตน โดยต้องเป็นไปตามกฎหมายที่บังคับใช้ของสหภาพยุโรปและของแต่ละประเทศ

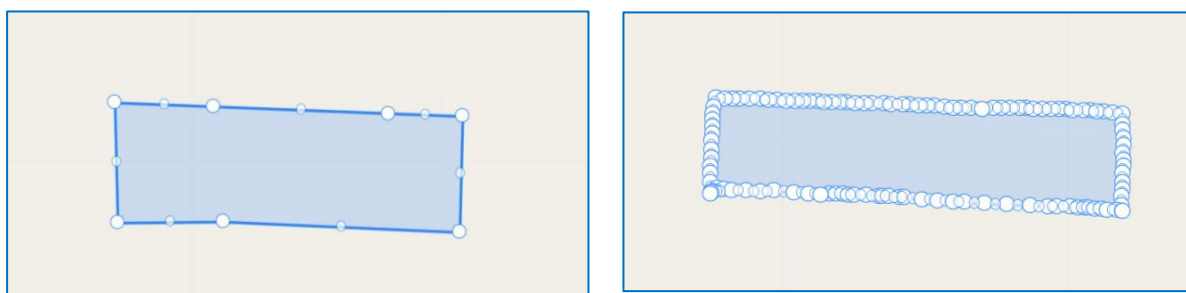
7.16 จะทำอย่างไรหากขนาดของไฟล์รายงานการตรวจสอบสถานะเกินขนาดไฟล์สูงสุด 25 MB (คำถามใหม่)

ข้อจำกัดขนาดไฟล์สูงสุดที่ 25 MB สามารถรองรับจุดพิกัดภูมิศาสตร์ได้มากกว่า 1 ล้านจุด หรือรองรับจุดยอดของรูป

หลายเหลี่ยมรวมกันทั้งหมด

ในกรณีที่ขนาดรวมของไฟล์ทั้งหมดเกินข้อจำกัด 25 MB มีหลายวิธีที่สามารถใช้ลดขนาดไฟล์ได้ ขอแนะนำให้ระบุเป็นจุดแทนรูปหลายเหลี่ยมสำหรับพื้นที่ที่เล็กกว่า 4 เฮกตาร์และสำหรับผลิตภัณฑ์ในห่วงโซ่อุปทานโค นอกจากนี้ผู้ใช้สามารถเลือกความละเอียดที่ลดทอนรายละเอียดของการประมาณค่าลง โดยที่ยังคงเป็นการแสดงผลที่ถูกต้องและสมบูรณ์ได้ เช่น การระบุเพียงจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเส้นตรงที่เป็นด้านหนึ่งของพื้นที่ หรือการระบุเฉพาะจุดมุมที่สำคัญแทนการระบุจุดทุก ๆ 0.5 เมตรเพื่อสร้างเส้นโดยประมาณ

ในทางปฏิบัติ เมื่ออธิบายรูปทรงสี่เหลี่ยมสามารถใช้จุดมุม 7 จุดแทน 168 จุดเพื่อระบุพิกัดภูมิศาสตร์ได้ดังภาพด้านล่าง

ทั้งนี้ มีโปรแกรมที่ใช้งานได้ฟรีหรือเชิงพาณิชย์สำหรับบีบอัดและลดความซับซ้อนของไฟล์รูปหลายเหลี่ยม นอกจากนี้ผู้ใช้ควรตั้งเป้าหมายที่จะระบุแหล่งกำเนิดของผลิตภัณฑ์อย่างแม่นยำ และจำกัดการแจ้งรายการแปลงที่ดินเกินจริงให้น้อยที่สุด สามารถดูข้อมูลเพิ่มเติมและแนวทางแก้ไขสำหรับข้อกังวลทางเทคนิคหลักได้ในคำอธิบายไฟล์ GeoJSON⁸

7.17 จะต้องทำอะไรหากไฟล์ข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์มีจำนวนหลักของตัวเลขไม่ตรงตามที่ถูกระเบียบฯ กำหนด (คำถามใหม่)

ตามมาตรา 2(28) กำหนดให้ต้องระบุพิกัดภูมิศาสตร์โดยใช้เลขทศนิยมอย่างน้อย 6 ตำแหน่งสำหรับทั้งค่าละติจูดและลองจิจูด เมื่อผู้ใช้อัปโหลดไฟล์พิกัดภูมิศาสตร์เข้าสู่ระบบสารสนเทศ ระบบจะตรวจสอบความถูกต้องของจำนวนตำแหน่งทศนิยมโดยอัตโนมัติ เพื่อให้การอัปโหลดข้อมูลเป็นไปอย่างราบรื่นระบบจึงมีความยืดหยุ่นโดยจะปรับข้อมูลให้เป็นเลขทศนิยม 6 ตำแหน่งโดยอัตโนมัติ กล่าวคือ 1) หากจำนวนหลักที่ระบุน้อยกว่า 6 ตำแหน่ง ระบบจะเติมเลขศูนย์ในหลักที่เหลือ หรือ 2) หากจำนวนหลักมากกว่า 6 ตำแหน่ง ระบบจะตัดหลักที่ไม่เกี่ยวข้องออกเพื่อลดขนาดของไฟล์ที่อัปโหลด

7.18 ในการนำเข้าหรือส่งออกผลิตภัณฑ์ จำเป็นต้องแจ้งมวลสุทธิหรือไม่ แม้ว่าโดยปกติผลิตภัณฑ์จะซื้อขายกันในหน่วยอื่น (คำถามใหม่)

ตามที่ระบุในภาคผนวก 2 ข้อ 2 ของ EUDR สำหรับผลิตภัณฑ์ที่เข้าสู่ตลาดสหภาพยุโรปภายใต้พิธีการศุลกากร ‘การ

⁸ https://green-business.ec.europa.eu/deforestation-regulation-implementation/information-system-deforestation-regulation_en#the-eudr-information-system.

ปล่อยให้เคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี’ หรือออกจากตลาดสหภาพยุโรปภายใต้พิธีการศุลกากร ‘การส่งออก’ นั้น จะต้องแสดงปริมาณเป็นน้ำหนักสุทธิ (net mass) ในหน่วยกิโลกรัมเสมอ และเมื่อมีการบังคับใช้ จะต้องแสดงเป็น “หน่วยเสริม” (supplementary unit) ด้วยตามที่กำหนดในภาคผนวก 1 ของ Regulation (EEC) No. 2658/87 ทั้งนี้การระบุหน่วยเสริมจะถือเป็นข้อบังคับ หากกฎหมายกำหนดว่าสินค้าทุกชนิดที่จัดอยู่ในกลุ่มพิกัดย่อยทั้งหมดภายใต้พิกัด HS เดียวกันที่อ้างถึงในรายงานการตรวจสอบสถานะนั้น ต้องใช้หน่วยเสริมเหมือนกันทั้งหมด และจะต้องมีการระบุข้อมูลทั้งหมดนี้ในใบขนสินค้าด้วยเช่นกัน

7.19 ในรายงานการตรวจสอบสถานะสามารถมีข้อความที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษได้หรือไม่ (เช่น ระบุเป็นภาษาของประเทศสมาชิก) (คำถามใหม่)

เพื่อขจัดอุปสรรคทางภาษา นอกจากภาษาอังกฤษแล้ว ระบบสารสนเทศยังมีให้บริการในทุกภาษาทางการของสหภาพยุโรป

ระบบสารสนเทศมีช่องและตัวเลือกจำนวนมากที่อยู่ในรูปแบบรายการดรอปดาวน์ซึ่งแปลไว้แล้ว ทำให้ผู้ใช้สามารถเลือกข้อมูลในภาษาที่ตนต้องการได้ ข้อมูลที่จำเป็นส่วนใหญ่สามารถป้อนเป็นค่าตัวเลขหรือรหัส ซึ่งช่วยลดความจำเป็นในการแปลให้น้อยที่สุด

เพื่อให้ขั้นตอนเป็นไปอย่างราบรื่นและการสื่อสารกับหน่วยงานผู้มีอำนาจที่เกี่ยวข้องมีประสิทธิภาพ ขอแนะนำให้ผู้ใช้ใช้ภาษาทางการของประเทศสมาชิกที่จะจัดการรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับนั้น ซึ่งจะช่วยให้สามารถเข้าใจและประมวลผลข้อมูลที่ได้รับอย่างชัดเจน

7.20 จำเป็นต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะแยกสำหรับตลาดแต่ละตลาดที่ส่งออกผลิตภัณฑ์ไปหรือไม่ (คำถามใหม่)

เมื่อยื่น รายงานการตรวจสอบสถานะสำหรับ ‘การส่งออก’ ไม่จำเป็นต้องระบุประเทศปลายทาง ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะแยกต่างหากในกรณีที่มีประเทศปลายทางหลายแห่ง

7.21 จำเป็นต้องระบุหมายเลขอ้างอิงของรายงานการตรวจสอบสถานะในเอกสารการขนส่ง (เช่น ใบส่งของหรือใบแจ้งหนี้) หรือไม่ และการระบุข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อบังคับสำหรับพิธีการศุลกากรในการนำเข้า/ส่งออกหรือไม่ (คำถามใหม่)

ตามมาตรา 26(4) ของ EUDR จะต้องมีการจัดเตรียมหมายเลขอ้างอิงของรายงานการตรวจสอบสถานะที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ที่นำเข้าหรือส่งออกจากตลาดสหภาพยุโรปไว้ให้แก่เจ้าหน้าที่ศุลกากร ดังนั้นเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดนี้ ผู้นำเข้าหรือผู้ส่งออกผลิตภัณฑ์ต้องระบุหมายเลขอ้างอิง รายงานการตรวจสอบสถานะ ที่เกี่ยวข้องลงในใบขนสินค้า

สำหรับเอกสารการขนส่งอื่น ๆ รวมถึงการขนส่งภายในสหภาพยุโรป ในกฎระเบียบฯ ไม่ได้มีบทบัญญัติเฉพาะที่กำหนดให้ต้องระบุหมายเลขอ้างอิงของรายงานการตรวจสอบสถานะหรือข้อมูลอื่นใด

7.22 คำว่า ‘น้ำหนักสุทธิ’ ในรายงานการตรวจสอบสถานะ หมายถึงมวลของผลิตภัณฑ์ทั้งชิ้น หรือเฉพาะส่วนที่

เป็นสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นส่วนประกอบในผลิตภัณฑ์นั้น หรือน้ำหนักของการขนส่งทั้งหมด (เช่น ผลิตภัณฑ์รวมกับพาเลต/บรรจุภัณฑ์) (คำถามใหม่)

น้ำหนักสุทธิ (net mass) ที่ระบุในรายงานการตรวจสอบสถานะหมายถึง น้ำหนักของผลิตภัณฑ์เท่านั้น โดยไม่รวมวัสดุบรรจุภัณฑ์ (ดูคำถามข้อ 2.5 เกี่ยวกับบรรจุภัณฑ์) กล่าวคือ เป็นน้ำหนักของผลิตภัณฑ์ที่ไม่นับรวมน้ำหนักของตู้คอนเทนเนอร์ สิ่งห่อหุ้ม หรือวัสดุบรรจุภัณฑ์อื่นใดที่ใช้ระหว่างการขนส่งหรือการจัดเก็บ

7.23 สามารถแบ่งปันข้อมูลเพิ่มเติม เช่น เอกสารทางกฎหมาย ผ่านระบบสารสนเทศได้หรือไม่ (คำถามใหม่)

ระบบสารสนเทศของ EUDR ไม่มีฟังก์ชันสำหรับแบ่งปันเอกสารภายในห่วงโซ่อุปทานเพิ่มเติมจากข้อมูลที่ระบุไว้ในภาคผนวกที่ 2 ของ EUDR แม้ผู้ใช้งานจะสามารถยื่นข้อมูลเพิ่มเติมให้หน่วยงานผู้มีอำนาจได้ แต่ข้อมูลดังกล่าวจะไม่ปรากฏแก่สมาชิกรายอื่นในห่วงโซ่อุปทานที่อ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับนี้ ซึ่งหมายความว่าข้อมูลเพิ่มเติมใด ๆ ที่ผู้ใช้งานเข้ามา จะมีเพียงหน่วยงานผู้มีอำนาจเท่านั้นที่เข้าถึงได้ และจะไม่ถูกแบ่งปันกับบุคคลอื่นในห่วงโซ่อุปทาน

7.24 จะต้องสำแดงพิกัด HS ในระบบสารสนเทศหลัก (คำถามใหม่)

ในการจัดทำรายงานการตรวจสอบสถานะ ผู้ใช้ต้องระบุพิกัด HS ของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง โดยบังคับให้ต้องสำแดงพิกัด HS อย่างน้อยตามจำนวนหลักที่ระบุไว้ในภาคผนวกที่ 1 ของ EUDR และสามารถระบุให้ละเอียดขึ้นได้ถึง 6 หลัก ตัวอย่างเช่น สามารถเลือกพิกัด HS 1201 สำหรับ ‘ถั่วเหลือง จะบดหรือไม่ก็ตาม’ ได้ แต่ก็สามารถระบุประเภทย่อยที่ละเอียดขึ้นเป็น 6 หลักได้เช่นกัน ในทำนองเดียวกัน หากภาคผนวกที่ 1 ของ EUDR ระบุพิกัด HS ไว้ 6 หลัก ผู้ใช้จะไม่สามารถเลือกพิกัดในระดับ 4 หลักหรือน้อยกว่านั้นได้

—	12	OIL SEEDS AND OLEAGINOUS FRUITS; MISCELLANEOUS GRAINS, SEEDS AND FRUIT; INDUSTRIAL OR MEDICINAL PLANTS; STRAW AND FODDER	
—	1201	Soya beans, whether or not broken	☐
+	1201 10	Seed	☐
+	1201 90	Other	☐

ในทำนองเดียวกัน หากภาคผนวก 1 ของ EUDR ระบุพิกัด HS ไว้ 6 หลัก ผู้ใช้จะไม่สามารถเลือกพิกัด 4 หลักหรือน้อยกว่านั้นได้

7.25 จะสามารถตรวจสอบความถูกต้องของหมายเลขอ้างอิงและหมายเลขยืนยันของรายงานการตรวจสอบสถานะในระบบสารสนเทศได้หรือไม่ (คำถามใหม่)

สามารถตรวจสอบได้ ผู้ประกอบการหรือผู้ค้าสามารถตรวจสอบความถูกต้องของหมายเลขอ้างอิงและหมายเลขยืนยันของรายงานการตรวจสอบสถานะได้ในระบบสารสนเทศ โดยต้องเข้าสู่ระบบและสร้าง "ร่าง" (Draft) รายงานการตรวจสอบสถานะขึ้นมาก่อน ผู้ใช้ไม่จำเป็นต้องยื่นรายงานฯ ฉบับร่างนั้นเมื่อใช้ฟังก์ชันนี้ เมื่อผู้ใช้จัดทำและบันทึกร่างรายงานฯ แล้ว แท็บ ‘Referenced Statements’ (รายงานที่อ้างอิง) จะปรากฏขึ้น ผู้ใช้สามารถป้อนหมายเลขอ้างอิง

และหมายเลขยืนยันของรายงานการตรวจสอบสถานะในแท็บนี้ (ซึ่งรองรับการนำเข้าข้อมูลผ่านไฟล์ CSV) จากนั้นระบบจะตรวจสอบและแจ้งผลความถูกต้องกลับมา ในขั้นตอนนี้ ผู้ใช้ที่ทราบทั้งหมายเลขอ้างอิงและหมายเลขยืนยันจะสามารถดูเนื้อหาของรายงานการตรวจสอบสถานะที่ถูกอ้างอิงได้ด้วย

7.26 เหตุใดในการอัปโหลดไฟล์ฟิสิกส์จึงอนุญาตให้ใช้เพียงไฟล์รูปแบบจีโอเจซัน (GeoJSON) เท่านั้น (คำถามใหม่)

รูปแบบข้อมูล GeoJSON เป็นมาตรฐานทั่วไปและเป็นระบบเปิดเพียงระบบเดียวที่เอื้อให้สามารถบันทึกคุณสมบัติเพิ่มเติมที่จำเป็นได้ อีกทั้งยังมีการกำหนดมาตรฐานของระบบฟิสิกส์ไว้อย่างชัดเจน การใช้งานข้อมูลในหลากหลายรูปแบบในระบบสารสนเทศย่อมเพิ่มความเสี่ยงที่ข้อมูลจะเกิดความผิดพลาดหรือไม่แม่นยำ ทั้งนี้ ได้มีการประกาศให้ใช้รูปแบบ GeoJSON เพียงรูปแบบเดียวตั้งแต่เดือนเมษายน พ.ศ. 2567 เป็นต้นไป เพื่อให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่ายได้เตรียมความพร้อมของระบบของตน

7.27 ระบบสารสนเทศใช้บัญชีรายชื่อวิทยาศาสตร์จากแหล่งใด การระบุเพียงสกุล (genus) เพียงพอดหรือไม่ หรือต้องระบุชนิดพันธุ์ (species) ด้วย และการระบุชื่อวิทยาศาสตร์เป็นภาคบังคับสำหรับผลิตภัณฑ์ไม้ทุกชนิด (เช่น เยื่อกระดาษ, ผลิตภัณฑ์กระดาษ) หรือไม่ (คำถามใหม่)

ภาคผนวก 2 ของ EUDR กำหนดให้ระบุชื่อวิทยาศาสตร์สำหรับผลิตภัณฑ์ในห่วงโซ่อุปทานไม้เท่านั้น ส่วนสินค้าโภคภัณฑ์อื่น ๆ สามารถระบุได้ตามความสมัครใจ โดยระบบรองรับการป้อนข้อมูลชื่อวิทยาศาสตร์ผ่านฐานข้อมูลสากลขององค์การอารักขาพืชแห่งยุโรปและเมดิเตอร์เรเนียน (EPPO Global Database)

กฎระเบียบฯ ได้กล่าวถึง "ชื่อสามัญของชนิดพันธุ์และชื่อวิทยาศาสตร์แบบเต็มของชนิดพันธุ์นั้น" ในมาตรา 9(1)(a) และ "ชื่อวิทยาศาสตร์แบบเต็ม" (*full scientific name*) ในภาคผนวก 2 ข้อ 2 ข้อกำหนดนี้ได้รับการยืนยันเพิ่มเติมในมาตรา 4(2) ของ Commission Implementing Regulation (EU) 2024/3084 ซึ่งระบุว่า 'ในกรณีที่ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องมีไม้เป็นส่วนประกอบหรือผลิตจากไม้ ผู้ใช้งานระบบสารสนเทศจะต้องกรอกข้อมูลชื่อสามัญและชื่อวิทยาศาสตร์แบบเต็มของชนิดพันธุ์ไม้ที่ใช้ผลิตหรือเป็นส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ในรายงานการตรวจสอบสถานะ' การระบุชื่อวิทยาศาสตร์ถือเป็นข้อบังคับสำหรับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่ระบุไว้ในภาคผนวก 1 ของ EUDR ภายใต้สินค้าโภคภัณฑ์ประเภทไม้ หากซัพพลายเออร์ต้นน้ำ (upstream supplier) ได้กรอกชื่อวิทยาศาสตร์ของชนิดพันธุ์ไม้ที่ใช้ผลิตสินค้านั้นแล้ว และมีการใช้รายงานการตรวจสอบสถานะฉบับดังกล่าวเป็นฉบับอ้างอิง ก็ไม่จำเป็นต้องกรอกชื่อวิทยาศาสตร์ของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซ้ำอีก

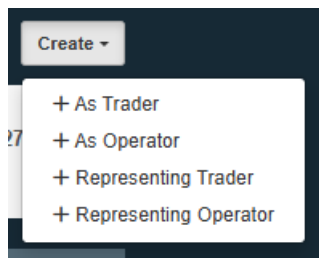
7.28 จำเป็นต้องป้อนชื่อวิทยาศาสตร์ซ้ำหรือไม่ เมื่ออ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับอื่น (คำถามใหม่)

หากซัพพลายเออร์ต้นน้ำได้ระบุชื่อวิทยาศาสตร์ไว้ในรายงานการตรวจสอบสถานะของตนแล้ว และมีการนำรายงานการตรวจสอบสถานะฉบับนั้นมาอ้างอิง ก็ไม่จำเป็นต้องป้อนชื่อวิทยาศาสตร์สำหรับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซ้ำอีก

7.29 ข้อกำหนดสำหรับบัญชีผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจที่มีหน้าที่หลายบทบาท เช่น ผู้ประกอบการ ผู้ค้า และตัวแทนที่ได้รับอนุญาต คืออะไร สามารถใช้บัญชีผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจบัญชีเดียวสำหรับบทบาท

ทั้งหมดได้หรือไม่ หรือแต่ละบทบาทจำเป็นต้องมีบัญชีแยกต่างหากในระบบสารสนเทศ (คำถามใหม่)

ภายในระบบสารสนเทศในระบบ TRACES บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล (เช่น บริษัท) สามารถใช้บัญชีผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจเพียงบัญชีเดียวและสามารถเพิ่มบทบาทต่าง ๆ (ผู้ประกอบการ ผู้ค้า ตัวแทนที่ได้รับอนุญาต) เข้าไปในบัญชีนั้นได้ตามความต้องการทำให้เจ้าของบัญชีสามารถทำหน้าที่ได้หลายอย่างจากบัญชีเดียว

7.30 จะต้องทำอย่างไรเมื่อมีปัญหาด้านไอทีที่เกี่ยวข้องกับระบบสารสนเทศ (ปรับปรุงล่าสุด)

กรุณาดูข้อมูลจากเว็บไซต์ของระบบสารสนเทศของ EUDR ที่:

https://green-business.ec.europa.eu/deforestation-regulation-implementation/deforestation-due-diligence-registry_en ซึ่งจะมีเอกสารที่เกี่ยวข้องที่จะช่วยให้สามารถใช้งานระบบได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงคู่มือผู้ใช้ วิดีโอฝึกอบรม และจุดติดต่อสำหรับการสนับสนุนด้านเทคนิค

oooo

8. กรอบเวลา

8.1 กฎระเบียบจะมีผลใช้บังคับและเริ่มบังคับใช้เมื่อใด (ปรับปรุงล่าสุด)

กฎระเบียบนี้ได้รับการประกาศในวารสารทางการของสหภาพยุโรป (Official Journal of the European Union) เมื่อวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2566 และมีผลใช้บังคับ (enter into force) ในวันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2566 ตามมาตรา 38(2) ของ EUDR ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย Regulation (EU) 2024/3234 โดยบทบัญญัติที่เป็นสาระสำคัญจะเริ่มบังคับใช้ (enter into application) ตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568 (ช่วงเปลี่ยนผ่าน 30 เดือน) อย่างไรก็ตาม ตามมาตรา 38(3) ของ EUDR สำหรับวิสาหกิจรายย่อยและขนาดย่อม บทบัญญัติเหล่านั้นจะเริ่มบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2569 (ช่วงเปลี่ยนผ่าน 36 เดือน) นอกจากนี้ ยังมีกฎเกณฑ์พิเศษที่บังคับใช้กับผลิตภัณฑ์ที่อยู่ในรายการภาคผนวกของระเบียบการค้าไม้ของสหภาพยุโรป (EU Timber Regulation: EUTR) ด้วย (ดูมาตรา 37 และมาตรา 38(3) ของ EUDR)

8.2 แล้วช่วงเวลาระหว่างวันที่มีผลใช้บังคับกับวันเริ่มบังคับใช้เป็นอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ผลิตภัณฑ์ที่วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรประหว่างวันที่มีผลใช้บังคับ (29 มิถุนายน พ.ศ. 2566) จนถึงวันเริ่มบังคับใช้ จะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดของกฎระเบียบฯ หรือไม่

ข้อกำหนดตามกฎระเบียบฯ นี้จะเริ่มบังคับใช้กับผู้ประกอบการและผู้ค้าที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดใหญ่ตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568 เป็นต้นไป และจะเริ่มบังคับใช้กับวิสาหกิจขนาดย่อมและขนาดย่อม (micro- and small enterprises) ตั้งแต่วันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2569 เป็นต้นไป ดังนั้นผลิตภัณฑ์ใด ๆ ที่วางสู่ตลาดก่อนหน้าวันดังกล่าวจึงยังไม่เข้าข่ายข้อกำหนดนี้

8.3. จะพิสูจน์ได้อย่างไรว่าผลิตภัณฑ์นั้นผลิตก่อนที่กฎระเบียบจะมีผลใช้บังคับ? ผลิตภัณฑ์จากโคกระบือมีกฎเกณฑ์ในการผลิตอย่างไรบ้าง?

ใครเป็นผู้รับผิดชอบในการพิสูจน์ว่าผลิตภัณฑ์ถูกสร้างขึ้นก่อนที่กฎระเบียบจะมีผลบังคับจึงไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดของกฎระเบียบ?

กฎระเบียบมีผลใช้บังคับตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1(1) เว้นแต่จะเป็นไปตามเงื่อนไขในมาตรา 1(2) ซึ่งหมายความว่ากฎระเบียบจะไม่มีผลใช้บังคับหากผลิตภัณฑ์หรือวัสดุที่ใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์ได้รับการผลิตก่อนวันที่ 29 มิถุนายน 2023 (พ.ศ. 2566) ดังที่ได้กล่าวไว้ในมาตรา 2 (14) สำหรับโคกระบือ วันสำคัญคือวันที่สัตว์เหล่านั้นเกิด ข้อบังคับนี้ใช้ไม่ได้กับโคกระบือหรือผลิตภัณฑ์จากโคกระบือ หากโคกระบือเกิดก่อนที่กฎระเบียบจะมีผลใช้บังคับ

ผู้ประกอบการมีหน้าที่รับผิดชอบในการพิสูจน์ว่าเป็นไปตามเงื่อนไขของมาตรา 1(2) ของกฎระเบียบ ผู้ประกอบการจะต้องให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นหลักฐาน แม้ว่าผู้ประกอบการไม่จำเป็นต้องส่งรายงานการตรวจสอบสถานะในกรณีนี้ แต่ก็ควรเก็บเอกสารที่จำเป็นไว้เพื่อแสดงว่ากฎระเบียบและข้อกำหนดต่างๆ ใช้ไม่ได้กับผลิตภัณฑ์ของตน

oooo

9. คำถามอื่น ๆ

9.1 ผู้ประกอบการและผู้ค้ารายใหญ่มีภาระผูกพันอย่างไร กรณีที่วางผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกสู่ตลาดหรือส่งออกผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ทำจากสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องหรือผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งเคยนำมาวางสู่ตลาดในสหภาพยุโรปแล้วในช่วงเปลี่ยนผ่าน ระหว่างวันที่มีผลใช้บังคับ (29 มิถุนายน พ.ศ. 2566) ถึงวันที่เริ่มบังคับใช้ (30 ธันวาคม พ.ศ. 2568) (ปรับปรุงล่าสุด)

สถานการณ์นี้สามารถอธิบายได้ชัดเจนที่สุดผ่านตัวอย่างเหตุการณ์จริงดังต่อไปนี้:

1. สินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง (เช่น ยางธรรมชาติ - พิกัด CN 4001) ถูกวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปในช่วงเวลาเปลี่ยนผ่าน จึงไม่จำเป็นต้องระบุพิกัดภูมิศาสตร์ และจากนั้นนำไปใช้ผลิตผลิตภัณฑ์แปรรูปที่เกี่ยวข้อง (เช่น ยางรถยนต์ใหม่ - พิกัด CN 4011) ซึ่งต่อมาถูกนำมาวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป (หรือส่งออก) ตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568

หากสินค้าโภคภัณฑ์ถูกวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปในช่วงเปลี่ยนผ่าน (กล่าวคือ ก่อนวันที่กฎระเบียบฯ จะเริ่มบังคับใช้) เมื่อมีการนำผลิตภัณฑ์แปรรูปที่ผลิตจากสินค้าโภคภัณฑ์นั้นมาวางตลาดสหภาพยุโรปตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568 ภาระผูกพันของผู้ประกอบการ (และของผู้ค้ารายใหญ่) จะจำกัดอยู่เพียงการรวบรวมหลักฐานที่ชัดเจนและตรวจสอบได้ เพื่อพิสูจน์ว่าสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง (ยาง) ที่ใช้ผลิตผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องดังกล่าว (ยางรถยนต์) ได้ถูกวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปก่อนวันที่กฎระเบียบฯ จะเริ่มบังคับใช้ ทั้งนี้ โดยไม่กระทบต่อสิทธิตามมาตรา 37(2) ของกฎระเบียบฯ ในส่วนที่เกี่ยวกับไม้และผลิตภัณฑ์ไม้ หากสินค้าโภคภัณฑ์ถูกวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออกหลังจากช่วงเปลี่ยนผ่าน กล่าวคือ ตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568 เป็นต้นไป ผู้ประกอบการ (และผู้ค้ารายใหญ่) จะต้องมีภาระผูกพันตามมาตรฐานของกฎระเบียบฯ ในทำนองเดียวกัน สำหรับส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่ผลิตจากสินค้าโภคภัณฑ์ซึ่งวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568 ผู้ประกอบการ (และผู้ค้ารายใหญ่) จะต้องอยู่ภายใต้ภาระผูกพันตามมาตรฐานของกฎระเบียบฯ ด้วย

2. ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง (เช่น เนยโกโก้ - พิกัด CN 1804) วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปในช่วงเปลี่ยนผ่านจึงยังไม่จำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลพิกัดภูมิศาสตร์ จากนั้นมีการนำไปผลิตเป็นผลิตภัณฑ์แปรรูป (derived product) ที่เกี่ยวข้องอีกชนิดหนึ่ง (เช่น ช็อกโกแลต - พิกัด CN 1806) ซึ่งผู้ประกอบการปลายนำนํามาวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป (หรือส่งออก) ตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568

ในกรณีนี้ ภาระผูกพันของผู้ประกอบการ (และของผู้ค้ารายใหญ่) ที่วางผลิตภัณฑ์แปรรูป (ช็อกโกแลต) ออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหรือส่งออก จะจำกัดอยู่เพียงการรวบรวมหลักฐานที่ชัดเจนและตรวจสอบได้ เพื่อพิสูจน์ว่าผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง (เนยโกโก้) นั้นถูกวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปก่อนวันที่กฎระเบียบฯ จะเริ่มบังคับใช้ สำหรับส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องขั้นสุดท้ายที่ผลิตจากผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ซึ่งวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568 ผู้ประกอบการ (และผู้ค้ารายใหญ่) จะต้องมีภาระผูกพันตามมาตรฐานของกฎระเบียบฯ ทั้งนี้ โดยไม่กระทบต่อสิทธิตามมาตรา 37(2) ในส่วนที่เกี่ยวกับไม้และผลิตภัณฑ์ไม้

3. กรณีที่ผู้ประกอบการวางสินค้าโภคภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปในช่วงเปลี่ยนผ่าน และต่อมาผู้ค้ารายใหญ่ตั้งแต่หนึ่งรายขึ้นไปนำสินค้านั้นไป ‘จัดให้มีจำหน่าย’ ในตลาดตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568 ภาระผูกพันของผู้ค้ารายใหญ่นั้นจะจำกัดอยู่เพียงการรวบรวมหลักฐานที่ชัดเจนและตรวจสอบได้ เพื่อพิสูจน์ว่าสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง หรือผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องนั้นถูกวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปก่อนวันที่กฎระเบียบฯ จะเริ่มบังคับใช้ ทั้งนี้ โดยไม่กระทบต่อสิทธิตามมาตรา 37(2) ของกฎระเบียบฯ ในส่วนที่เกี่ยวกับไม้และผลิตภัณฑ์ไม้

โดยเฉพาะสำหรับวิสาหกิจรายย่อยและวิสาหกิจขนาดย่อม ซึ่งจะมีการเริ่มบังคับใช้กฎระเบียบฯ ในภายหลังตามมาตรา 38(3) จะเป็นไปตามกรณีดังต่อไปนี้:

1. หากผู้ประกอบการที่มีคุณสมบัติเป็นวิสาหกิจรายย่อยและวิสาหกิจขนาดย่อม วางผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกสู่ตลาด

สหภาพยุโรปตั้งแต่วันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2569 โดยผลิตภัณฑ์นั้นผลิตจากสินค้าโภคภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่วางตลาดในช่วงเปลี่ยนผ่าน (29 มิถุนายน พ.ศ. 2566 ถึง 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568) ภาระผูกพันของผู้ประกอบการดังกล่าวจะจำกัดอยู่เพียงการรวบรวมหลักฐานที่ชัดเจนและตรวจสอบได้ เพื่อพิสูจน์ว่าสินค้าโภคภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่นำมาใช้ผลิตนั้น ถูกวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปก่อนวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568 โดยไม่จำเป็นต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะ (due diligence) หรือยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ

2. อย่างไรก็ตาม หากผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องผลิตขึ้นจากสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องหรือผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปหลังช่วงเปลี่ยนผ่าน (กล่าวคือ ตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568 เป็นต้นไป) และมีรายงานการตรวจสอบสถานะแนบมาด้วย ภาระผูกพันของผู้ประกอบการที่มีคุณสมบัติเป็นวิสาหกิจขนาดย่อมหรือวิสาหกิจรายย่อยซึ่งวางผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปตั้งแต่วันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2569 ก็จะเหมือนกับของผู้ประกอบการรายอื่น ๆ
3. ในกรณีที่บริษัท ข (บริษัทขนาดใหญ่/กลาง) นำผลิตภัณฑ์วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป โดยผลิตภัณฑ์นั้นผลิตจากสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจขนาดย่อมหรือวิสาหกิจรายย่อย (บริษัท ก) ได้วางตลาดไว้ก่อนวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2569 ภาระผูกพันของบริษัท ข จะจำกัดอยู่เพียงการรวบรวมหลักฐานที่ชัดเจนและตรวจสอบได้ เพื่อพิสูจน์ว่าสินค้าโภคภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องนั้น ถูกวางออกสู่ตลาดก่อนวันที่ 30 มิถุนายน 2569 ซึ่งเป็นวันสิ้นสุดระยะเวลาการเลื่อนการบังคับใช้กฎระเบียบฯ สำหรับบริษัท ก ในกรณีนี้ทั้งบริษัท ก และบริษัท ข ไม่จำเป็นต้องดำเนินการตรวจสอบสถานะ หรือยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะ หลักการเดียวกันนี้ยังใช้บังคับกับกรณีที่บริษัท ค ซึ่งเป็นบริษัทขนาดใหญ่หรือขนาดกลางที่อยู่ต้นน้ำกว่าบริษัท ก ในห่วงโซ่อุปทาน ที่ได้วางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดและยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะไว้ก่อนแล้ว ดังนั้น การที่กฎระเบียบฯ เลื่อนการเริ่มบังคับออกไปสำหรับบริษัท ก ซึ่งเป็นวิสาหกิจขนาดย่อมหรือวิสาหกิจรายย่อย จึงเป็นการจำกัดภาระผูกพันของบริษัทปลายทาง (เช่น บริษัท ข ที่เป็นบริษัทขนาดใหญ่หรือขนาดกลาง) ไปด้วย

9.2 ต้องใช้หลักฐานใดในการพิสูจน์ว่าผลิตภัณฑ์ได้วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปก่อนวันที่กฎระเบียบฯ เริ่มบังคับใช้ (กล่าวคือ เอกสารใดที่ยอมรับเป็นหลักฐานสำหรับ ‘การวางผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาด’) และจำเป็นต้องแจ้งข้อมูลของผลิตภัณฑ์ดังกล่าวในระบบสารสนเทศหรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)

สำหรับสินค้านำเข้า เอกสารใบขนสินค้า (Customs Declaration) ของสินค้าโภคภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องนั้นถือเป็นหลักฐานที่ยอมรับได้ว่าสินค้าได้ถูกนำออกวางสู่ตลาดสหภาพยุโรปก่อนวันที่กฎระเบียบฯ เริ่มบังคับใช้ ส่วนสินค้าที่ผลิตในสหภาพยุโรป สามารถใช้เอกสารอื่นเป็นหลักฐานได้ เช่น เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวันที่ผลิตสินค้านั้น ๆ อาทิ ใบอนุญาตตัดไม้ ป้ายติดหูและหนังสือเดินทางของโค ใบแจ้งหนี้ หรือเอกสารอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับวันที่ผลิตของสินค้าโภคภัณฑ์นั้น นอกจากนี้ วันที่ที่นำสินค้าออกวางตลาดในสหภาพยุโรปยังสามารถพิสูจน์ได้จากเอกสารต่าง ๆ ที่แสดงการโอนกรรมสิทธิ์ระหว่างสองฝ่ายซึ่งเชื่อมโยงกับผลิตภัณฑ์นั้นได้โดยตรง เช่น สัญญาระหว่างคู่สัญญา เอกสารสั่งซื้อผลิตภัณฑ์และเอกสารประกอบการขนส่งที่เกี่ยวข้องกับการจัดส่งถึงลูกค้า ซึ่งรวมถึงใบ CMR (อนุสัญญาว่าด้วยสัญญาขนส่งทางถนนระหว่างประเทศ (Convention on the Contract for the International Carriage of Goods by road) ใบตราส่งสินค้าทางเรือ (Bill of Lading), ใบส่งของ (Delivery Notes) และใบตราส่งสินค้าทางอากาศ (Air Waybill) สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับช่วงเวลาของการวางสินค้าออกสู่ตลาดสหภาพยุโรป โปรดดูคำถามที่พบบ่อย (FAQ) ข้อ

สำหรับผลิตภัณฑ์ที่จัดอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่าน ไม่จำเป็นต้องยื่นรายงานการตรวจสอบสถานะในระบบสารสนเทศ ในกรณีที่มีการส่งออกหรือการนำกลับเข้ามาใหม่ (re-import) ซึ่งผลิตภัณฑ์ที่เคยถูกวางสู่ตลาดในสหภาพยุโรปเป็นครั้งแรก ในช่วงเปลี่ยนผ่าน (ไม่ว่าจะเป็นตัวผลิตภัณฑ์เองหรือในรูปของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องที่อยู่ต้นน้ำ) คณะกรรมาธิการยุโรป จะแจ้ง “หมายเลขอ้างอิงรายงานการตรวจสอบสถานะแบบทั่วไป” (conventional DDS reference number) ซึ่งเป็นหมายเลขอ้างอิงสากลที่สามารถใช้กรอกในใบขนสินค้าสำหรับผลิตภัณฑ์ที่อยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่าน เพื่อนำไปใช้ในการ สำแดงทางศุลกากรสำหรับการส่งออกหรือนำกลับเข้ามาใหม่

9.3 ผลิตภัณฑ์ที่วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปในช่วงเปลี่ยนผ่านสามารถผสมกับผลิตภัณฑ์ที่เป็นไปตามข้อกำหนดของกฎระเบียบได้หรือไม่ トラバใดที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าผลิตภัณฑ์ทุกชุดถูกวางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปในช่วงเปลี่ยนผ่านหรือเป็นไปตามกฎระเบียบ?

トラバใดที่เป็นไปตามเงื่อนไขทั้งหมดในมาตรา 3(a) - (c) ของกฎระเบียบ ผลิตภัณฑ์ที่จะวางจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรปหลังจากกฎระเบียบเริ่มบังคับใช้และผลิตภัณฑ์ที่วางในตลาดในช่วงเปลี่ยนผ่าน (ซึ่งได้รับการยกเว้น) สามารถผสมเข้าด้วยกันก่อนที่จะวางในตลาดสหภาพยุโรปได้ トラバใดที่มีหลักฐานแสดงว่าผลิตภัณฑ์ถูกวางในตลาดในช่วงเปลี่ยนผ่าน

9.4 ในทางปฏิบัติ การผสมสินค้าโภคภัณฑ์ที่จัดเก็บในสต็อกช่วงเปลี่ยนผ่านกับสินค้าที่จะนำออกวางตลาดในสหภาพยุโรปหลังวันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ. 2568 จะมีขั้นตอนการดำเนินการอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบสารสนเทศ (ปรับปรุงล่าสุด)

จะต้องมีการอัปเดตรายงานการตรวจสอบสถานะในระบบสารสนเทศ เฉพาะสำหรับผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งอยู่ภายใต้ข้อบังคับการตรวจสอบสถานะตามกฎระเบียบฯ เท่านั้น หากผู้ประกอบการและผู้ค้าสินค้าโภคภัณฑ์ที่วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปในช่วงเปลี่ยนผ่านมาผสมกับสินค้าสต็อกใหม่กว่า (ช่วงหลังระยะเปลี่ยนผ่าน) ในรายงานการตรวจสอบสถานะจะต้องระบุเฉพาะข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสินค้าโภคภัณฑ์ที่เพิ่งนำออกวางตลาดใหม่เท่านั้น เนื่องจากสินค้าสต็อกใหม่นี้เป็นส่วนที่ต้องผ่านกระบวนการตรวจสอบสถานะ

สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับ “สต็อกสินค้าในช่วงเปลี่ยนผ่าน (transition stocks)” โปรดดูคำถามก่อนหน้านี้

9.5 ช่วงเปลี่ยนผ่านเริ่มต้นและสิ้นสุดเมื่อใดในทางปฏิบัติ?

ช่วงเปลี่ยนผ่านเริ่มต้นในวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2566 เมื่อ EUDR มีผลใช้บังคับ และสิ้นสุดหนึ่งวันก่อนที่จะเริ่มบังคับใช้กฎระเบียบ

9.6 หน่วยงานผู้มีอำนาจควรตรวจสอบอย่างไรเพื่อให้แน่ใจว่าผลิตภัณฑ์ที่วางออกสู่ตลาดสหภาพยุโรปในช่วงเปลี่ยนผ่านเป็นไปตามกฎระเบียบใหม่?

หน่วยงานผู้มีอำนาจสามารถตรวจสอบผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องเพื่อดูว่าผลิตภัณฑ์เหล่านั้นถูกวางในตลาดสหภาพยุโรป

ในช่วงเปลี่ยนผ่านหรือไม่ ผู้ประกอบการจะต้องแสดงหลักฐานว่าผลิตภัณฑ์ได้รับการยกเว้นจากกฎระเบียบ ตามที่อธิบายไว้ในคำถามที่ 79

9.7 คณะกรรมาธิการยุโรปจะออกแนวทางเพิ่มเติมหรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)

คณะกรรมาธิการยุโรปได้เผยแพร่เอกสารคำแนะนำในรูปแบบของ Commission Notice C/2024/6789 เพื่อขยายความในบางประเด็นของกฎระเบียบฯ เช่น คำนิยามของ “การใช้ประโยชน์ทางการเกษตร” ซึ่งจะครอบคลุมประเด็นที่เกี่ยวข้องกับวนเกษตรและที่ดินเพื่อเกษตรกรรม, การรับรอง (certification), ความถูกต้องตามกฎหมาย และประเด็นอื่นๆ ที่เป็นที่สนใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในระดับปฏิบัติงาน

นอกจากนี้ คณะกรรมาธิการยุโรปยังรวบรวมข้อมูลและส่งเสริมการหารือระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียผ่านเวทีความร่วมมือหลายภาคส่วนว่าด้วยการปกป้องและฟื้นฟูป่าไม้ของโลก (Multi-stakeholder Platform on Protecting and Restoring the World's Forests) เพื่อให้คำแนะนำอย่างไม่เป็นทางการในหลายประเด็น เอกสารคำถามที่พบบ่อย (FAQ) ฉบับนี้ได้ตอบคำถามส่วนใหญ่ที่คณะกรรมาธิการฯ ได้รับจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องแล้ว และจะปรับปรุงข้อมูลให้เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ หากจำเป็น อาจมีการนำเครื่องมืออำนวยความสะดวกอื่น ๆ มาใช้เพิ่มเติม

ไม่จำเป็นต้องมีแนวทางเพิ่มเติมเพื่อให้สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบได้ คณะกรรมาธิการฯ มีเป้าหมายที่จะขยายความในบางประเด็นเพื่ออธิบายการทำงานของกฎระเบียบฯ ในทางปฏิบัติ รวมถึงแบ่งปันตัวอย่างแนวปฏิบัติที่ดี (good practice) เป็นต้น

9.8 คณะกรรมาธิการยุโรปจะออกแนวทางสำหรับสินค้าโภคภัณฑ์แต่ละชนิดโดยเฉพาะหรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)

คณะกรรมาธิการยุโรปได้นำเสนอตัวอย่างแนวปฏิบัติที่ดีและสถานการณ์จำลองในทางปฏิบัติ ซึ่งรวมอยู่ในเอกสารคำแนะนำ โดยเนื้อหาเหล่านี้ครอบคลุมประเด็นเฉพาะของสินค้าโภคภัณฑ์ในระดับหนึ่ง

นอกจากนี้ คณะกรรมาธิการฯ ยังได้เผยแพร่เอกสารฉบับใหม่ที่ให้ภาพรวมว่าภาระผูกพันต่าง ๆ จะมีผลบังคับใช้อย่างไรกับห่วงโซ่อุปทานของสินค้าโภคภัณฑ์ทั้งเจ็ดชนิดที่อยู่ในขอบเขตของกฎระเบียบฯ โดยขึ้นกับประเภทของบริษัท (ผู้ประกอบการ/ผู้ค้า) ขนาดกิจการ และตำแหน่งในห่วงโซ่อุปทานภายในสหภาพยุโรป พร้อมทั้งแสดงให้เห็นภาพผ่านตัวอย่างสถานการณ์จำลองของห่วงโซ่อุปทาน 10 รูปแบบซึ่งสามารถดูได้บนเว็บไซต์ของเราที่ [EUDR compliance - Publications Office of the EU](#)

9.9 ภาระผูกพันในการรายงานสำหรับผู้ประกอบการมีอะไรบ้าง?

ผู้ประกอบการที่ไม่ใช่ SME จะต้องรายงานต่อสาธารณะเกี่ยวกับระบบการตรวจสอบสถานะของตนทุกปี หากผู้ประกอบการได้รับการคุ้มครองโดย Corporate Sustainability Reporting Directive (CSRD) และปฏิบัติตาม

EU Sustainability Reporting Standards (ESRS) ได้ในท้ายที่สุด พวกเขาสามารถเผยแพร่รายงานของตนตามข้อกำหนด CSRD ได้หรือไม่? หรือมีข้อกำหนดการรายงานเพิ่มเติมหรือไม่?

กฎระเบียบระบุว่าผู้ประกอบการที่อยู่ภายใต้กฎหมายอื่น ๆ ของสหภาพยุโรปเกี่ยวกับการตรวจสอบสถานะของห่วงโซ่คุณค่าสามารถปฏิบัติตามภาระผูกพันในการรายงานของตนภายใต้กฎระเบียบนี้ โดยรวมข้อมูลที่จำเป็นไว้ในรายงานที่กำหนดโดยกฎหมายอื่นๆ ของสหภาพยุโรป (มาตรา 12(3) ของระเบียบ)

9.10 ระบบสังเกตการณ์ของสหภาพยุโรปว่าด้วยการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรม (EU Observatory) คืออะไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ระบบสังเกตการณ์ของสหภาพยุโรปว่าด้วยการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรม (EU Observatory) เป็นระบบที่ต่อยอดจากเครื่องมือติดตามที่มีอยู่เดิม ซึ่งรวมถึงผลผลิตจากโครงการโคเปอร์นิคัส (Copernicus) และแหล่งข้อมูลทั้งของภาครัฐและเอกชน เพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามกฎหมายฯ นี้ โดยจะให้ข้อมูลหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรมทั่วโลกตลอดจนการค้าที่เกี่ยวข้อง เช่น แผนที่พื้นผิวกคลุมดิน (land cover) ณ วันตัดรอบ (cut-off date) การใช้แผนที่เหล่านี้ไม่ได้รับประกันโดยอัตโนมัติว่าบริษัทได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขของกฎหมายฯ แต่เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้บริษัทต่าง ๆ สามารถปฏิบัติตามกฎหมายฯ ได้ เช่น เพื่อใช้ประเมินความเสี่ยงว่าที่ดินแปลงนั้นถูกทำลายป่าหลังปี พ.ศ. 2563 หรือไม่ อย่างไรก็ตาม บริษัทยังคงมีภาระผูกพันในการดำเนินการตรวจสอบสถานะ

ระบบสังเกตการณ์ฯ นี้ครอบคลุมป่าไม้ทั่วโลก รวมถึงป่าไม้ในยุโรป และได้รับการพัฒนาให้สอดคล้องกับนโยบายอื่น ๆ ของสหภาพยุโรปที่กำลังดำเนินการอยู่ เช่น กฎหมายว่าด้วยการตรวจสอบป่าไม้ (Forest Monitoring Law) และการยกระดับและปรับปรุงระบบสารสนเทศป่าไม้สำหรับยุโรป (Forest Information System for Europe: FISE)

วัตถุประสงค์หลักของแผนที่ที่จัดทำโดยระบบสังเกตการณ์ฯ คือเพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับ ผู้ประกอบการ ผู้ค้า และหน่วยงานผู้มีอำนาจของประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปในการประเมินความเสี่ยง ดังนั้น แผนที่ต่าง ๆ รวมถึงแผนที่พื้นที่ป่าไม้ทั่วโลกสำหรับปี 2020 (Global Forest Cover map for the year 2020) (ดูข้อ 9.10.1) จึงมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้:

ไม่มีข้อบังคับ (Non-mandatory): ไม่มีภาระผูกพันใด ๆ ที่กำหนดให้ผู้ประกอบการ/ผู้ค้า (หรือหน่วยงานผู้มีอำนาจ) ต้องใช้แผนที่ของระบบสังเกตการณ์ฯ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการประเมินความเสี่ยง

ไม่จำกัดเพียงแหล่งเดียว (Non-exclusive): ผู้ประกอบการและผู้ค้า (รวมถึงหน่วยงานผู้มีอำนาจ) สามารถใช้แผนที่อื่น ๆ ที่อาจมีข้อมูลเชิงลึกหรือรายละเอียดมากกว่าแผนที่จากระบบสังเกตการณ์ฯ กฎหมายฯ ไม่ได้กำหนดวิธีการใช้เป็นข้อมูลจากแผนที่ประกอบการประเมินความเสี่ยงไว้อย่างตายตัว ระบบสังเกตการณ์ฯ เป็นเพียงหนึ่งในเครื่องมือจำนวนมากที่มีอยู่ ซึ่งคณะกรรมการยุโรปให้บริการโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

ไม่มีผลผูกพันทางกฎหมาย (Non-legally binding): แผนที่จากระบบสังเกตการณ์ฯ สามารถนำมาใช้เพื่อการประเมินความเสี่ยงได้ อย่างไรก็ตาม การที่พิชิตภูมิศาสตร์ตกอยู่ในพื้นที่ที่ถือว่าเป็นป่าไม้ในแผนที่ ไม่ได้เป็นข้อ

สรุปว่าสินค้านั้นไม่เป็นไปตามข้อกำหนด ในทางกลับกัน ก็ไม่สามารถสรุปได้เช่นกันว่าสินค้านั้นจะเป็นไปตามข้อกำหนดหรือไม่ถูกตรวจสอบ หากพิกัดภูมิศาสตร์อยู่นอกพื้นที่ที่ถือว่าเป็นป่าไม้ในแผนที่ ทั้งนี้อาจมีเหตุผลมาจากปัจจัยความเสี่ยงอื่น ๆ ที่แผนที่ไม่ได้ครอบคลุม ความแม่นยำและความละเอียดเชิงพื้นที่ของแผนที่ หรือ การที่ผลิตภัณฑ์อาจไม่สอดคล้องกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศผู้ผลิต นอกจากนี้ การสุ่มตรวจจะพิจารณาถึงแปลงที่ดินที่ไม่ได้ปรากฏเป็นพื้นที่ป่าไม้ในแผนที่ด้วย

9.10.1 แผนที่พื้นที่ป่าไม้ทั่วโลกสำหรับปี 2020 สามารถใช้เป็นแหล่งข้อมูลที่ยืนยันได้โดยสมบูรณ์เพื่อการปฏิบัติตาม EUDR ได้หรือไม่ หรือจำเป็นต้องมีขั้นตอนและแหล่งข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อแสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติตามข้อกำหนด (คำถามใหม่)

คณะกรรมการการยุโรปได้จัดทำแผนที่พื้นที่ป่าไม้ทั่วโลกสำหรับปี 2020 (GFC 2020) ขึ้นเพื่อเป็นหนึ่งเครื่องมือสนับสนุนการดำเนินการตาม EUDR แผนที่ GFC 2020 นี้จัดเก็บอยู่บนระบบสังเกตการณ์ของสหภาพยุโรปว่าด้วยการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรม (EU Observatory) โดยแสดงข้อมูลของการกระจายตัวของพื้นที่ป่าไม้ทั่วโลก ณ วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2563 ด้วยความละเอียดเชิงพื้นที่ 10 เมตร นิยามของคำว่าป่าไม้ที่ใช้ในแผนที่นี้เป็นไปตามค่านิยามในมาตรา 2(4) ของกฎระเบียบฯ ทั้งนี้ ควรทราบว่าพื้นที่เพาะปลูกสินค้าโภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่นอกเหนือจากไม้ (เช่น โกโก้ กาแฟ ปาล์มน้ำมัน ยางพารา และถั่วเหลือง) จะไม่รวมอยู่ในค่านิยามของป่าไม้ แผนที่นี้ถือเป็นแผนที่พื้นที่ป่าไม้ทั่วโลกฉบับแรกที่มีความละเอียดสูงระดับนี้ (10 เมตร)

ข้อมูลพื้นที่ป่าไม้ ณ วันตรุษสงกรานต์ พ.ศ. 2563 ถือเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญสำหรับผู้ประกอบการ แผนที่ GFC 2020 เป็นเพียงหนึ่งในแหล่งข้อมูลที่เป็นไปได้หลายแหล่ง (ดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 9.10) และแม้จะไม่มีผลผูกพันทางกฎหมาย แต่แผนที่ GFC 2020 ก็สามารถช่วยให้ผู้ประกอบการปฏิบัติตามภาระผูกพันของตนในการประเมินความเสี่ยงด้านการทำลายป่าภายใต้กฎระเบียบฯ ได้

แผนที่ GFC 2020 ยังช่วยให้หน่วยงานผู้มีอำนาจของประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปสามารถปฏิบัติหน้าที่บังคับใช้กฎหมายในขั้นต้นได้อีกด้วย ทั้งนี้มาตรา 18 ของกฎระเบียบฯ ซึ่งว่าด้วยการตรวจสอบผู้ประกอบการ (ซึ่งจะดำเนินการโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป) ได้กล่าวถึง “ข้อมูลการสังเกตการณ์โลก เช่น ข้อมูลจากโครงการโคเปอร์นิคัส (Copernicus program)” ว่าเป็นหนึ่งในข้อมูลที่สามารถนำมาใช้ในการตรวจสอบดังกล่าว (นอกเหนือจากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ สำหรับการตรวจสอบเพื่อยืนยัน) โดยไม่มีการระบุถึงแผนที่ฉบับใดที่ต้องนำมาใช้โดยเฉพาะ และหน่วยงานผู้มีอำนาจอาจเลือกใช้แผนที่ระดับโลก ภูมิภาค หรือระดับประเทศ หรือแหล่งข้อมูลอื่นใดที่เห็นว่าเหมาะสม แผนที่ GFC 2020 ไม่ได้มีไว้เพื่อใช้ตัดสินว่าการดำเนินการใด ๆ สอดคล้องกับข้อกำหนดหรือไม่

9.10.2 เราสามารถคาดหวังความแม่นยำได้ในระดับใดจากแผนที่เชิงพื้นที่ระดับโลกและระดับประเทศ และสามารถใช้อันนี้เป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับกระบวนการตรวจสอบสถานะและการตรวจสอบเพื่อยืนยันได้หรือไม่ (คำถามใหม่)

ความคลาดเคลื่อนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในแผนที่เชิงพื้นที่ทุกฉบับ โดยทั่วไปความแม่นยำโดยรวมของแผนที่เชิงพื้นที่ระดับโลกจะอยู่ที่ประมาณร้อยละ 85 (ขึ้นอยู่กับจำนวนประเภทของข้อมูลและความซับซ้อนเชิงพื้นที่) ส่วนแผนที่

ระดับประเทศอาจมีความแม่นยำโดยรวมสูงถึงร้อยละ 90 อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะ เป็นแผนที่ระดับโลกหรือระดับประเทศ ไม่สามารถถือว่าเป็น ‘แผนที่อ้างอิง’ ได้สำหรับกระบวนการตรวจสอบสถานะและกระบวนการตรวจสอบเพื่อยืนยัน (verification process) เนื่องจากไม่ทราบความแม่นยำของแผนที่ในระดับท้องถิ่น ซึ่งคำถามที่พบบ่อยข้อ 9.10.4 ได้ อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้แหล่งข้อมูลอื่น ๆ มาประกอบกัน

สำหรับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภายนอกที่สนใจแผนที่พื้นที่ป่าไม้ทั่วโลก ปี 2020 (GFC 2020) ของระบบสังเกตการณ์ของ สหภาพยุโรปว่าด้วยการทำลายป่าและการทำให้ป่าเสื่อมโทรม (EU Observatory) ขอแนะนำให้พิจารณาใช้แผนที่ฉบับ ปรับปรุง (เวอร์ชัน 2 ณ เดือนธันวาคม 2020 (พ.ศ. 2563)) ซึ่งมีความแม่นยำโดยรวมสูงกว่าร้อยละ 90 เล็กน้อย

9.10.3 หากสินค้าโภคภัณฑ์ถูกผลิตในพื้นที่ที่ระบุว่าเป็นป่าในแผนที่พื้นที่ป่าไม้ทั่วโลกปี 2020 (GFC 2020) จะถือว่าสินค้าโภคภัณฑ์นั้นไม่เป็นไปตามกฎระเบียบฯ โดยอัตโนมัติหรือไม่ (คำถามใหม่)

การจัดหาสินค้าโภคภัณฑ์ที่มาจากที่ดินที่ระบุว่าเป็นป่าในแผนที่พื้นที่ป่าไม้ทั่วโลกปี 2020 ไม่ได้หมายความว่าสินค้านั้น ไม่เป็นไปตามกฎระเบียบฯ โดยอัตโนมัติ อย่างไรก็ตาม กรณีนี้อาจบ่งชี้ถึงความเสี่ยงของการทำลายป่า จึงขอแนะนำให้ ดำเนินการตรวจสอบและใช้ข้อมูลจากแหล่งอื่น ๆ เพิ่มเติม

9.10.4 ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถใช้แผนที่ป่าไม้ระดับประเทศร่วมกับแผนที่พื้นที่ป่าไม้ทั่วโลก ปี 2020 ได้หรือไม่ (คำถามใหม่)

ภายใต้กรอบของ EUDR แผนที่พื้นที่ป่าไม้ทั่วโลก ปี 2020 ถือเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญเพื่อใช้ประเมินความเสี่ยงที่สินค้า โภคภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องหรือผลิตภัณฑ์แปรรูปจากสินค้านี้ถูกผลิตในพื้นที่ที่มีการทำลายป่าหลังปี พ.ศ. 2563 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ไม่มีแหล่งข้อมูลทางเลือกอื่นที่แม่นยำกว่า (ดูคำถามที่พบบ่อยข้อ 9.10.2)

แม้ว่าจะไม่มีข้อบังคับสำหรับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการใช้แผนที่เฉพาะเรื่อง (thematic maps) แต่ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า การใช้แหล่งข้อมูลที่ส่งเสริมซึ่งกันและกันหลายแหล่งประกอบกัน เช่น การใช้แผนที่ป่าไม้หลายฉบับร่วมกัน สามารถให้ข้อมูลที่เพียงพอสำหรับการประเมินความเสี่ยงด้านการตัดไม้ทำลายป่าหลังพ.ศ. 2563 ได้

9.11 สิ่งใดที่ถือว่ามีความเสี่ยงสูง? และสามารถระบุได้นานเท่าใด?

มาตรา 17 ของ EUDR อนุญาตให้หน่วยงานผู้มีอำนาจดำเนินการได้ทันที รวมถึงการระงับกิจกรรมเมื่อมีความเสี่ยง สูงที่จะไม่ปฏิบัติตาม แล้วสิ่งใดบ้างที่ถือว่ามีความเสี่ยงสูง? และการระงับจะทำได้ได้นานเท่าใดภายใต้มาตรา 17 ของ EUDR?

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสามารถระบุสถานการณ์ที่ผลิตภัณฑ์ที่มีความเสี่ยงสูงที่จะไม่เป็นไปตามข้อกำหนดของกฎระเบียบ ซึ่ง อาจขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น การตรวจสอบ ณ สถานที่นั้น ผลการวิเคราะห์ความเสี่ยง ข้อมูลจากหน่วยงานอื่น หรือข้อ กังวลอื่น ๆ

ในกรณีเหล่านี้ พวกเขาสามารถดำเนินการชั่วคราวตามที่ระบุไว้ในมาตรา 23 ของกฎระเบียบ รวมถึงการระงับผลิตภัณฑ์ จากการวางออกสู่ตลาดหรือจำหน่ายในตลาดสหภาพยุโรป การระงับไม่ควรเกินสามวันทำการหรือ 72 ชั่วโมงสำหรับ

ผลิตภัณฑ์ที่เน่าเสียง่าย อย่างไรก็ตาม หากจำเป็น หน่วยงานผู้มีอำนาจสามารถขยายเวลาการระงับออกไปอีกสามวันเพื่อตรวจสอบว่าผลิตภัณฑ์เป็นไปตามข้อกำหนดของกฎระเบียบหรือไม่

9.12 กฎระเบียบฯ นี้เชื่อมโยงกับคำสั่งด้านพลังงานหมุนเวียนของสหภาพยุโรป (EU Renewable Energy Directive) อย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

วัตถุประสงค์ของกฎระเบียบฯ นี้และคำสั่ง Directive (EU) 2018/2001 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่ง Directive (EU) 2023/2413 (คำสั่งด้านพลังงานหมุนเวียนของสหภาพยุโรป (Renewable Energy Directive: RED)) นั้นส่งเสริมซึ่งกันและกัน เนื่องจากทั้งสองฉบับต่างมีเป้าหมายหลักในการต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ สินค้าโภคภัณฑ์และผลิตภัณฑ์ที่อยู่ในขอบเขตของกฎหมายทั้งสองฉบับ จะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดเพื่อการเข้าสู่ตลาดทั่วไปภายใต้กฎระเบียบฯ นี้ และอาจนับเป็นพลังงานหมุนเวียนได้ภายใต้คำสั่งด้านพลังงานหมุนเวียน (RED) หากเป็นไปตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ใน RED ข้อกำหนดของ EUDR และ RED นั้นสอดคล้องกันและเสริมซึ่งกันและกัน ดังเช่นในกรณีเฉพาะของระบบการรับรองการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินทางอ้อม (Indirect Land Use Change - ILUC) ในระดับต่ำตาม Commission Regulation (EU) 2019/807 ซึ่งเป็นส่วนเสริมของคำสั่งพลังงานหมุนเวียน (Renewable Energy Directive)

9.13 กลุ่มประเทศ EFTA/EEA ถูกพิจารณาอย่างไรภายใต้กฎระเบียบนี้ (คำถามใหม่)

นอร์เวย์ ลิกเตนสไตน์ ไอซ์แลนด์ และสวิตเซอร์แลนด์ ล้วนเป็นรัฐภาคีของสมาคมการค้าเสรีแห่งยุโรป (European Free Trade Association: EFTA) ดังนั้น ประเทศเหล่านี้จึงไม่อยู่ภายใต้กฎของประมวลกฎหมายศุลกากรสหภาพยุโรป (Regulation (EU) No 952/2013) ด้วยเหตุนี้ ประเทศเหล่านี้จึงไม่ได้อยู่ใน ‘ดินแดนศุลกากร’ ตามนิยามในมาตรา 2(34) ของ EUDR ซึ่งกำหนดให้ประเทศเหล่านี้เป็น ‘ประเทศที่สาม’ ภายใต้ EUDR (มาตรา 2(35))

เขตเศรษฐกิจยุโรป (European Economic Area: EEA) เชื่อมโยงประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปและสามในสี่ของรัฐ EFTA (คือ ไอซ์แลนด์ ลิกเตนสไตน์ นอร์เวย์) เข้าไว้ด้วยกันเป็นตลาดเดียวซึ่งอยู่ภายใต้กฎพื้นฐานเดียวกัน สหภาพยุโรปได้ระบุให้ EUDR เป็นกฎหมายที่มีความเกี่ยวข้องกับเขตเศรษฐกิจยุโรป และขณะนี้กำลังอยู่ระหว่างการพิจารณาอย่างละเอียดเพื่อนำไปรวมไว้ในข้อตกลงเขตเศรษฐกิจยุโรปโดยผ่านคณะกรรมการร่วมเขตเศรษฐกิจยุโรป (EEA Joint Committee Decision หรือ EEA JCD) ซึ่งหมายความว่ารัฐในกลุ่ม EEA ซึ่งเป็นสมาชิกของ EFTA ด้วยกำลังพิจารณาว่าจะผนวกกฎหมายของสหภาพยุโรปเข้ากับข้อตกลงเขตเศรษฐกิจยุโรปหรือไม่และอย่างไร หากรัฐในกลุ่ม EEA ประเมินว่าสมควรนำ EUDR ไปผนวกรวมกับข้อตกลงเขตเศรษฐกิจยุโรป และมีการรับรองร่างผลการตัดสินใจของ JCD ในเวลาต่อมา และคำตัดสินของ JCD นี้มีผลใช้บังคับหลังจากที่ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดทางรัฐธรรมนูญครบถ้วนแล้ว เมื่อนั้น EUDR จึงจะมีผลบังคับใช้ในนอร์เวย์ ลิกเตนสไตน์ และไอซ์แลนด์ โดยปกติแล้วมักจะมีความล่าช้าหลายปี ซึ่งเกิดจากขั้นตอนการรวมกฎหมายจะเริ่มต้นได้ก็ต่อเมื่อกฎหมายนั้นได้รับการเผยแพร่แล้ว และจากความซับซ้อนของขั้นตอนในการนำกฎหมายไปรวมไว้ในข้อตกลงเขตเศรษฐกิจยุโรปและในระบบกฎหมายของรัฐในกลุ่ม EEA

ดังนั้น ในขณะนี้ นอร์เวย์ ลิกเตนสไตน์ และไอซ์แลนด์จึงถือเป็นประเทศที่สามภายใต้ EUDR

สวิตเซอร์แลนด์ไม่ได้เข้าร่วมเขตเศรษฐกิจยุโรป ดังนั้น ข้อความข้างต้นจึงไม่นำมาใช้กับสวิตเซอร์แลนด์ ซึ่งหมายความว่า

EUDR จะมีผลบังคับใช้กับสวีเดนและผู้ที่ประกอบการที่จัดตั้งขึ้นในประเทศนั้นในลักษณะเดียวกับที่บังคับใช้กับประเทศที่สามและผู้ประกอบการจากประเทศที่สามอื่น ๆ

oooo

10. บทลงโทษ

10.1 การที่บทลงโทษซึ่งกำหนดโดยประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปนั้น ‘ไม่กระทบต่อ’ ภาระผูกพันของประเทศสมาชิกภายใต้คำสั่ง Directive 2008/99/EC ของสภายุโรปและคณะมนตรียุโรป หมายความว่าอย่างไร (ปรับปรุงล่าสุด)

ประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปต้องกำหนดกรอบการลงโทษระดับชาติ ซึ่งต้องมีบทลงโทษตามที่ระบุไว้ในมาตรา 25(2) ของกฎระเบียบฯ เป็นอย่างน้อย และต้องดำเนินการที่จำเป็นทั้งหมดเพื่อให้แน่ใจว่ามีการบังคับใช้กฎหมายเหล่านั้น ระดับและประเภทของบทลงโทษต้องไม่ขัดแย้งกับคำสั่งว่าด้วยอาชญากรรมสิ่งแวดล้อม (Environmental Crime Directive) ทั้งนี้ บทบัญญัติต่าง ๆ ของคำสั่งนี้อาจมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกฎหมายที่ออกมาภายหลัง

10.2. ค่าปรับขั้นสูงสุดคืออะไร?

ประเทศสมาชิกสามารถตัดสินใจเกี่ยวกับบทลงโทษรวมทั้งจำนวนเงินค่าปรับได้ สำหรับธุรกิจ ค่าปรับสูงสุดต้องไม่น้อยกว่า 4% ของรายได้รวมของผู้ประกอบการหรือผู้ค้าในปีการเงินก่อนหน้า โดยคำนวณตามกฎหมายในมาตรา 5(1) ของ Council Regulation (EC) No 139/2004

ค่าปรับควรจะสูงขึ้นหากมีการฝ่าฝืนซ้ำ ๆ บทลงโทษควรหนักแน่นพอที่จะทำให้ผู้รับผิดชอบสูญเสียผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ได้รับจากการละเมิด โดยยึดหลักการที่มีประสิทธิภาพ ยุติธรรม และไม่สนับสนุนการละเมิดในอนาคต

10.3 ประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปสามารถตัดสินใจหรือไม่ว่าจะอนุญาตให้มีการพิสูจน์ว่าได้มีการแก้ไขการละเมิดในอดีต (self-cleaning) เมื่อใช้กฎระเบียบนี้ภายใต้คำสั่งการจัดซื้อจัดจ้างสาธารณะ?

นอกเหนือจากข้อกำหนดในมาตรา 25(1) และ (2) ของ EUDR แล้ว ประเทศสมาชิกยังสามารถตัดสินใจได้ว่าจะอนุญาตให้มีการพิสูจน์ว่าได้มีการแก้ไขการละเมิดในอดีต (self-cleaning) หรือไม่ อย่างไรก็ตาม พวกเขาต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าการอนุญาตนี้ไม่ได้ทำให้ประสิทธิภาพของบทลงโทษลดลงโดยการกำหนดกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการ

10.4 ตามมาตรา 25(3) ของ EUDR “รัฐสมาชิกจะต้องแจ้งคณะกรรมการยุโรปเกี่ยวกับการตัดสินขั้นสุดท้าย (final judgements)” และบทลงโทษที่ใช้กับนิติบุคคล ซึ่งคณะกรรมการยุโรปจะเผยแพร่ข้อมูลการตัดสินเหล่านี้บนเว็บไซต์ของคณะกรรมการยุโรป คำถามคือ รัฐสมาชิกจะต้องแจ้งเกี่ยวกับการตัดสินใจด้านการบริหารทั้งหมดหรือต้องแจ้งเฉพาะคำตัดสินของศาล?

บทบัญญัตินี้หมายความว่าประเทศสมาชิกจะต้องแจ้งให้คณะกรรมการทราบถึงคำพิพากษานิติบุคคลที่ถึงที่สุดแล้ว ซึ่งหมายถึงคำตัดสินของศาล

10.5 ฉันได้ตัดต้นไม้เล็ก ๆ สองสามต้นในที่ดินของฉันเพื่อนำพื้นที่มาเลี้ยงวัว และตั้งใจจะขายไม้และเนื้อวัวในตลาดท้องถิ่นของสหภาพยุโรป ฉันจะถูกลงโทษจากการขายสินค้าเหล่านี้เพราะฉันเป็นคนตัดต้นไม้หรือไม่ (ปรับปรุงล่าสุด)

โดยทั่วไป ความรับผิดชอบในการบังคับใช้บทบัญญัติต่าง ๆ เป็นของประเทศสมาชิก การกำหนดให้ผู้ประกอบการและผู้ค้าใช้มาตรการแก้ไขตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 24 ของ EUDR นั้น อยู่ในดุลยพินิจของหน่วยงานผู้มีอำนาจของประเทศสมาชิก ทั้งนี้ ในสหภาพยุโรป หลักความได้สัดส่วน (principle of proportionality) ถือเป็นหนึ่งในหลักการทั่วไปของกฎหมายสหภาพยุโรปซึ่งใช้กับการตีความและการบังคับใช้กฎหมายของสหภาพยุโรป

10.6 (ลบข้อนี้และย้ายข้อมูลไปที่ข้อ 7.3)